

Джийн Гибсън

ТРЕНИРОВКА

ПО ХРИСТИЯНСТВО – 2

Курс за средно напреднали

dlv

Джийн Гибсън

Тренировка по християнство 2

Издателство ВЕРЕН
п.к. 91, София 1408

clv

Christliche
Literatur-Verbreitung
Postfach · 33661 Bielefeld

© 1980 by Fairhaven Bible Chapel,
San Leandro, California, USA
оригинално заглавие: Intermediate Christian Training
© на немското издание 1989
CLV · Christliche Literatur-Verbreitung
Postfach 110135 · 4800 Bielefeld 11
© на българското издание 1993
CLV · Christliche Literatur-Verbreitung
Postfach 110135 · 4800 Bielefeld 11
Превод от немски: Димитър Цицелков
Предпечатна подготовка: Издателство ВЕРЕН
София 1408 · п. к. 91
Корица: Dieter Otten, Bergneustadt
Типография: Ebner Ulm

ISBN 3-89397-233-1

Съдържание

Предговор към българското издание	7
Предговор към немското издание	9
ЛЕКЦИЯ 1	
Авторитетът на Библията	11
Учебно ръководство към лекция 1	21
ЛЕКЦИЯ 2	
Положението на вярващите в Христос	25
Учебно ръководство към лекция 2	31
ЛЕКЦИЯ 3	
Божията воля	35
Учебно ръководство към лекция 3	43
ЛЕКЦИЯ 4	
Как да постигнем нашите цели в живота (I част)	47
Учебно ръководство към лекция 4	55
ЛЕКЦИЯ 5	
Как да се отнасяме към Божиите дарове	63
Учебно ръководство към лекция 5	71
ЛЕКЦИЯ 6/УЧЕБНО РЪКОВОДСТВО КЪМ ЛЕКЦИЯ 6	
Как да постигаме целите в живота си (II част)	75
ЛЕКЦИЯ 7	
Светият Дух – Личност и дело	85
Учебно ръководство към лекция 7	93
ЛЕКЦИЯ 8	
Светият Дух – Неговото дело във вярващите	97
Учебно ръководство към лекция 8	107

ЛЕКЦИЯ 9	
Дарбите на Светия Дух	111
Учебно ръководство към лекция 9	121
ЛЕКЦИЯ 10	
Служение	125
Учебно ръководство към лекция 10	131
ЛЕКЦИЯ 11	
Лично осветление	137
Учебно ръководство към лекция 11	147
ЛЕКЦИЯ 12	
Далеч от Господа	153
Учебно ръководство към лекция 12	161
ЛЕКЦИЯ 13	
Завръщането на Исус Христос	165
Учебно ръководство към лекция 13	175
ПРИЛОЖЕНИЕ А	
Описание на духовните дарби	179
ПРИЛОЖЕНИЕ Б	
„Не за да Му служат...“	187
ПРИЛОЖЕНИЕ В	
Различни възгледи относно връщането на Христос	197

Предговор към българското издание

Драги читателю, радвам се да Ви представя днес този труд върху Библията, който е имал, има и – надявам се – ще има значение за Живота на много хора и в нашата страна. Пиша „Живота“ с главно „Ж“, за разлика от живота с малко „ж“ – нашето съществуване на тази земя, което ние по навик наричаме със същата дума. В Евангелието на Йоан 1:4 е казано следното: „В Него (Исус Христос) бе животът и животът бе светлина на човеците.“ Това означава, че Животът не може да съществува отделно от Христос. Този, който не познава и няма Христа в себе си, не притежава и Живота.

Животът, за който говоря, е пряко свързан с вярата в Божия Син. Тази вяра започва със слушане на Божието Слово – на Евангелието. Тази книга е едно пътуване из цялата Библия, едно пътуване по теми, които са всъщност отговори на въпросите за Живота. А целта на тази книга е Вашето запознаване с този Живот или по-дълбокото му опознаване. В 13-те глави-теми главната дума се дава на Библията, обясненията са кратки, лаконични и дават изцяло възможността на читателя сам да си извади заключенията-отговори по посочения огромен библейски фактически материал. Това изключва възможността от преднамерено влияние върху читателя.

За много християни, които вече са намерили спасение чрез вяра в Божия Син, тази книга може да бъде едно помощно средство за тренировка по християнство, а именно: знанията, получени от Словото да станат част от ежедневието им, да им дадат увереност и стабилност, повече доверие и упование в Бога и Неговия Христос, „за да не бъдем вече деца, блъскани и завличани от всеки вятър на учение“. Задълбочаването на вярата на християнина, опознаването и всеотдайното следване на Христа, са невъзможни без тази ежедневна „тренировка“, т.е. четене на Словото и прилагане на практика на прочетеното. Тази книга, която е предназначена както за самостоятелни, така и за групови занимания със Словото, е един подходящ за целта инструмент или „тренировъчен уред“.

Най-сърдечно Ви пожелавам успех и Божие благословение по пътя към целта.

Посочените в курса места от Библията са по българския ѝ превод от 1924 година. За ръководители и обучавани ще бъде издадено и едно ръководство към курса с много практически указания и съвети, което ще може да се получи безплатно от издателството.

Здравко Ненов

Предговор към немското издание

„Всичкото писание е боговдъхновено и полезно за поука, за изобличение, за поправление, за наставление в правдата, за да бъде Божият човек усъвършенствуван, съвършено приготвен за всяко добро дело“ (2. Тим. 3:16,17). Тук Бог поставя пред нас една ясна цел: израснали, съвършени „Божии хора“, чиято духовна зрялост се изразява в практическата им готовност за „всяко добро дело“, като ни дава на разположение и едно изключително средство: „всичкото Писание“, приложено като поучения и практическо „наставление в правдата“.

Днес тази задача отново излиза на преден план. За това свидетелствува големият брой на издаваните библейски учебни материали, както и все повече увеличаващият се брой на семинарите и ежеседмичните курсове в местните християнски събрания и в междуцърковните организации.

Често срещана слабост обаче е, че голяма част от тях се ограничават само с теория, защото липсват време и възможности за практическото им упражнение и приложение. Също така, почти всички дългосрочни библейски курсове се ограничават с преподаването на теоретични знания по въпроси, свързани с учението и живота. Поредицата от пет курса „Тренировка по християнство“ прави опит да реши този проблем. Отделните книги не трябва да се считат просто за „курсове“, които трябва само да бъдат заучени и писмено проконтролирани, а както казва заглавието, да са част от една „тренировка“ в християнската вяра, която чрез последователното свързване на обучението с практическите задачи, ще може да помогне на младите християни да придобият и да прилагат практически своите духовни знания и способности.

Материалът от тази поредица е разработен и изпробван преди около 10 години в църквата Fairhaven Bible Chapel, в град Сан Леандро, Калифорния (самостоятелна местна християнска църква по новозаветен образец), в която работи У. Макдоналд, световно известен автор на многобройни публикации върху учението на апостолите, духовната помощ и

грижа, въпросите на християнската вяра и тълкуването на Библията. Междувременно тези курсове са преведени на няколко езика и от доста години се прилагат с голямо благословение, главно в Австрия и Южна Германия. Нарастващото търсене наложи издаването им в подобрена и преработена форма.

Все пак не бива да се забравя, че нито един материал, включително и настоящият, не е чудотворно средство. Решаващи са както характерът и духовните качества на човека, който представя материала, така и мотивацията и готовността за обучение на онези, които ще работят с него. Доколкото тези неща са налице, настоящият курс за обучение може да бъде една крачка към голямата цел: обучение на зрели и способни работници.

Алоис Вагнер

Авторитетът на Библията

„Той ги поучаваше като Един, Който има власт, а не като техните книжници“ (Мат. 7:29). Хората, които слушаха Исус Христос, бяха изумени и очаровани, как авторитетно, правдиво и убедително проповядваше Той. Всички опити да бъде критикуван бяха безуспешни. Това, което беше характерно за Божиите пророци в миналото, се виждаше по много по-убедителен начин в Исус. Той имаше истинския авторитет! Откъде идваше този авторитет? Той идваше от Божието Слово (Марк 7:13; Лука 4:4; 8:11; 11:28). Неговият източник беше Словото на Бога, а не човешките предания (Мат. 15:3). Неговият източник бяха „Божествените Писания“ (Римл. 3:2). Когато Исус казваше: „Писано е“, нямаше никакво съмнение за какво говори. Той постоянно цитираше Светото Писание. То беше истината (Дан. 10:21; Йоан 17:17). В Светото Писание нямаше заблуда. Заблудата беше последица от непознаването на Писанието (Марк 12:24).

Претенциите на Библията за авторитет

„Всичкото писание е боговдъхновено“ (2. Тим. 3:16). Светото Писание произхожда от Бога, Който го е „вдъхнал“ на хората. „Светите човеци са говорили от Бога, движени от Светия Дух“ (2. Петр. 1:21). Писанието говори „не с думи, научени от човешка мъдрост, но с думи, научени от Духа, като поясняваме духовните неща на духовните човеци“ (1. Кор. 2:13). От това не става ясно, по какъв начин Бог е „вдъхнал“ Писанието, но горните твърдения, отнасящи се за цялото Свято Писание, подчертават, че неговите текстове не са продукт на чистия човешки разум, а са думи на Божият Дух.

Затова и Исус можеше да се позовава на това, което е казал Бог (Мат. 15:4). „...ни една йота, ни една точка от закона няма да премине, докато всичко не се сбъдне“ (Мат. 5:18-19). Писанието не може да се наруши (Йоан 10:35). То трябва да се изпълни, казва Исус. Как би могло да бъде другояче, след

като то излиза от „Божите уста“ (Мат. 4:4)!

Пророците бяха просто пратеници на Бога (Мат. 11:10). Те бяха мъжете, към които беше отправено Божието Слово. Мойсей и пророците постоянно предявяваха тази претенция (Изх. 4:10-16; Втор. 4:2; Ерем. 1:7-9; 9:12; Амос 3:8; Ис. 40:5; 58:14; Мих. 4:4; Ерем. 9:12). Изразът „Така казва Бог“ се среща около 2600 пъти в Стария Завет. Един след друг авторите признаваха авторитета на този, който бе писал преди тях и внимаваха да не му противоречат.

Новият Завет цитира Стария като „Божие Слово“ и като „Светото Писание“ (Рим. 1:2). Една голяма част от Новия Завет се състои от цитати от Стария Завет. Павел говори със същите изрази и за собствените си писания (1. Кор. 14:37). Петър поставя писанието на Павел на едно ниво с писанията от Стария Завет (2. Петр. 3:16). Писането на Новия Завет бе съпроводено от Божия авторитет (Мат. 10:19-20; Йоан 14:26; 16:12-15). Последната книга се приписва на Бога (Откр. 1:1) и завършва с едно предупреждение срещу добавянето и отнемането на Неговите думи (Откр. 22:18-19). Библията говори за себе си като за „Божие Слово“, което е „живо и действено“ (Евр. 4:12), и е едно „нетленно семе“, което води към новородението на хората (1. Петр. 1:23). В Библията намираме пророчество и изпълнение, препратки и вериги от препратки, претенции за авторитет и признаване на авторитет. Библията съдържа 66 различни книги, написани от над 40 мъже в продължение на 1500 години, които са съгласувани помежду си така, както камъните на една чудесна постройка. Библията е най-великата книга, дадена някога на хората.

Преданието на Библията

Как можем да бъдем сигурни, че пред нас са точните думи, които Бог е дал, и никои други? Притежаваме ли истинските книги и истинските текстове на тези книги, които са били дадени първоначално?

Това, което Бог ни е дал по един такъв свръхестествен начин, Той е в състояние също така и да съхрани. Само по себе си

единството на Библията, такава каквато я имаме днес, е едно доказателство за това. 66-те ѝ книги, още от самото им появяване, са били приети от общностите на вярващите като книги, притежаващи Божествен авторитет. Когато хората са се събирали, за да размишляват по горепосочените въпроси, те винаги са признавали това, което е било всеобщо признано от вярващите. Ценността и авторитета на библейските книги не се основават на някой декрет или на гласуване на църквата.

Те винаги са имали тази стойност и този авторитет. Тези книги са били написани от известни и водещи мъже – такива мъже в Стария Завет, като Мойсей, Исус Навиев, Самуил, Давид, Исаия и Еремия или Павел, Петър, Йоан, Матей в Новия Завет, които вече са били признати и утвърдени. Вярващите признаваха техните писания още от началото, както и Исус признаваше Стария Завет (Йоан 10:31-36; Лука 24:44). За Него той имаше Божествен авторитет.

В 1546 година римокатолическата църква прибави към Стария Завет (който евреите признаваха) още 14 книги. Те се наричат „*апокрифи*“. Тази дума означава: „със съмнителна автентичност“. Нито една от апокрифните книги не претендира да бъде Божие Слово. Нито Исус Христос, нито някой друг от писателите в Новия Завет цитира тези книги. Днешните стандартни преводи на Библията, с изключение на римокатолическите преводи, съдържат същите книги от Стария Завет, които се признават и от евреите. Последната книга на Стария Завет е била написана около 400 години преди Христа, а групата от 39 книги, които съдържа Старият Завет, е била утвърдена не по-късно от 200 години преди Христа.

Най-ранната книга на Новия Завет е била написана около 45 години сл. Хр., а последната книга – Откровението на Йоан – по-рано от 100 години сл. Хр. В 95 година след Христа са били вече събрани писмата на апостол Павел.

Около 170 години след Христа Новият Завет вече е съществувал в днешната си форма (с изключение на едно последно решение за второто писмо на ап. Петър). Други книги са били сметени за полезни, но без Божествено вдъхновение (1 и 2

Писмо от Клеменс, Варнава, Дидаше). Трети са били напълно отхвърлени (Евангелието на Тома). Някои пък са били разпознати като фалшификации (Евангелието на Петър). Няма „загубени“ книги на Библията. Днес Новият Завет съдържа 27-те признати книги от онези дни и никакви други.

Толкова много ли е бил променен текстът на тези книги, че днес вече не може да се разчита на тях? Не, Господ е запазил Своето Слово. В 1947 година до Мъртво море бяха открити документи, между които се намираха и ръкописи на Стария Завет, датиращи от 125 година преди Христа. Тези текстове потвърждават надеждността на днешните преводи. Те съвпадат с ръкописи от 9 век, които дотогава са били известни. За по-голям контрол, при преписването на ръкописите са били преброявани всяка дума и буква, за да бъдат точно сравнени с оригинала. Един специалист в областта на текста на Стария Завет, д-р Р. Лейрд Харис, казва: „Като се изключат някои незначителни неща, не може да има никакво съмнение и не съществува никакво обективно указание за това, че в процеса на преписване биха могли да възникнат различия в същността на учението.“¹

В областта на Новия Завет разполагаме с над 4500 гръцки ръкописа на Новия Завет или на части от Новия Завет. Някои фрагменти са от 130 година сл. Хр. Големи части от Новия Завет биха могли да бъдат възстановени въз основа на цитати от църковни ръководители от втория век. В музеите се намират пълни Библии от 4 век в оригиналната им форма. Сър Фредерик Кениън, бившият директор на Британския музей, казва: „Както достоверността, така и целостта на книгите на Новия Завет могат да бъдат считани за окончателно доказани.“²

Очевидно е, че безбройните преписи ни гарантират точността на текста на Библията. Но къде са, все пак, оригиналните книги? Бихме искали да отбележим, че не притежаваме нито един оригинален екземпляр от трудовете на автори като Платон, Цицерон или Херодот, но никой не оспорва сериозно текста на техните произведения. Библейските преписи датират по-близо до оригиналните ръкописи, отколкото всеки друг вид литературно съчинение. Освен това, броят на биб-

лейските ръкописи е много по-голям. От „Галската война“ на Цезар имаме само 10 стари ръкописа, като най-ранният е написан 900 години след оригинала³. Същото се отнася и за много други класици. Копията от текста на Новия Завет, които притежаваме, са изготвени в период от 100 години след написването на оригиналните съчинения (като за този период те съществуват във вид на фрагменти; 250 години след написването на оригиналните съчинения вече има по-големи и съгласувани части). Няма никакво основание за скептицизъм по отношение на нашите преписи.

Свидетелства относно Библията

Библията е една историческа книга, а не книга на философски разсъждения. Тя съдържа постоянно препратки към старите държави на света (Египет, Асирия, Вавилония, Персия, Гърция и Рим). На нейните страници се появяват световните политици от съответните периоди (Навуходоносор, Дарий, Санхериб, Кир, Ирод и някои римски императори). Постоянно се споменават имената на градове, местности, титли и събития. Явна е взаимовръзката между обичаите, търговската практика и другите културни дейности за дадените периоди. Ако авторите – както критиците често пъти искат да ни накарат да вярваме – са измислили допълнително някои истории или са записали само легенди и митове, щеше да има безброй възможности за неточности. Някои изказвания и данни от Библията биват постоянно нападени и окачествявани като измама, но тези нападки винаги са били отхвърляни с помощта на доказателствен материал, открит по-късно.

Критиката и съпротивата, на които е подложена Библията, нямат равни. Другите стари съчинения не са третирани така от никого. Въпреки точното изследване на всяка дума и на всяко историческо показание, което е в ход вече няколко столетия, писанията на Библията бяха потвърдени във всяко едно отношение.

При всяко ново откритие в Близкия Изток това потвърждение става все по-пълно. В сравнение с огромния и сигурен

доказателствен материал, дребните и незначителни проблеми, които все още се дискутират, са пренебрежими.

Поради своето развитие, библейската археология днес вече е една отделна част от това изследване. Увеличаването на материала, потвърждаващ Библията, е изумително. Известни изследователи, част от които не са новородени християни, са извадили на бял свят в своите книги подробен доказателствен материал, потвърждаващ информацията на Библията.

Един от най-известните еврейски изследователи Нелсън Глюк писа: „Нито едно археологическо откритие досега не е отрекло някое твърдение от Библията“⁴. Най-известният археолог на Запада, д-р Ф. Олбрайт писа: „Не може да има никакво съмнение в това, че археологията е потвърдила в значителна степен историческата стойност на старозаветната традиция“⁵. Би било възможно да се посочат и други имена и доказателства.

Пророчествата в Библията

Пророчеството е предвиждане на бъдещи събития под формата на боговдъхновено изказване. То може да бъде истинско или лъжливо. Може да идва от Божи човек или от измамник. Писанието само определя една много строга мярка за доказване на истинността: „Когато някой пророк говори от Господнето име и думата му не се сбъдне нито се изпълни, тая дума Господ не е говорил“ (Втор. 18:22). Това значи, че всяко предвиждане, което не се изпълни стопроцентово, не може да идва от на Бога на истината, Който знае всичко, включително и бъдещето. Пророчеството позволява да се покаже истинността и правдивостта на мъжете, които са Божии говорители и носят Неговото Слово. В тази област притежавате най-впечатляващите доказателства за това, че върху Библията лежи Божията ръка. Правят се опити за обезсилването на този аргумент, като се посочва например, че пророчествата просто са вмъкнати в по-късен момент. Такива опити са несполучливи. Хората все още идват до вярата чрез доказателствата на пророчествата.

Няколко елементарни признака ни показват в какво библейските пророчества се различават от езическите имитации, „предсказанията“ на модерните спиритисти, астролози или „гледачи“.

Истинските пророчества трябва да имат следните белези:

1. *Те излизат от рамките на човешкото предвиждане или влияние.* По нормален път човекът не може да предвиди резултата. Един от многото примери за това е Даниил 9:24-26. Събдването на това пророчество е започнало в 444 година пр. Хр. със декрета на цар Артаксеркс да се изгради отново гр. Ерусалим, а 483 години по-късно то е достигнало до връхната си точка със смъртта на Месията Исус.
2. *Те са детайлизирани и толкова конкретни,* че изключват случайността като математическа вероятност. Съдбата на редица владетели, посочени в Даниил 11:1-35 се потвърждава много точно от последвалите събития през втори и трети век пр. Хр. Критиците твърдят, че тези стихове са били писани едва след настъпването на събитията. С разрушаването на гр. Тир от Александър Велики пророчеството на Езекиил 26:12 се събдва буквално.
3. *Те са недвусмислени,* т.е. не позволяват повече от едно тълкуване. Предвиждането, че Месия ще бъде роден в гр. Витлеем в Юдея, е точно (Мих. 5:2). Същото важи и за пророчеството, че Месията ще бъде предаден за 30 сребърника (Зах. 11:12).
4. *Те се събдват точно.* Пример за това е пълното разрушаване на Ерусалим, (Лука 19:41-44) а така също и на храма, където не е бил оставен камък върху камък (Мат. 24:2).

В кръга на изпълнените се пророчества най-силно впечатлени правят тези за идването на Месията в Стария Завет, които са се изпълнили в лицето на Исус от Назарет. Пасажите в Исаия 53 и Псалм 22 са само два от стотиците текстове, които недвусмислено предвиждат събитията около Спасителя. Националната история на евреите до ден днешен, когато Израел е възроден като държава, (заобиколена от враждебни съседи),

е друг красноречив пример. Възможно е да се изброят десетки други случаи, за които човешките обяснения са съвсем незадоволителни.

Трудности в Библията

Библията казва: „Но естественият човек не побира това, което е от Божия Дух, защото за него е глупост“ (1. Кор. 2:14). „копнежът на плътта е враждебен на Бога“ (Римл. 8:7). Хората не отхвърлят Библията, защото грижливо са я прочули, и когато са били готови да се преклонят пред Бога и Спасителя, Който се разкрива в нея, са открили, че с разума си не могат да приемат нейните твърдения. Много по-вероятно е хората да имат предразсъдъци и бунтовнически да се противопоставят на Библията, просто като приемат пропагандата на безверието и лекомислените погрешни мнения на неинформирани хора.

Всеки, който е откровен, ще признае, че в Библията има трудности. Обаче нашият ум е покварен от греха и влиянието на светския живот. Ние знаем относително малко за историята и обичаите на древните времена. Може би никога не сме изучавали сериозно Светото Писание, без да ни е попречил някой предубеден критик. Чудо е това, че въобще сме прочели Библията и сме ѝ повярвали. Това никога не би станало без Божията милост и благодат. Преди да решите за себе си, че поради някаква трудност не можете да повярвате на Божието Слово, трябва да имате предвид следните обстоятелства:

1. На *историческите въпроси* винаги се е отговаряло чрез по-късно появили се доказателства. Лисаний е наречен владетел по времето на Йоан Кръстител (Лука 3:1). Първоначално се е знаело само за един Лисаний, който е царувал 60 години преди това. Тогава критиците казаха, че Библията греша. В последствие се откри, че е имало още един Лисаний, който е управлявал по времето на Йоан Кръстител.
2. *Твърденията на Библията могат да си противоречат привидно*. Надписът върху кръста на Исус е предаден

различно в четирите Евангелия. И всеки от авторите е изтъкнал онова, което според него е било важно. Един или двама слепци е излекувал Исус в Йерихон? Очевидно, Исус е срещнал повече слепци, които е излекувал по различно време.

3. *Погрешните тълкувания* често водят до недоразумения. Исус е казал: „Това поколение няма да премине, докле не се сбъдне всичко това“ (Мат. 24:34). В този случай той не говори за Своите съвременници, а за еврейския народ. Текстът „Никой, кога да е, не е видял Бога“ (Йоан 1:18) не противоречи на текста в Бит. 32:30. Това твърдение се отнася до Божието *съществуване*, а не до неговите многостранни прояви.
4. *Различните аспекти на едно учение или на една дума* могат да ни объркат, напр.: Бог действа в сърцата на хората по Своята си воля; но човекът, въпреки това, е отговорен пред Бога и трябва да направи един истински избор. И двете твърдения са верни. Бог не изкушава човека да върши зло (Як. 1:13). Но все пак, Бог поставя човека на изпитание по отношение на вярата (Бит. 22:1).
5. *Понякога чудесата могат да изглеждат почти невъзможни*. Може ли един човек да живее три дни в корема на една голяма риба? (Йона 2:1) Известно е, че някои моряци са имали подобни преживявания за по-кратко време. Но за Бога, Който е създал света, това не може да бъде проблем. Затова Исус, а така също и апостолите, можеха да съживяват мъртви.
6. *Непознаването на фактите или историческата действителност* често водят до проблеми. Понякога на въпросите може да се отговори, когато се събере повече информация. Фактите, които ние *можем* да разберем, са много повече от онези, които не можем да разберем.

Подчиняване на авторитета на Библията

Езическите религии често поставят своите последователи в

едно унижително положение. Нека само да помислим за въздействието на хиндуизма в Индия, анимизма в Африка и Азия и за магьосничеството в много страни по света. Очевидно е влиянието на Библията върху живота на онези народи, племена и отделни хора, които живеят съзнателно според моралните ѝ норми. Библията ни носи едно духовно послание, което освобождава хората от тиранията на наркоманията, престъпността, липсата на морал и дивашките нрави. Кой човек не би водил един по-добър живот, ако следваше десетте Божии заповеди или живееше според учението на Исус? Но освен това, Библията ни носи едно послание за пътя към вечно спасение чрез вярата в Исус Христос и Неговото дело на кръста. Тя дава отговор на големите въпроси, на които не могат да отговорят философията, психологията и естествените науки. Откъде съм дошъл? Защо съм тук? Какво трябва да направя в живота си? Как мога да имам вечен живот? Кой е Бог и как мога да Го позная?

Източникът на авторитета на Библията е Бог, Който е дал Своето Слово. Във фокуса на този авторитет стои Господ Исус Христос, на Когото Отец е дал цялата власт както на небето, така и на земята (Мат. 28:18). Моралният авторитет на Библията ще определя ефективно моя живот, само тогава, когато се поставя под властта на Господ Исус. Ние вярваме истински в Библията само тогава, когато се подчиняваме на Бога, на неговото Слово и на Исус Христос.

1. „Can I trust my Bible“ (Chicago: Moody Press, 1963), p. 132.
2. „The Bible and Archeology“ (New York: Harper and Row, 1940), p. 288.
3. „The New Testament Documents: Are They Reliable?“ (Downers Grove, Ill.: Inter-Varsity Press, 1964), p. 16f.
4. „Rivers in the Desert“ (New York: Farrar, Straus and Giroux, 1959), p. 31.
5. „Archaeology and the Religion of Israel“ (Baltimore: John Hopkins Press, 1942), p. 176.

Авторитетът на Библията

1. Тъй като Библията е писана от хора, критиците оспорват нейната автентичност (достоверност) и непогрешимост. Какво посочват следните автори относно произхода на своите думи?

Исус Навиев (Ис. Нав. 1:1)

Давид (2. Царе 23:2)

Исая (Ис. 42:5; 43:1)

Еремия (Ер. 1:1-2; 2:1)

Езекиил (Езек. 1:2-3; 2:1; 3:1; 6:1)

Павел (1. Кор. 11:23)

2. Какво казва Петър относно авторитета на Библията (2. Петр. 1:21)?

– относно своите собствени послания? (2. Петр. 1:16-19)

– относно посланията на ап. Павел? (2. Петр. 3:15-16)

3. Как Исус Христос потвърди валидността на Стария Завет?

Лука 24: 25-27

Йоан 5:39, 46-47

4. Разказът за сътворението на света, човека и другите свръхестествени събития, описани в Библията, биват атакувани от хора, които искат да дискредитират Библията. Други пък тълкуват преносно тези събития, като ги представят повече като алегории, отколкото като събития с буквално значение. Какво отношение има Исус към събитията, записани в Стария Завет?

Марк 10:6 (сравнете с 1. Кор. 11:8-9; 1. Тим. 2:13)

Матей 12:39-40

Матей 24:37-39

5. Често пъти авторитетът на Божието Слово се напада с аргумента, че някои пасажии са с ограничено по време и място значение, без никакво отношение към нашето съвремие. Този аргумент се използва особено често срещу учението на Павел за ролята на жената.

По какъв начин Павел обяснява на коринтяните, че неговото учение не се отнася само за Коринт? (Сравни с 1. Кор. 14:36)

Как би могло да се отговори на аргумента, че посланията на Павел представляват само едно лично становище или пристрастност към тогавашната култура? (Сравни с 1. Кор. 14:37)

6. Посочете четири точки, които изтъкват ползността на Светото Писание (2. Тим. 3:16). Обяснете тези точки!

а)

б)

в)

г)

7. Как бихте реагирали на следното изказване: „Аз не вярвам, че Библията е наистина напълно достатъчна за решаване на днешните ни проблеми. Мисля, че църквата и отделните християни трябва да търсят решение за някои от тях и на друго място.“?

8. Как бихте отговорили на критиката, която казва, че съвременните изследвания били показали, че Библията съдържа грешки?

9. Как ще отговорите на въпроса: „От къде знаете, че Библията е вярна?“

10. Какво практическо значение за Вашия живот има това, дали Библията е Божието Слово или не?

Положението на вярващите в Христос

Положението на едно дете на Бога е толкова прекрасно, че е почти твърде хубаво, за да е вярно! Кой би могъл да си представи, че един грешник, който е бил спасен благодарение на чудната Божия милост се поставя в най-високо положение в очите на Бога? На едно място в Библията се казва: „Защото в Него обитава телесно всичката пълнота на Божеството; и вие имате пълнота в Него, Който е глава на всяко началство и власт“ (Кол. 2:9-10). Ние имаме всичко в Онзи, Който е „първороден преди всяко създание“! Ние имаме всичко в Онзи, Когото Отец люби и пред Когото се покланят небесните войнства. Вярващият не е приет само *отчасти*. Той заема най-високото положение. На него няма да се гледа в светлината на несъвършенството на човешките слабости. На него ще се гледа като на такъв, който е направен „съвършен завинаги“ (Евр. 10:14). Той става толкова приемлив за Отца, колкото е и самият Господ Исус. Какво чудесно преобразуване! Човекът, който някога е бил мъртъв в престъпления и грехове, сега е пренесен *в Христос* (Ефес. 2:1-7). Кога е станало това? Тогава, когато един грешник чуе радостната вест за спасението, повярва на нея и се довери на Господ Исус Христос, той бива запечатан в Него от Светия Дух (Ефес. 1:13). Светият Дух приема този човек в тялото на Христос (1. Кор. 12:13). *В Христос* всички вярващи са благословени с всяко духовно благословение, което Бог може да дари (Ефес. 1:3). *В Христос* сме станали праведни пред Бога (2. Кор. 5:21). *В Христос* ние сме обичани и приети, както е приет Той, защото сме съединени с Него. Благодатта, т.е. незаслужената милост, ни се дарява, защото сме *във Възлюбения* (Ефес. 1:6). Или както казва песента: „Бог вижда моя Спасител и тогава вижда и мене *във Възлюбения*, приет и свободен...“

Положение и действителност

Мнозина трудно могат да разберат тези чудесни истини. Тези истини няма ли да доведат до това, да спрем усилията си да

бъдем угодни на Бога? Не! Тези истини ще предизвикат у нас възхищение от автора на едно такова велико спасение. Те трябва да ни доведат до един начин на живот, който е в хармония с това високо призвание. По тази причина, книги, като „Посланието до ефесяните“ в началните си глави описват нашето положение *в Христос* и след това ни призовават да живеем съгласно него. Нашето положение е начина, по който Бог гледа на нас, заради това, което Христос е направил за нас. Нашата практика е начинът, по който изживяваме ежедневно живота си. Нека си помислим за различните предупреждения, наставления и поправки за вярващите. Те искат да ни напомнят за това, че нашето положение *в Христос* не е еднакво със житейската ни действителност, даже когато начина ни на живот във все по-голяма степен съвпада с нашето положение.

Положение „в Христос“:

Действителност в живота:

Непоклатимо положение чрез Божието спасение (Кол. 2:10)

Нашата отговорност в светлината на едно толкова велико спасение (1. Кор. 15:58)

Съгласно цененето на Сина от Отец (Кол. 1:13)

Съгласно нашето ценене на Сина (Йоан 14:15, 21)

Вечен, неизменен (Ефес. 1:13-14)

Временна, променлива (1. Кор. 3:1-3, 15)

Ние сме свети (Кол. 3:12)

Трябва да се стремим да станем свети (1. Петр. 1:16)

Ние сме свършени (Евр. 10:14)

Трябва да се стремим да станем свършени (Фил. 3:12)

Ние сме праведни (Фил. 3:9)

Трябва да живеем праведно (1. Йоан 3:7)

Ние сме умрели за греха (Римл. 6:2)

Трябва да се считаме за мъртви към греха (Римл. 6:11)

Ние сме избраници на Бога (1. Петр. 1:2)

Ние трябва да затвърждаваме нашето избирание (2. Петр. 1:10)

Разликата между положение и действителност е ясно показана в църквата в Коринт. В Коринт вярващите бяха напълно приети в Христос. Той беше обещал да ги утвърждава до края (1. Кор. 1:2-9). Тяхното положение беше свършено (1.

Кор. 1:30; 6:11). Но на практика в средите им е имало раздори (1:11), плътско поведение (3:1-3), гордост (4:18), слабости (6:7) и неосъждане на неморалното поведение на хората между тях (5:1-5).

Роднинство и общение

Тази разлика може да се илюстрира и като се сравни роднинството с общението. Когато приемем Господ Исус с искрена вяра, ние ставаме Божии деца. Ние биваме родени отново чрез Божието Слово (1. Петр. 1:23) от Светия Дух (Йоан 3:5-6). Ставаме Божии деца, членове на Неговото божествено семейство (1. Йоан 3:2; Римл. 8:16). Това е една роднинска връзка. Детето, което съгреша, няма да бъде отхвърлено от семейството си, но ще развали отношенията си с него. Ако ние сами не се поправим веднага, като признаем грешката си, Бог ще ни накаже (Евр. 12:5-6). Божието наказание може да има като последица телесни повреди и даже смърт (1. Кор. 11:30-32). В този самоконтрол влизат признаването на греха и отричането от него (Пр. 28:13; 1. Йоан 1:9; Пс. 32:5; 51:5-8). Когато някой съгреша, той загубва радостта от спасението си, но не и самото спасение (Пс. 51:14). Роднинската връзка не означава автоматично и общение. Положението не води автоматично със себе си и действителността. Ако ние объркаме тези неща, сами ще си създадем трудности, и тогава ще мислим, че Светото Писание си противоречи.

Непостоянството на вярващия в неговия ежедневен живот го кара да се съмнява в своето положение в Христос само тогава, когато той погрешно мисли, че спасението се определя и от човешки дела. Библията ни учи, че спасението е Божието дело за нас. То става по *благодат* (Ефес. 2:8), чрез *вяра* (Гал. 2:16) и е един дар от Бога (Римл. 6:23; Откр. 22:17). Мирът с Бога идва само чрез кръвта, която бе пролята на кръста (Кол. 1:20). Към това дело на Божията милост не може да бъде прибавено никакво човешко усилие (Тит 3:5). Нашите добри дела са резултат на Божието Дело, което Бог извършва чрез нас (Ефес. 2:10; Тит 3:8). Ако ние пребъдваме *в Христос*, ще дадем плод за Неговата слава (Йоан 15:1-16).

Преданият на Бога живот носи една вечна награда (1. Кор. 3:10-15). Само вярата в *Христос* е основата на нашето положение в *Христос* и основание да останем в Него.

Аспекти на положението в *Христос*

Положението на вярващия в *Христос* може да бъде описано от няколко гледни точки. Ако разгледаме внимателно тези точки, става ясно че това състояние не може да се оспорва. Тогава е напълно разбираемо, защо Бог ни кани да се приближим до престола на благодатта с пълно дръзновение и сигурност (Евр. 10:19-22). Ако разгледаме различните изявления на Бога, ще видим, че те нямат нищо общо с нашите чувства. Всяко Негово изказване е едно откровение на Божието Слово и трябва да му се вярва, защото Бог го казва, а не въз основа на нашите чувства. Нека да разгледаме тези духовни благословения, които ни се дават в *Христос* по един толкова чудесен начин:

1. *Прощаване на греховете*. Безброй хора днес се превиват под товара на вината пред Святия Бог. С какво облекчение четем, че „в Него имаме изкуплението си, прощението на греховете“ (Кол. 1:14). Още пророците от Стария Завет говореха за прощаване на греховете въз основа на вярата (Деян. 10:43). Греховете, „ако са румени като червено, ще станат като бяла вълна“ (Исаия 1:18). Те ще бъдат издухани като „облак“ (Исаия 44:22). Те ще бъдат толкова отдалечени от вярващия, „колкото отстои изток от запад“ (Пс. 103:12). „Божият агнец“ ще понесе греховете на света (Йоан 1:29). Когато имаме спасение чрез Неговата кръв, имаме и прощение на греховете (Ефес. 1:7; Йоан 1:7; 2:12; Кол. 1:14). Той ни обича и ни е измил от греховете ни в Своята кръв (Откр. 1:5). Как можем да четем тези стихове и да се съмняваме, че Бог ни е простил напълно заради *Христос*! Нашите грехове вече не се помнят (Евр. 10:17)! Признаването на греха от вярващите се прави, за да се възстанови нарушеното общение (1. Йоан 1:9), а не за установяването на връзка. Като вярващи, ние търсим родителска прошка от Небесния ни Баща, а не прошка от един съдия.

2. *Оправдание*. Оправданието е един божествен акт, чрез

който Светият Бог отсъжда за грешника, който вярва в Христос, че той е праведен пред Него и го освобождава от всяко обвинение, и то без оглед на някакви негови заслуги и достойнства. Оправдаването става само по милост (Римл. 3:24). То се състои в Божията декларация, а не в нашия опит (Римл. 4:4-25). То става чрез вяра, а не чрез човешки усилия (Римл. 5:1; Гал. 2:16; 3:11). То е възможно само въз основа на кръвта на Исус (Римл. 5:9). Когато в Яков 2:14-24 става дума за оправдание чрез дела, с това само се обръща внимание, че вярата се изразява във външни дела, като по този начин се демонстрира нейната истинност. Оправдаването не означава „да направиш някого праведен“, а „да го обявиш за праведен“. Тук става въпрос за това, че на някого, като на заместник, се приписва нещо, т.е. с това нещо се натоварва някой друг, а не виновникът. Това е „Божие счетоводство“. Бог натовари Исус с нашите грехове, т.е. приписа ги на Него като на наш заместник. (Исая 53:5-6; 1. Петр. 2:24). От друга страна, Той е приписал Своята Собствена праведност на вярващия, т.е. подарил му я е (Римл. 3:22; 2. Кор. 5:21). Това е единственият вид праведност, която ни прави приемливи за Бога (Фил. 3:9 сравни Исая 64:5). Ето защо, ние заставаме пред Бога освободени от всякакви обвинения, облечени с праведността на самия Бог. Ние заставаме пред Бога без всякакво обвинение, защото сме в *Исус Христос* (Римл. 8:1).

3. *Освещение*. Думата *освещение* означава „отделяне“. Бог ни е отделил в *Христос* за своите вечни, свети цели (1. Кор. 1:30). Всеки вярващ е осветен в *Христос* и затова се нарича „светия“ (1. Кор. 1:2; Ефес. 1:1; Фил. 1:1).

Въпреки, че при коринтяните имаше грях, те бяха „светии“. Така, както всички вярващи в Коринт бяха оправдани, те бяха и осветени (1. Кор. 6:11). Това е дело на Светия Дух, което се основава на кръвта на Христос (1. Петр. 1:2). Вярващите биват призовавани да превърнат своето положение в действителност. Затова Господ Исус се молеше за освещение на учениците си (Йоан 17:17). В *Христос* ние сме осветени завинаги, но пак сме призовани да живеем свято (1. Петр. 1:15).

Тези чудни благословения, които ни е дал милостивият Бог, трябва да ни изпълнят с преданост, която никога не трябва да не отслабва. Ние трябва да мислим за Божията слава (2. Кор. 3:18). Ако насочим мисълта си към самите нас и нашите неуспехи, тогава гледаме в погрешна посока. Ние трябва да се радваме в Бог Отец и Неговия Син Исус Христос (1. Кор. 1:31; 2. Кор. 4:6-7). Ако концентрираме вниманието си върху Исус Христос, възкръсналия Господ, нашето сърце ще се изпълни с любов и преклонение към Него, достойния Божи Агнец (Откр. 5:9-13)

Положението на вярващите в Христос

Прочетете Посланието до Ефесяните. Тогава ще можете да отговорите на следните въпроси:

1. Какво беше нашето положение спрямо Бога преди нашето спасение (Ефес. 2:1-3, 12; 4:18-19)? Посочете някои неща, които сме вършили тогава.

Положение:

Дела:

2. Какво е нашето положение спрямо Бога като вярващи? (Ефес. 2:4-6; Кол. 3:1-3).

Какво значи да бъдем „в Христос“?

3. Как човек бива поставен в положението „в Христос“ (1. Кор. 1:30; Ефес. 1:6; 2:8-9)?

4. Прочетете Посланието до Ефесяните 1:1-14 и отговорете на следните въпроси:

В кои стихове се явяват изразите „в Христос“ и „в Него“ или други подобни изрази?

Какво притежава вярващият „в Христос“?

Какви качества на Бога се посочват? И каква връзка имат те с благословението, което Той дава на вярващия?

Доколко тези неща допринасят за това, да се научим да ценим повече Господа и нашето положение „в Него“?

5. Защо Бог иска ние да познаваме нашето положение „в Христос“? (Ефес. 1:17-19).
6. Кои аспекти на положението на вярващия „в Христос“ се подчертават в следните стихове?

Кол. 1:14

2. Кор. 5:17

Римл. 8:1

2. Кор. 5:21

1. Кор. 1:30

Ефес. 2:10

7. Предайте със собствени думи съдържанието на Кол. 2:9-10!
Какво означават тези стихове?

8. Сравнете положението на вярващите в Коринт с техните дела! Сравнете 1. Кор. 1:2-9, 11, 30; 3:1-3; 4:18; 5:1-5; 6:7, 11

Положение:

Дела:

9. Как трябва да живеем с оглед на нашето положение „в Христос“?

Ефес. 4:1

Кол. 3:1-3

Ефес. 5:1-2, 8

Избройте промените, които настъпват в нашия живот, ако живеем така! Сравнете с Ефес. 4:2-3, 22-32; 5:3-4, 11-13, 22-33; 6:1-9.

10. Избройте накратко защо, според Вас, вярващите трябва да се запознаят с истините, които са посочени в тази лекция?

Доколко тези истини ще Ви помогнат да водите един по-богоугоден живот?

Божията воля

Има ли Божи план за нашия живот? Има ли път, който да ни отведе до съвършената воля на Бога и има ли светлина, която да ни показва този път? Павел ни напомня: „Не бивайте несмислени, но проумявайте що е Господната воля“ (Ефес. 5:17). Бог желае ние да познаваме волята Му. Той желае да сме изпълнени „с познанието на Неговата воля“ (Кол. 1:9). Той е най-добрия съветник (Исая 9:6) и всичко, което Бог ни казва, ще издържи изпитанието на вечността (Пс. 33:11). Защо Творецът да няма план за своите създания или да ги оставя без ръководство?

Как можем да разберем ръководството на Бога? Как можем да живеем според съвършената Божия воля? Господ Исус Христос е нашият пример. Исус беше готов и гореше от желание да изпълни Божията воля. „Не Моята воля, но Твоята да бъде“ (Лука 22:42). „Защото слязох от небето, не Моята воля да върша, а волята на Този, Който Ме е изпратил“ (Йоан 6:38). „Ето, дойдох да изпълня волята Ти“ (Евр. 10:9). Той учеше учениците Си да се молят така: „Да бъде Твоята воля, както на небето, така и на земята.“ (Мат. 6:10). Тайната на познаване на Божията воля се крие в това, наистина да сме готови да я изпълним.

Божията воля и Божието Слово са неделимо свързани. Ключът към Божия план е Божието Слово. Светото Писание съдържа изявената воля на Бога. В него се намират Неговите обещания, заповеди, предупреждения и житейски принципи. Бог е дал на хората Своето Слово, за да могат те да узнават и изпълняват волята Му. Когато твърдим, че искаме да узнаем волята на Бога, а същевременно не познаваме Божието Слово или не се подчиняваме на това, което е казано в него, ние си противоречим. Разбира се, възникват и ситуации, породени от обстоятелства, които не са разгледани пряко в Божието Слово. Много от тях са зависими от мястото, времето, лицата и условията на живот. Какъв път да поема? Какво трябва да правя в този момент? При такива въпроси,

ако ние искрено искаме да изпълним Божията Воля, Светият Дух е нашият пътеводител. Но даже и в такива ситуации Божието Слово е инструментът на Духа. Указанията и примерите на Божието Слово могат често да ни осветят пътя, по който трябва да вървим.

И така, можем да обобщим: Бог има план за нашия живот. Винаги трябва да имаме предвид два важни принципа: първо – трябва да сме готови да следваме указанията на Бога, и второ – трябва да познаваме Светото Писание и ежедневно да го изучаваме, за да опознаваме все по-добре Божията воля.

Защо трябва да се интересуваме от Божията воля?

Изненадващо е, че много вярващи вземат повече от решени-ята в своя живот, без сериозно да се запитат за това, каква е волята на Бога. Те мислят, че сами най-добре знаят, даже и когато са заобиколени от хора, които правят големи грешки. Мнозина приемат, че ръководството на Бога е нещо, което става автоматично. Мъдрите хора обаче няма да пропуснат да поискат съвет от други хора, които в дадена област знаят повече от тях самите. Мъдрите хора няма да пренебрегнат тези, които стоят над тях. Може би понякога се съмняваме дали Божията воля е най-доброто нещо за нашия живот. Тук може да ни помогне разглеждането на следните моменти:

1. *Бог познава бъдещето и затова знае кое е най-добро за нас!*
Често пъти чуваме: „Само ако знаех предварително какво ще се случи, нямаше да правя това.“ Точно в това се състои въпросът. Ние не знаем какво ще ни донесе следващият ден (Пр. 27:1). Но Бог още от началото знае и края (Исая 46:10). Много хора днес търсят съвети от хороскопи, гледачи, спиритисти и други „експерти“, за да узнаят предварително бъдещите събития. Но колко глупаво е да пренебрегваме Бога, Който знае всичко, включително и най-доброто решение за всяка ситуация!
2. *Бог обича и иска да ръководи Своето дете.* Би било

възмутително, ако родителите не се грижеха да ръководят и направляват своите деца. И все пак, най-добрите човешки родители не могат да се сравняват с добротата на нашия небесен Баща! Ако родителите искат най-доброто за децата си и полагат всички усилия да ги осигурят най-пълно, колко повече Бог ще даде добро на онези, които го молят! (Мат. 7:11). Бог дава на своя народ обещанието: „Аз ще те вразумя и ще те науча пътя, по който трябва да ходиш; ще те съветвам, като върху тебе *ще бъде* окото Ми“ (Пс. 32:8).

3. *Бог иска да ни благослови според Своята мъдрост.* Жалко е, че има християни, които се страхуват от волята на Бога. Как би могъл Той, при Своята мъдрост, да мисли зло за Своите деца? „Защото аз зная мислите, които мисля за вас, казва Господ, мисля за мир, а не за зло, за да ви дам бъдеще и надежда“ (Ерем. 29:11). Ако Божията воля води към кръста, както при Неговия любим Син, това все още служи за благословение на безброй хора и за славата на Неговия Син. Мъдростта на Бога подготвя благословение за нас. Често Неговите мисли не са наши мисли и Неговите пътища не са наши пътища, но Неговите мисли и Неговите пътища са по-висши и по-добри (Исая 55:8-9).

Кога Бог ще ни ръководи?

1. *Когато искаме да изпълняваме Неговата воля.* Понякога молим Бога да благослови нашите планове и да потвърди решенията ни. Понякога искаме да правим сделки с Бога и Му предлагаме определени неща, ако ни изпълни желанията. Ние формално изразяваме една молба, но нямаме истински интерес да узнаем и се подчиним на свършената Божия воля. Може би даже изпитваме недоверие към Неговата воля и се страхуваме. Но Господ Исус казва: „Ако иска някой да върши Неговата воля, ще познае дали учението е от Бога или Аз от Себе си говоря“ (Йоан 7:17). Познаването на Божията воля е свързано с подчинението пред Бога (Римл. 6:13). Ако изцяло се предадем на Бога, Той ще поеме ръководството ни (Римл. 12:1-2). Ние също така трябва да се подчиняваме на това, което вече знаем.

„Но, ако не слушате Господния глас, а въставате против Господното повеление, тогава Господната ръка ще бъде против вас“ (1. Царе 12:15). Защо трябва Бог да ни ръководи по-нататък, ако ние не сме се подчинили на това, което вече ни е показал?

2. *Когато вярваме, че Той ще ни води.* „Защото Бог е, Който, според благоволенията Си, действа във вас, и да желаете това и да го изработвате“ (Фил. 2:13). Ако ние сме убедени в правотата на тези думи, това познание ще ни освободи от отчайващата грижа, че трябва сами, без Божията помощ, да откриваме всичко за себе си. Трябва да вярваме в следното: „Уповавай на Господа от все сърце, и не се облягай на своя разум. Във всичките си пътища признавай Него, и Той ще оправя пътеките ти“ (Пр. 3:5-6). Трябва да знаем, че Неговото ръководство не е непременно придружено от някакви субективни емоционални бури.
3. *Когато имаме правилна нагласа.* Когато отиваме при Бога, трябва да бъдем скромни и смирени и да не Му поставяме ултиматуми (Пс. 25:9). Трябва да признаем всичко, което е погрешно в мислите и поведението ни (Пс. 66:18). Ако сме зловни, огорчени, ревниви, злопапетни, завистливи, гневливи, неблагоприятни и самосъжаляващи се, няма да получим ръководство от Светия Дух.

Как мога да узная Божията воля?

Въпросът не се отнася до това, да узнаем Божията воля, за да можем след това да мислим върху нея. Нашата цел би трябвало да бъде конкретно да я изпълним. При това, трябва да се спазва следното:

1. *Молете се и търпеливо чакайте да узнаете Божията воля.* В Светото Писание постоянно четем: „Чакай Господа!“ Често пъти това търпеливо чакане не е така просто за нас, хората. Ние желаем да получаваме бързи отговори. Разполагаме с малко време, за да можем продължително и търпеливо да се молим, да търсим и да чукаме (Сравни с

Мат. 7:7). В Псалмите се казва: „Слушай, Господи, гласа ми, когато викам. Смили се тоже за мене, и отговори ми. *Когато Ти рече:* Търсете лицето Ми, моето сърце Ти каза: Лицето Ти ще търся, Господи“ (Пс. 27:7-8). Апостол Павел ни призовава да се молим, без да преставаме: „... молещи се в Духа на всяко време с всякаква молитва и молба, бидейки бодри в това с неуморно постоянство и моление за всичките светии“ (Ефес. 6:18). Често пъти Бог ни показва само следващата стъпка.

2. *Четете внимателно Библията, като имате предвид библейските принципи.* Исус посочи, че слабостите и грешките на религиозните водачи по Неговото време се дължаха на непознаването на Писанията (Мат. 22:29). Ако не си направим труда да следваме преките заповеди, ясните принципи и предупреждения на Бога, постоянно ще попадаме в трудности. Ако сме наясно по отношение на заповедите и забраните на Божието Слово, няма да молим Бога да промени това, което вече е казал или пък да направи нещо друго. Ако се молим съгласно Божията воля, Той ще ни чуе (1. Йоан 5:14-15). Има области, по отношение на които Библията не казва нищо категорично, например относно пушенето. Но ние намираме в Библията един принцип, който засяга тази тема: тялото на човека е „храм на Светия Дух“ и затова не бива да се мърси. Библията забранява на вярващия да се жени за невярващ партньор (2. Кор. 6:14). Ако четем с молитва редовно и последователно Библията, често пъти някои отделни стихове оживяват, и тогава Бог говори. Ние имаме нужда от това.
3. *Поставяйте интересите на Бога на първо място.* „Но първо търсете Неговото царство и Неговата правда; и всичко това ще ви се прибави“ (Мат. 6:33). Трябва да вземаме нашите решения в светлината на Божиите интереси, а не в интерес на нашата кариера или на дома ни. Волята на Бога може да съвпадне или да не съвпадне с личните ни предпочитания, но това не е задължително. Бог обещава да ни даде желанията на сърцето ни (Пс. 37:4). Това обещание обаче има известни предпоставки, както и известни изключения. За пророк Йона Божията воля бе да отиде в Ниневия, нещо което е било далече от неговото

желание (Йона 1:1-2). Обаче опитът научи Йона колко ценно е подчинението на волята на Бога. Бог ни помага и в трудни времена.

Ръс Джонстън е установил, че повечето въпроси относно Божията воля са свързани или с професията ни, или с някое географско място. Обаче тези две неща почти не се споменават в Библията. Джонстън пише: „Бог се интересува много повече от нашия живот като такъв, отколкото от мястото, в което живеем, или от професията, която упражняваме“.¹ По въпросите на любовта и женитбата трябва първо да помислим какви цели имаме за нашия живот и кога наистина можем сериозно да помислим за другар в живота. Едва тогава можем да направим опит да си изберем спътник.

4. *Преценете внимателно обстоятелствата.* Ние сме склонни да разчитаме изключително на обстоятелствата. Един благоприятен и лесен път винаги може да ни се стори привлекателен. Често пъти обаче точно погрешните пътища изглеждат прости. Ние сме предубедени, и затова ни се струва, че този път е най-добрият. Може да се случи така, че Бог да поиска да ни поведе по един труден път, по който ще срещнем много съпротива (1. Кор. 16:9). Това се е случвало много често с апостол Павел, и въпреки това той е бил човек, който съвсем явно е изпълнявал Божията воля, дори когато е бил в затвора. Ако врати се отварят или затварят, това трябва да идва от Бога, и да се потвърди и от други фактори. Бог може по чуден начин да разчиства пътя ни от огромни препятствия и да се намесва съвсем неочаквано. Но в тези случаи ние не бива да забравяме, че точно широкият път води към гибелта, а не тесният път (Мат. 7:13). Ние никога не трябва да постъпваме само съгласно обстоятелствата, а винаги трябва да търсим потвърждение и от други фактори.

Някои християни молят Бога да им даде знак и простират руно (виж Съдии 6:36-40). Какво да кажем за това? В известно отношение този метод може да се приложи така че, всичко казано досега в тази лекция да се обезсили. Молбата на Гедеон следваше едно Божие обещание и

затова не беше акт на силна вяра, макар че Бог милостиво го чу и му отговори. Ако Вие не знаете каква е Божията воля, и поради това сте неспокоен, можете да помолите Бога да ви даде яснота чрез известни обстоятелства. Истинската вяра обаче се характеризира с видими знамения (Евр. 11:1).

5. *Потърсете духовен съвет* (Пр. 1:5; 11:14; 15:22; 24:6)! „Духовният съвет“ не е съвет от какъвто и да е човек. Попитайте духовните ръководители, които познавате (Евр. 13:7, 17). Най-добрият съвет не се състои от един бърз патентован отговор, а трябва бавно да се „извади“ (Пр. 20:5). Своеволните хора са склонни да избягват всякакви съвети или пък искат съвети само от приятели, които няма да им противоречат.

Как да прилагаме горните принципи на ръководство?

Когато поставите интересите на Бога на първо място, Той ще ви направлява чрез молитвите, Светото Писание, съвети и чрез ситуации, за да Ви покаже правилния начин на действие. Тъй като Бог не противоречи Сам на Себе си, всички тези неща би трябвало да сочат в една и съща посока, а не да звучат като няколко противоречиви гласа. Запишете всички точки и информации, които имат връзка с решението. Направете един списък на „за“ и „против“, в който запишете основанията „за“ или „против“ всяка възможна алтернатива за действие. Преценете внимателно всички точки, като отдадете по-голяма тежест на обективните фактори, отколкото на субективните. Когато размисляте в молитва как трябва да постъпите, ще разберете дали имате вътрешен мир или сте разкъсвани от съмнения. Ако имате сериозни съмнения, чакайте търпеливо Бога. Може би са необходими допълнителен съвет или молитва, за да се изяснят всички фактори. Но също така не трябва безкрайно да се борите отчаяно и да се колебаете. С вяра помолете Бога за мъдрост (Як. 1:5-6), с вяра вземете решението, което най-ясно Ви е посочено от Бога, т.е. за което имате най-голяма светлина от Бога. Решителният човек на вярата притежава Божия мир, който надхвърля всякакъв разум (Фил. 4:6-7). Когато принадлежите

напълно на Бога, можете да бъдете съвсем сигурни, че Той ще Ви ръководи. Той желае Вие да познавате и изпълнявате Божията воля – „това което е добро, благоугодно Нему и свършено“ (Римл. 12:2).

1. Russ Johnston, „How to Know the Will of God“ (Colorado Springs: NavPress, 1976), p. 10

Божията воля

1. Защо си струва да търсим Божията воля в нашия живот? Защо да не изживеем живота си както си искаме? Следните стихове дават отговора:

Пс. 139:15-18

Пр. 16:25

Пр. 27:1

Ерем. 10:23

Йоан 10:10

Ефес. 5:17

2. Какво става, когато не се подчиним на изявената Божия воля? (1. Царе 12:15; Екл. 11:9)

3. Прочете следните примери и обяснете резултата от неуважаването на Божията воля. Как можем да приложим тези примери? Какви опасности бихме могли да избегнем?

Мойсей (Числа 20:7-12)

Саул (1. Царе 15:2-23)

Един безименен пророк (3. Царе 13:6-24)

4. Защо понякога се страхуваме от волята на Бога за живота си?

5. Как бихме могли да имаме същото отношение, каквото е имал Давид? (Пс. 40:8-9)

6. Какво би желал Бог съвсем практично за своите деца?

Йоан 14:27

Йоан 15:5

Йоан 15:11

Яков 1:17

Пс. 84:12

Пс. 37:1-4

7. Какви отражения имат следните неща за узнаването на Божията воля:

– нашата нагласа (Йоан 7:17; Ефес. 6:6)

– внимателното изучаване на Библията (Пс. 119:9-11)

– молитвата (Кол 4:12; Дан. 10:12)

– съвета (Пр. 11:14)

– обстоятелствата (1. Кор. 16:9)

8. Защо само обстоятелствата не са достатъчни, за да узнаем Божията воля? Сравни с 1. Кор. 16:9; 2. Кор. 2:12; 1. Сол. 2:18

9. Кои точки трябва да спазва един християнин, когато си избира: професия, другар в живота, ново жителство? Посочете стиховете от Библията

10. В кои области на Вашия живот желаете да узнаете Божията воля? Какво сте направили, за да откриете Божията воля?

Как да постигнем нашите цели в живота (I част)

Господ планира, но Той също и изпълнява Своите планове. „Намислих, и ще го извърша“ (Исая 46:11). Той изпълнява намеренията си според Своята собствена воля (Ефес. 1:11). Планът на Бога обхваща цялото бъдеще, което Той познава точно. В Стария Завет Бог пророчески определи кулминационните точки на земната мисия на Исус. Исус беше централната фигура на Божия план за нашето спасение. В края на мисията Си на тази земя Исус каза: „Аз... свърших делото, което Ти Ми даде да върша“ (Йоан 17:4). Във всичко, което Исус каза или извърши, или където отиде, нямаше нищо случайно. Той вършеше волята на Онзи, Който го беше пратил (Йоан 4:34).

Бог преследва Своите цели също и чрез живота на всеки вярващ. „Защото Аз зная мислите, които мисля за вас, казва Господ, мисля за мир, а не за зло, за да ви дам бъдеще и надежда“ (Ерем. 29:11). Бог иска всички вярващи да пораснат „в благодатта и познаването на нашия Господ и Спасител Исус Христос“ (2. Петр. 3:18), и след това да се усъвършенствуват в Христос (Кол. 1:28), и накрая да се преобразят по образа на Христос (Римл. 8:29). Накратко това значи, че ние трябва да станем подобни на Христос. Господ ни е показал, как трябва да изглежда нашият живот.

1. На първо място стоят Бог и Неговото царство (Мат. 6:33).
2. Вечното има приоритет пред временното (2. Кор. 4:18).
3. Духовното има приоритет пред плътското (Мат. 6:19-20).
4. Хората имат приоритет пред материалните неща (Марк 8:36-37).

Ако ясно разберем тези цели и живеем съгласно Божията перспектива, тогава в очите на Бога ние ще водим един успешен живот.

Определяне на целите (Какво искам да постигна?)

Едно неясно желание за напредък, без план или конкретно намерение за действие, не е цел, а мечта. Ако нямаме конкретна цел, която да преследваме, няма да постигнем нищо. Напредъкът започва тогава, когато на мястото на общите надежди застанат конкретни цели. Ако ние желаем да бъдем ръководени, трябва да се обърнем към Господа и само Той може да ни даде необходимата сила да изпълним Неговата воля. Това обаче не изключва възможността да си поставяме цели и да определяме съответните стъпки за постигането им. Една цел е едно намерение, което трябва да бъде осъществено. Например Исус имаше намерението да основе Своята църква (Мат. 16:18). И за да постигне това, той обучи дванадесетте Си ученици и им постави задачата да я изградят.

Такива цели трябва да се подчиняват на приоритетите, определени в Светото Писание. Тук областите с предимство са отношенията ни към Бога (Мат. 22:37-38), семейството (1. Тим. 3:4-5), служението (Мат. 6:33) и работата ни (2. Сол. 3:10). Поставете си следните въпроси: Какво искам да постигна във всяка от тези области? Моите цели и представи имат ли значение за вечността? Реалистични ли са? Не се ли занимавам твърде много със задачи, вместо със самите цели? Защо съм си поставил тези цели? Те егоистични ли са или са насочени към Бога? Каква е целта на моя живот?

След това целите трябва да се подредят в правилна хронологическа последователност. Кога трябва да бъдат постигнати тези цели? Мога ли да определя времето, след което искам да видя напредък? Времето е ограничено, затова си поставяйте дългосрочни, средносрочни и краткосрочни цели. Краткосрочните цели би трябвало да водят към осъществяване на дългосрочните. Ако Вие нямате никакви дългосрочни или доживотни цели, тогава краткосрочните скоро ще загубят значение.

1. *Цели на живота:* Когато достигна до края на живота си и погледна назад, какво бих искал тогава да съм постигнал? Една житейска цел обикновено е мащабна, но въпреки това е постижима. Ето един пример: „Искам точно да познавам Библията.“
2. *Дългосрочни цели:* Какво желая да постигна след 10 или 15 години? Ето един пример: „Аз желая да изуча Божието Слово, като овладея Новия Завет и добре опозная Стария Завет!“
3. *Средносрочни цели:* Какво бих желал да постигна след 2-3 години? Как би трябвало да изглежда живота ми? Ето един пример: „Желая да овладея най-важните книги от Новия Завет, като познавам цялата Библия в общи черти.“
4. *Краткосрочни цели:* Ако имах да живея още 6 месеца или една година, какво бих променил тогава? Ако живея по-дълго, какво би трябвало да направя *сега*? Ето един пример: Искам да се запозная с Библията, и за целта, ще я прочета цялата за една година.

Определяне на състоянието (Къде точно се намирам сега?)

1. *Помощни фактори.* Проследете Вашия живот с оглед на различните специфични цели и си поставете следните въпроси: Какви възможности притежавам, които ще ми помогнат да постигна тази цел? Какви успехи съм имал преди в тази област? Доколко могат да ми помогнат сегашните ми положителни навици? Как могат да ми помогнат моята църква и нейните ръководители? Кои неща от моя сегашен начин на живот ще допринесат за израстването ми в тази област?
2. *Пречици фактори.* Какво трябва да променя в живота си, за да постигна успешно моята цел? Какви слабости съм имал преди в тази област? Кои отрицателни навици трябва да променя? Има ли в живота ми някаква връзка или отношение, което ми пречи и трябва да променя? Къде трябва да променя своя начин на живот? Кои приоритети в моя живот са погрешни?

Планиране на конкретни стъпки (Как да достигна до там?)

За да се постигне една цел, трябва да се предприемат конкретни действия. Броят на стъпките, необходими за постигането на една цел, зависи от периода (краткосрочен, средносрочен и пр.). Стъпката, която трябва да се направи зависи също и от конкретната област. При това трябва да внимаваме за пречките и трудностите, които трябва да бъдат преодоляни.

Ако моята краткосрочна цел е следната: „Искам всеки ден да имам постоянно лично време с Господа, което да укрепи връзката ми с Бога, за да давам повече конкретни плодове в ежедневната си работа.“ – тогава би трябвало да се предприемат следните действия:

1. Всяка сутрин да отделям време за Бога, да чета и изучавам Библията и да се моля.
2. Да си открия един „Бележник за личното време с Господа“, в който да записвам всеки ден всичко, което ми се струва важно относно определен текст и неговото приложение върху моя живот, или това, което научавам за Бога.
3. Да чета книги на тема „молитва“ и да изучавам коментари върху Библията.

Ако вие предприемете такива конкретни стъпки, сигурно ще постигнете голям напредък относно поставената цел. Постигнатият напредък винаги е една проба за ефикасността на проведените стъпки. Съставете график на дейността си.

Определяне на стъпките по време (Как използвам времето си?)

Една стъпка може да бъде направена само тогава, когато е организирана по време, т.е. когато е въведена в определен график. Първо запишете на един лист как в момента използвате времето си. Ние сме призвани да изкупуваме благовремието, защото времената са лоши (Ефес. 5:16). Това означава, че ние трябва да използваме всяка възможност, за да употребяваме нашите дни и часове за Бога. Към времето

трябва да се отнасяме също така грижливо, както към парите. Хората често казват: „Нямам време!“ Библията показва, че имаме на разположение достатъчно време, за да направим всичко, което Бог изисква не трябва обаче да си прахосваме времето. Как можем да наваксаме изгубеното време и да го използваме най-добре?

1. *Установете как използвате времето си.* Записвайте си за една седмица всяка дейност, която извършвате (в интервали от по 30 минути). За тази цел използвайте работния лист „Хронологично описание на разхода на времето“.

а) Определете за какво сте използвали твърде много време (сън, храна, обличане, разговори, рутинни дейности и пр.).

б) Определете къде сте прахосали време. Къде можете да пестите време? Къде можете да работите по-концентрирано? Какво можете да съкратите?

в) какви неща вършите, които не са приоритетни (телевизия, несериозни книги, ненужни работи пр.).

г) Обменете опит с други хора, за да получите съвета им – например, с един зрял приятел, със съпруга(та) си. Къде, според Вас, Ви губите време?

2. *Съставете си седмичен план.* Трябва да си направите план на времето, за да сте сигурни, че всички необходими неща могат да бъдат свършени.

а) Запишете всички неща, които сега вършите, както и всички стъпки, които трябва да предприемете, за да постигнете целите си.

б) Преценете колко време Ви е нужно за всяка дейност и от колко време общо се нуждаете.

в) Определете приоритетите за различните дейности. Дейностите, които непременно *трябва* да свършите означете с „А“. Тук влизат рутинни неща, при които нямате

друг избор (като сън, работа и пр.), както и стъпките, които искате да предприемете с оглед на Вашите цели. Нещата, които *би трябвало* да вършите, означете с „Б“, а нещата, които *можете* да вършите – с „В“.

г) Съставете седмичния план, като първо нанесете дейностите от група „А“, след това дейностите от група „Б“ и накрая тези от група „В“. При известни обстоятелства, дейностите от „Б“ и „В“ могат да се пропуснат или да се пригледят към 168-часовата седмица.

3. *Подобрете разхода на времето си.* Ако съставяте план за разхода на времето си всяка седмица, търсете възможността да подобрите начина, по който използвате времето си. Обърнете внимание на следните предложения:

а) Разпределете седмицата на дневни работни планове. Всеки ден отделяйте няколко минути, за да напишете работния си план.

б) Преценете Вашите приоритети. Вършите ли това, което е най-важно? Определете така приоритетите си, че да постигнете най-важните неща, дори ако трябва да се пренебрегнат някои други дейности.

в) Записвайте всеки ден какво трябва непременно да направите и определяйте приоритетите. Зачерквайте дейността, която е изпълнена. Ако не сте успели да свършите определено нещо, тогава го запишете отново на друго място.

г) Понякога е възможно да се извършват едновременно две различни дейности, и така да пестите време. Например докато пътувате с колата си, можете да слушате касети. Или – докато миете съдовете, да учите наизуст библейски стихове.

д) Комбинирайте различните си задължения, за да не се разкарвате излишно.

Оценка на напредъка (Как се справям или как върви работата?)

Как можете да установите дали напредвате? Когато си поставяме конкретни цели и разработваме съответни планове, понякога стават засечки. Често не изпълняваме това, което сме запланували, или не го извършваме достатъчно добре; или пък не успяваме да преодолеем някое голямо препятствие. Тогава съществува опасността просто да приемем това положение и да останем с неизпълнен план. Затова от време на време трябва да правим оценка дали имаме напредък. Затова е необходим зрял и опитен приятел, ръководител от църквата или молитвен партньор, който притежава копие от нашите цели, и с когото редовно се срещаме. Самите срещи са вече един стимул. От помощ ще ни е още, ако проучим точка по точка дали имаме напредък. Тази оценка трябва да ни доведе до конкретни предложения относно нашите цели или поведение. Ако сте си поставили една цел, трябва да държите на нея. В противен случай би трябвало да я задраскате. Следните причини могат да доведат до неизпълнения:

1. Целите не са реалистични. Поправка: формулирайте ги наново.
2. Липсва вярност в изпълнението. Поправка: Покайте се пред Бога и спазвайте задълженията си.
3. Срещат се значителни трудности. Поправка: Започнете с преодоляването им.
4. За времето, с което разполагате, сте планирали твърде много. Поправка: Намалете или опростете дейностите си там, където това е възможно.

Заклучение

Бог се интересува повече от това, *как* живеете, отколкото от това, *колко дълго* живеете. Исус Христос започна Своето обществено служение, когато беше на 30 години. В продъл-

жение на три и половина години Той направи всичко, което Неговият Отец искаше от Него (Йоан 17:4; 19:30). В края на много по-дългия си живот, апостол Павел можа да каже: „Попрището свърших“ (2. Тим. 4:7). За него бе приготвен венец на правдата. А Вие ще достигнете ли до целта?

Как да постигнем нашите цели в живота (I част)

1. Коя дейност на Бога се подчертава в Исая 46:11 и в Ефес. 1:11?
2. Какви цели има Бог за всеки вяраец? (Римл. 8:29; 2. Петр. 3:18)?
3. Какви цели имаше Исус за Своето служение на земята (Йоан 4:34; 17:4)?
4. Определете какви цели имаше апостол Павел и какво направи, за да ги постигне?

Цели: *Действия:*

1. Кор. 9:19-27

Кол. 1:28-29

Фил. 3:12-14

5. Как апостол Павел прецени своя живот с оглед на целите си (2. Тим. 4:6-8)?

6. Какво научавате за планирането от Лука 14:28-32 и Пр. 16:3, 9?

7. Какво трябва да съблюдавате при планирането (Як. 4:13-17)?

8. Когато стигнете края на живота си и погледнете назад, какво ще искате тогава да сте постигнали?

(Преди да отговорите на т. 9 и 10 е добре още веднъж внимателно да прочетете лекцията)

9. *Планиране на цели.* С помощта на работния лист „Планиране на цели“ поставете Вашите краткосрочни цели (6 месеца) и то с оглед на посочените области. Тези цели трябва да бъдат колкото е възможно по-пълни и по-подробни.

а) Запишете целите си по такъв начин, че да отговарят на въпроса: „Какво искам да постигна?“

б) Отговорете на въпроса: „Къде съм сега?“ и посочете кое в момента Ви помага или пречи за постигането на Вашите цели.

в) Избройте възможните стъпки, които ще ви помогнат да постигнете поставените цели и да си отговорите на въпроса: „Как да стигна до там?“

г) Прегледайте заедно с Вашия ръководител работния лист „Планиране на цели“. Той може да Ви покаже с кои цели трябва да започнете.

10. *Как в момента използвам времето си?* С помощта на работния лист „Хронологично описание на разхода на времето“ анализирайте разхода на времето си в момента. Тук трябва да се спазват следните етапи:

а) Записвайте една пълна седмица точно какво вършите. Записвайте това, което *действително* сте вършили (в интервали от по 30 минути), а не това, което е *трябвало* да вършите или което сте *искали* да свършите.

б) В графата „разход на време“ посочете колко часа сте извършвали посочената дейност.

в) Като отговорите на въпросите в графа „Анализ на хронологичното описание на разхода на времето“ анализирайте начина, по който изразходвате времето си.

Планиране на целите (период:

Сфера на задълженията	2 етап Къде съм сега? Помощни и пречещи фактори
Отношение към Бога	<hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/>
Семейство: съпруг (а) деца други	<hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/>
Служение/ християнско обучение	<hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/>
Работно място/ Училище	<hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/>
Други задължения: финансови физически ?	<hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/>

Хронологично описание на разхода на времето: Седмица от _____ до _____ /

Час/мин	Неделя	Понеделник	Вторник	Сряда	Четвъртък	Петък	Събота
5.00							
5.30							
6.00							
6.30							
7.00							
7.30							
8.00							
8.30							
9.00							
9.30							
10.00							
10.30							
11.00							
11.30							
12.00							
12.30							
13.00							

Хронологично описание на разхода на времето/Продължение

Разходване на времето

Лично време с Господа_____	За работа_____
Изучаване на Библията_____	За пътуване_____
Евангелизация_____	За разговори_____
Църковни дейности_____	За почивка_____
Сън_____	За телефонни разговори_____
Хранене_____	За училище_____
За семейството_____	За домашни работи_____
За покупки_____	Други_____
Прахосано време_____	

Анализ на описанието на разхода на време

1. При кои дейности съм прахосвал време?

Как може да се избегне това?

2. За кои дейности съм употребил твърде много време?

Как мога по-бързо и по-добре да върша тези неща?

3. За кои дейности би трябвало да вложа повече време?

Как мога да постигна това?

Как да се отнасяме към Божиите дарове

Веднъж Исус запитва: „Кой е, прочее, онзи верен и благоразумен настойник?“ (Лука 12:42). Тогава Той Сам отговори на въпроса Си с три притчи: притчата за верния и неверния слуга; притчата за младоженеца и десетте девици, които го очакват; и притчата за тримата слуги, на които са поверени пари, за да ги вложат (Мат. 24:45 – 25:30). В тези три истории има три общи неща. Първо, и в трите притчи става дума за един отсъстващ господар, с което недвусмислено се има предвид Исус Христос. Второ, и в трите се говори за хора, които са били оставени, и на които е била поверена една отговорност, с което се имат предвид вярващите, които имат да изпълняват задачи. Трето, говори се за необходимостта да се чака завръщането на господаря, като се правят съответните приготовления. Тук отново се имат предвид вярващите, които очакват завръщането на Господ Исус. Като настойници на Божиите блага ние сме призвани да бъдем готови за срещата с нашия Господ, Който след завръщането Си ще оцени как сме се отнасяли с Неговите дарове.

Какво е настойникът? Това е човек, който контролира домакинството или имота на друг човек. В Стария Завет често се говори за хора, които са били „поставени над дома“ на някой друг. Вярващият е в положението на настойник, тъй като всички неща принадлежат на Бога. „Всичко е Твое, що е на небето и на земята“ (1. Лет. 29:11). „Защото всичко е от Тебе и от Твоето даваме на Тебе (1. Лет. 29:14). „Що имаш, което да не си получил?“ (1. Кор. 4:7). Очевидният отговор е: „Нищо!“ Освен това, Бог ни е откупил със скъпоценната Си кръв (1. Петр. 1:18-19). Ние не принадлежим на себе си, защото сме били откупени с цена (1. Кор. 6:19-20). Всичко, което сме, и имаме, принадлежи на нашия „Собственик“. Затова ние само управляваме онова, което Бог ни е поверил, и на Него връщаме печалбата от „вложението“ Му.

Това наше управление е едно изпитание за нашата:

– *вярност*, която доказваме със съвестното изпълнение на

отговорността си (1. Кор.4:2)

- *честност*, която доказваме, като не прахосваме Божиите дарове и не злоупотребяваме с тях (Лука 16:11)
- *продуктивност*, която се доказва с наличието на една голяма печалба от вложеното (Мат. 25:20-21).
- *лоялност* към Бога, като към наш Владетел, Който в момента отсъствува (Лука 19:13-14).

Добрите настойници се възнаграждават, а лошите биват наказвани или отстранявани.

Какво стопанисваме?

Животът сам по себе си е вече един свят дар. Бог ни е дал живота. Всички души Му принадлежат (Езек. 18:4). Той е Бог на всяка плът (Ерем. 32:27). Ние сме като пара, която по Божията воля се появява на земята и пак изчезва (Як. 4:14-15). Ето защо, искаме да живеем по Неговата воля, а не по нашите представи. Тази проста констатация трябва ясно да ни покаже нашата отговорност пред Бога. Затова истинският последовател на Исус ще предаде своето тяло на Бога (Римл. 12:1). Той ще посвети всички свои части в служба на Бога (Римл. 6:13). Това стопанисване на Божиите дарове може да бъде разгледано в различни аспекти.

1. *Време*. „В Твоите ръце са времената ми“ (Пс. 31:15). Бог може би ще ни даде един среден брой години живот (Пс. 90:10). Той може и да ги съкрати (Пс. 102:24-25) или да ги продължи (Пр. 10:27; Исаия 38:5). Бог ни съветва да броим дните си, за да придобием мъдро сърце (Псалми 90:12). Ето защо, ние трябва „да изкупим“ нашето време (Ефес. 5:16), т.е. да използваме времето като „стратегическа възможност“, мъдро да използваме всеки момент. Библията постоянно подчертава колко е кратък човешкият живот (като тревата или цветята, които увяхват). Затова поуката е: използвайте времето си за Бога, не го прахосвайте!
2. *Дарби*. В Светото Писание се говори за „талантите“, които Бог ни е дал. Под таланти тогава се е разбирала парична сума, но тази дума се отнася и за различните дарби, които Бог ни е дал, (вж. Мат. 25:14-30). Бог ни е дал нашия разум, особените способности, телесни дарби, както и външния

ни вид, даже и когато хората считат тези неща за собствена заслуга. Освен това вярващите са получили и духовни дарби, с които да помагат на другите вярващи в църквата (1. Кор. 12:4-7). Всички дарби, които сме получили, трябва да се използват за благо на другите (1. Петр. 4:10). Себичните интереси и желания, свързани с развитието и упражняването на нашите дарби, противоречат на Божиите намерения.

3. *Истина*. Ние сме настойници на Божиите тайни (1. Кор. 4:1). Всяко духовно познание, и особено това за Бога и Евангелието, е едно свято и скъпоценно благо в един свят на невежество и тъмнина. Когато познаваме Божието Слово, ние приличаме на собственик на дом, в който има съкровище (Мат. 13:52). Това съкровище трябва да се сподели с другите, а не да се натрупва за собствено удоволствие.
4. *Богатство*. Опасността материалните ценности да се оценяват по-високо от духовните е много голяма даже и при вярващите. Ние ще бъдем управлявани или от богатството, или от Бога. Не можем да служим на двама господари, както казва и Самият Исус (Лука 16:13). Парите стават приятел, ако ги използваме за вечността (Лука 16:9). Но те могат да станат и наш неприятел, ако злоупотребяваме с тях: тогава те ще бъдат използвани като свидетелство против нас (Як. 5:1-3). Богатият човек, който накрая се намерил в ада, бил забравил, че неговите богатства са му били поверени само временно (Лука 16:19-26). Златото и среброто принадлежат на Бога, а не на „финансовите крале“ на тази земя (Агей 2:8). На Бога, а не на богатите селяни принадлежи „добитъкът, който е по хиляди хълмове“ (Пс. 50:10). Ако забравим това, то може да се окаже фатално.

Особено внимание заслужава темата за материалните жертви за Бога (Изх. 35:5, 21). Една жертва не е даване на милостиня. Жертва означава духовно приношение в дар за Бога на една представителна част от онова, което Бог ни е дал. Бог много точно следи поведението ни като Негови настойници. В Марко 12:41 се описва как Исус

наблюдава хората, когато пускат парите си в касите за пожертвования. Той казва, че бедната вдовица, която пуска двете монети, дава повече, отколкото всички други взети заедно, защото в своята бедност тя дава всичко, което има, докато другите дават от своя излишък. Нашите пожертвования би трябвало да се определят от следните принципи:

- а) Принципът „даряване на първия плод“ (Пр. 3:9-10). Така както първото зърно от жетвата се е давало на Бога, така и ние би трябвало да отделяме за Бога първата част от дохода си. Ако постъпваме така, няма да сме свършили парите си, преди да е „дошъл ред“ на Бога.
- б) Принципът на „жертвата“ (2. Царе. 24:24). Ако това, което давате, не ви струва нищо, изобщо не би трябвало да го давате на Бога. Да давате това, което Ви е останало в повече или това, което е малоценно, е обида за Бога (Мал. 1:7-8). Самият Исус Христос е един пример на жертвоготовно даване (2. Кор. 8:2-15).
- в) Принципът на „поклонението“ (Мат. 26:7-13; Марк 14:3-9; Лука 7:37-38). Два пъти при Исус дойдоха жени, които го помазаха със скъпи масла в знак на преданост. Това действие бе сметнено за по-ценно, отколкото даването на милостиня на бедните. Всяко дарение трябва да бъде един акт на духовно поклонение, това е привилегия на Божиите деца. За съжаление, хората често остават с впечатлението, че Бог е винаги в нужда и страда от липса на пари. Никъде не се споменава Исус на някое от Своите събрания да е събирал пари или да е молил за пари. Учениците са Му служели със „своя имот“ (Лука 8:3). Първите работници за Божието царство са излезли без да вземат нищо от езичниците (3. Йоан 7). За съжаление, следващите поколения взеха от тях твърде много.

Трябва ли да даваме десятък?

Видяхме как Исус каза на учениците Си, че вдовицата е дала повече от другите. В продължение на стотици години много вярващи са давали десятък като минимум. Трябва ли и ние

да даваме? Обичаят да се дава десятък на църквата има следната история:

1. Десятъкът вече е съществувал тогава, когато още не е съществувал законът на Мойсей (Бит. 14:20; 28:22).
2. Десятъкът се е давал и в рамките на Мойсеевия закон (Лев. 27:30; Числа 18:21-28; Втор. 12:6, 11, 17). Отказът да се дава десятък се осъжда от Бога в края на Стария Завет като грабеж (Мал. 3:8-10; Агей 1:4-6); също така евреите са давали десятък и по време на Евангелията, даже когато този обичай е пораздал чувство за собствена праведност (Лука 11:42; 18:12; Мат. 23:23).
3. След Петдесетница (началото на църквата на Исус Христос), очевидно се е давало според друг принцип. Десятъкът не се споменава нито в Деянията на апостолите, нито в писмата им. В 1. Кор. 16:1-2 вярващите биват поканени да дават *редовно* („в първия ден на седмицата“), *без изключение* („всеки от вас“), *системно* („да отделя... и да го има при себе си“) и *в зависимост от условията* („според успеха на работите си“).

Мотивацията, която би трябвало да ръководи вярващите при даването, е любовта им и всеотдайността им към Исус, а не Мойсеевият закон или примерът на патриарсите. Нашият пример е саможертвата на Исус на кръста. Нашата мотивация трябва да бъде от Светия Дух, а не външната принуда на едно установено правило. Това е една друга, но не и по-малка мотивация. Трябва ли един християнин, който е под благодат, да дава по-малко от един евреин, принуден от закона? Призиванието да сме ученици и последователи на Господ Исус ни кани да се „отречем от всичко“ (Лука 14:33; Мат. 19:27). Законът не е налагал такова изискване. Жертвоготовното даване според новия мащаб би трябвало да надхвърли закона, а не да изостава зад него. Ако даваме, трябва да даваме *за Бога*, а не за проекти, лица или организации, даже и тогава, когато парите ни отиват в полза на нашата собствена църква или на други хора.

Ето някои указания, които може да се окажат полезни за вашето отношение към парите. *Помолете се*, на кого и колко трябва да дадете, и избягвайте импулсивните решения. *Съветвайте се* със зрели вярващи, които знаят повече. *Четете* внимателно добри мисионерски списания или отчети. *Съобразявайте се* отговорно с потребностите на Вашата църква. *Не считайте*, че изискванията за дарения, които идват с писма или по радиото са непременно гласът на Бога. *Подпомагайте* онези, които изцяло разчитат на Бога и не просят пари. *Избягвайте* да давате на онези организации, които имат високи разходи за разточителна реклама и имат скъпи строителни проекти. Избягвайте особено онези, които се опитват да изкопчат пари, като използват снимки на гладуващи сираци, или които Ви обещават пари като награда за Вашето дарение.

Как трябва да стопанисваме?

Новият Завет винаги подчертава верността. Исус похвали верния слуга (Мат. 25:21-23). Верният слуга постоянно се поставя на преден план (Кол. 1:7; 4:7, 9). Исус казва: „Верният в най-малкото, и в многото е верен“ (Лука 16:10). Както малките, така и големите неща ни поставят на изпитание. Такива изпитания решават нашата пригодност за отговорността, която трябва да поемем във вечността (Лука 19:17, 19). С оглед на нашия подход към земните неща, Бог ще определи дали можем да поемем отговорност и за духовните неща (Лука 16:11). Освен това, колкото повече ни се дава за стопанисване, толкова по-голяма е нашата отговорност (Лука 12:48).

Пред какви пречки сме изправени при това стопанисване? Егоизмът ни пречи да споделим живота си с другите. Ние ламтим за повече, вместо да се задоволим с онова, което Бог ни е дал. Вместо да признаем скромно, че това, което имаме, е дар от Бога, ние се гордеем. Вместо при всяка ситуация да благодарим на Бога и да Го възхваляваме, ние сме неблагодарни. Ние се страхуваме и сме загрижени, вместо да се доверим на нашия Отец, Който познава потребностите ни и обещава помощта си. Ние сме късогледни и се взираме твърде много

в нещата от този свят, вместо да гледаме към вечното Божие царство.

Как ще бъдем оценени?

Всеки управител или настойник трябва да очаква, че ще бъде оценен от своите началници. Същото се отнася и за християнина и неговото отношение към Бога. „Защото всички трябва да застанем открити пред Христовото съдилище, за да получи всеки според каквото е правил в тялото, било добро или зло“ (2. Кор. 5:10). Тук става дума за оценка на живота и службата ни като настойници на Божиите дарове. Това не е съд за нашите грехове. Ние имаме обещанието, че няма да бъдем осъдени (Римл. 8:1; Йоан 5:24). Христос е платил дълга за нашия грях, „за да станем ние чрез Него праведни пред Бога“ (2. Кор. 5:21). Нашето отношение към собствения ни живот, както и към Божиите дарове, се сравнява с построяването на една къща върху дадена основа. Тази основа е Исус и Неговото дело, завършено на кръста (1. Кор. 3:11). Нашата задача се състои в това, да градим мъдро върху тази основа. Ако строим добре и правилно, ще получим възнаграждение. Ако не, ще понесем щета; но това не означава, че ще изгубим спасението си (1. Кор. 3:12-15). Ние всички ще отговаряме пред Бога (Римл. 14:12). Тогава ще се постави въпроса, как сме стопанисвали онова, което Бог ни е поверил.

Стопанисване на Божиите дарове

1. Настояник е онзи, който се грижи или управлява имот, който е собственост на друг. Въз основа на следните пасажии избройте нещата, които Бог притежава, но е поверил на нас.

1. Кор. 6:19-20

Мат. 25:14

Ефес. 5:16

Агей 2:8

1. Петр. 4:10

1. Кор. 4:7

2. Кои две области, в които сме настояници, Бог счита, че са част от поклонението ни пред Него?

Римл. 12:1

Фил. 4:18

3. Какви характерни черти търси Бог в един настояник? Какво ни учи според Вас Исус в посочените притчи, във връзка с нашите задачи като стопани на Божиите дарове? Какви прилики и разлики могат да се наблюдават?

Мат. 24:45-51

Мат. 25:1-13

Лука 19:11-27

4. Видяхме, че даването на материални блага влиза в задачите ни като настойници. Прочетете 1. Кор. 16:1-2 и отговорете на следните въпроси!

Кога трябва да даваме?

Кой би трябвало да дава?

*Кой израз показва, че трябва да даваме *предварително*?*

Колко трябва да даваме?

5. Колко дадоха доброволно патриарсите Авраам и Яков? (Бит. 28:22; Евр. 7:1-2)?

*Колко *трябваше* да дават евреите под закона (Евр. 7:5)?*

Коя норма би трябвало да определя днес нашето даване (2. Кор. 8:9)? С какво се различава тя от нормата в Стария Завет?

6. Каква вътрешната нагласа би трябвало да имаме, когато даваме (2. Кор. 9:7; 1. Кор. 13:3; Мат. 6:1-4)?

Какво липсваше на коринтяните относно тяхното даване (2. Кор. 8:8-11) за разлика от гърците (Стихове 1-5)?

7. Нуждае ли се Бог от нашите дарения (Пс. 50:10-12)?

Кой в действителност печели от нашето даване (Фил. 4:17)?

8. Във връзка с долупосочените стихове, избройте положителните резултати от даването и отрицателните резултати, ако ние се държим за материалните си блага.

Даване: Задържане:

Пр. 11:24

Пр. 28:27

Мал. 3:8-10

Мат. 6:20-21

Лука 12:20-21

2. Кор. 9:6, 8

1. Тим. 6:9-11

9. Кого трябва да имаме предвид при даването (На кого трябва да даваме?) (Пр. 19:17; 1. Кор. 9:14; Гал. 6:6; Яков 2:15-16)?

Кои принципи бихте взели предвид, за да дадете на друга християнска организация, освен на местната Ви църква ?

10. Доволен ли сте от това, което давате сега? Какво ще промените, след като сте преминали тази лекция?

Как да постигаме целите в живота си (II част)

След като в четвърта лекция сте попълнили работния лист за „Планиране на цели“ и „Хронологично описание на разхода на времето“, Вие вече сте готови да запишете Вашите краткосрочни цели и да съставите седмичния си план. Преди да се заемете с долупосочените задачи, е добре да прегледате отново четвърта лекция.

1. *Краткосрочни цели.* Вие сте обсъдили пред Бога с помощта на Вашия ръководител различните области на живота Ви.
 - а) От Вашия работен лист „Планиране на целите“ изберете три цели, към постигането на които бихте желали да се стремите през следващите месеци. Тези цели трябва да бъдат стимулиращи за Вас и да допринасят за воденето на един дисциплиниран и резултатен живот на християнин. Ако Ви оставаха само още 6 месеца живот, към постигането на кои цели бихте се стремили?
 - б) Запишете Вашите цели, както и стъпките, които са необходими за постигането им, като отговорите на въпросите от работния лист „Цели и стъпки“.
2. *Седмичен план.* След като сте анализирали Вашия сегашен подход към времето (т.е. вашия начин на изразходване на времето) и сте определили краткосрочните си цели (лекция 4), трябва да попълните един седмичен план, който да ви гарантира, че всички необходими дейности за постигане на краткосрочните Ви цели са обхванати. При това, трябва да се спазват следните стъпки:
 - а) Проучете сферите на задълженията, които са посочени в работния лист „Съставяне на план“. За всяка сфера на задължения запишете всички дейности, които сега извършвате, и всички дейности, които трябва да извършите, за да постигнете краткосрочните си цели.

- б) Преценете колко време ще ви е необходимо за всяка дейност и го запишете в графата „необходимо време“. Направете общ сбор на това време.
- в) Определете приоритети за Вашите дейности. Маркирайте с „А“ дейностите, които „трябва“ да извършите. Тук влизат рутинни дейности, за които нямате избор (сън, работа и пр.), и дейностите, свързани с Вашите цели. Маркирайте с „Б“ дейностите, които би трябвало да извършите, и с „В“ – дейностите, които бихте могли да извършите, (ако разполагате с още време).
- г) Нанесете ги в „Седмичния график“, като първо запишете дейностите от група „А“, след това дейностите от група „Б“ и накрая тези от група „В“. При необходимост, дейностите от групите „Б“ и „В“ може да се изоставят или коригират, за да се вместят в 168-часовата седмица.
3. *Факултативно упражнение.* Добре би било да се попълни по един работен лист „Планиране на цели“ и за средносрочните, дългосрочните и доживотните цели.
- а) Започнете първо с доживотните цели (Вижте в 4-та лекция под заглавието „Определяне на целите“)
- б) В групата на дългосрочните цели трябва да влязат онези подцели, които ще Ви помогнат да постигнете доживотните си цели.
- в) Средносрочните цели трябва да Ви помогнат да постигнете дългосрочните си цели.
- г) Може да стане необходимо да коригирате Вашите краткосрочни цели, за да осигурите постигането на средносрочните си цели.
4. *Контрол и проверка.* Ако е необходимо, помолете Вашия ръководител за помощ. При нужда коригирайте Вашите цели и график. Помолете някой друг християнин, да проверява периодично Вашия напредък.

Работни листове
КЪМ
лекция 6

Цели и стъпки

	<i>Цели</i>
<i>Цел „А“</i>	<p>Какво искате да постигнете? Защо?</p> <p>Как ще познаете кога сте постигнали целта си?</p> <p>Кога искате да постигнете тази цел? (посочете дата)</p> <p style="text-align: right;">_____</p> <p style="text-align: right;">(дата)</p>
<i>Цел „Б“</i>	<p>Какво искате да постигнете? Защо?</p> <p>Как ще познаете кога сте постигнали целта си?</p> <p>Кога искате да постигнете тази цел? (посочете дата)</p> <p style="text-align: right;">_____</p> <p style="text-align: right;">(дата)</p>
<i>Цел „В“</i>	<p>Какво искате да постигнете? Защо?</p> <p>Как ще познаете кога сте постигнали целта си?</p> <p>Кога искате да постигнете тази цел? (посочете дата)</p> <p style="text-align: right;">_____</p> <p style="text-align: right;">(дата)</p>

Стъпки

Как искате да постигнете тази цел?
(посочете конкретни стъпки)

1.

2.

3.

Как искате да постигнете тази цел?
(посочете конкретни стъпки)

1.

2.

3.

Как искате да постигнете тази цел?
(посочете конкретни стъпки)

1.

2.

3.

Съставяне на план

<i>Сфера на отговорност</i>	<i>Първи етап Конкретни стъпки</i>	<i>Трети етап Приоритет (А, Б, В)</i>	<i>Втори етап Необходимо време</i>	
			<i>ден</i>	<i>седмица</i>
Отношението ми към Бога				
Задълженията ми към семеяството: съпруг(а) децата други				

Християнско служение/ обучение				
Задълженията ми към работното място/ училището				
Другите ми задължения: финансови физически ?				
				Всичко:

Седмичен план: Седмица от ____ / ____ до ____ / ____ / ____

Час/мин	Неделя	Понеделник	Вторник	Сряда	Четвъртък	Петък	Събота
5.00							
5.30							
6.00							
6.30							
7.00							
7.30							
8.00							
8.30							
9.00							
9.30							
10.00							
10.30							
11.00							
11.30							
12.00							
12.30							
13.00							

Светият Дух – Личност и дело

Когато апостол Павел среща в Ефес няколко ученици на Йоан Кръстител, той ги попита: „Приехте ли Светия Дух като повярвахте?“ Те обаче му отговориха: „Даже не сме чули дали има Свети Дух“ (Деян. 19:2). Исус каза нещо подобно, когато говореше за Духа на истината, „Когото светът не може да приеме, защото Го не вижда, нито Го познава“ (Йоан 14:17). Повечето хора, които днес се наричат християни, са чули за Светия Дух, но не знаят много за Него и за Неговото дело. Така Той остава встрани от вниманието им. При Исус обаче беше друго. Той направи пред учениците Си едно изказване, което те вероятно трудно разбраха: „За вас е по-добре да отида Аз, защото, ако не отида, Утешителят няма да дойде на вас; но ако отида, ще ви Го изпратя“ (Йоан 16:7). Този „Утешител“ или Застъпник не е никои друг, а Светият Дух (Йоан 7:39). Исус каза, че идването на Светия Дух ще бъде нещо повече от компенсация за Неговото Собствено отиване при Отца.

Още в началото на Библията се казва: „Божият Дух се носеше над водата“ (Бит. 1:2). Това е нещо повече от един обобщен израз за Бога. В Стария Завет често се описва разнообразната дейност на Божия Дух. Новият Завет говори много ясно за единия истинен Бог в три различни лица: Бог-Отец, Бог-Син и Светия Дух. (Мат. 28:19; 2. Кор. 13:13; Лука 3:21-22; Ефес. 4:4-6; Йоан 14:6). Светото Писание ни учи на следното относно Бога:

1. Има само един истински Бог (1. Тим. 2:5; Марк 12:29; Ефес. 4:6).
2. В рамките на единия Бог съществува плурализъм (Бит. 1:26). Сам Бог говори за Себе си в множествено число. Едно от Неговите имена, което се явява в Стария Завет около 2600 пъти е думата *Елоим*, която е в множествено число.

3. Множествеността на Бога се състои от три различни лица (1. Петр. 1:2; Юда 20-21). Всяко от тези лица е напълно Бог. Отец е Бог (1. Сол. 1:1; 2. Петр. 1:17). Синът е Бог (Йоан 1:1, 18; 20:28; Римл. 9:5; Кол. 1:15; 2:9; Евр. 1:8; 1. Йоан 5:20). Духът е Бог (Деян. 5:3-4; 2. Кор. 3:17).

Можем да си представим това отношение като триъгълник, който изобразява триединния Бог. Триъгълникът е единият Бог. Трите ъгъла представляват Отец, Сина и Духа. Всеки от тях е различен от другите два, но всеки един е част от триъгълника, който представлява единия Бог. Светото Писание ни казва, че трите лица на Божеството разговарят помежду си (Евр. 1:8). Нашият ограничен разум може би трудно ще си представи едно такова Същество. Това обаче не бива да ни учудва, тъй като от нашия опит и наблюдения ние не познаваме друго същество с такива качества. Но ние можем и трябва да приемем това, което сам Бог ни е разкрил за Себе си, независимо от това дали го разбираме или не.

Божествения характер на Светия Дух

Ето и други доказателства, че Светият Дух е Бог:

1. *Той носи имената на Бога* и се идентифицира с Него. Той се нарича Бог (Деян. 5:3-4). Той е Господният Дух (2. Кор. 3:17), Божият Дух (Римл. 8:14) и Духът на Отца (Мат. 10:20). Той носи имената, с които Бог е наричан в Стария Завет, а именно *Йехова* или *Адонай* (сравни Деян. 28:25 с Исая 6:1-13); или Евр. 10:15-17 с Ерем. 31:31-34). Той е също Духът на Христос (Римл. 8:9) или Христовият Дух (Фил. 1:19). От тези цитати виждаме, че Бог е един, но се състои от различни лица.
2. *Духът има божествени качества*. Той е вечен (Евр. 9:14), притежава живота (Римл. 8:2), Той е всезнаещ (1. Кор. 2:10-11) и всеприсъстващ (Пс. 139:7-10).
3. На Него ние дължим пълно преклонение като пред Бог. Да се говори против Него е равно на това, да се говори против Бога (Мат. 12:31-32). Да се греши по отношение на

Него, е равно на това, да се греша против Бога (Деян. 5:3-4). Оскверняването на храма, в който Той живее, се равнява на оскверняването на Божия храм (1. Кор. 3:16-17).

Личността на Духа

Думата „лице“, когато се отнася до Отца, Сина и Светия Дух, означава, че Всеки Един от Тях притежава и трите качества на Личността. Светият Дух има интелект (1. Кор. 2:10-11). Той има чувства (Ефес. 4:30): може да бъде оскърбен. Той има воля (1. Кор. 12:11). Той решава какви духовни дарби да даде на вярващите. „Лице“ означава също, че Всеки Един от Тях притежава едно вътрешно различие от Другия в Троицеството. Това не означава, че Всеки Един от Тях е различно Лице, в смисъл, че има три Бога. Спомнете си модела на триъгълника, който бе даден по-горе.

Важно е да се отбележи, че когато се говори за Него в Писанието, се използва личното местоимение „Той“ (Йоан 15:26; 16:13-14), въпреки че на гръцки думата „дух“ е от среден род.

Символи за Светия Дух

Светото Писание използва различни символи за Светия Дух, които ни помагат да Го разбираме и да ценим Неговото дело.

1. *Вятър*. Този образ подчертава голямата невидима мощ на Светия Дух. Господ Исус нарече Духа „Вятър“, когато говореше за новородението (Йоан 3:8). Бог е Дух (Йоан 4:24), и никой не може да Го види (Йоан 1:18), защото Той е невидим. В Деян. 2:2 силата на Духа е била усетена като силно фучене на вятър. Силата на Духа е несравнимо по-голяма от всяка друга сила и мощ, която можем да си представим (Зах. 4:6; Ефес. 1:19).
2. *Огън*. Огънят прочиства и поглъща (Евр. 12:29). Духът дойде във формата на огнени езици, които се разделиха и застанаха над всеки един от учениците (Деян. 2:3-4). Тази

картина се употребява и за Божия Съд (Исая 4:4; Мат. 3:12). Очистващото действие на огъня, т.е. на Духа, се показва при изпитването на вярващите, при което проличава истинността на вярата им (1. Петр. 1:7; Откр. 3:18). Светият Дух очиства и съди.

3. *Вода.* Водата ни напомня за дадения от Бога живот в пълнота, който тече като един поток (Йоан 7:38; Откр. 22:1). С нея може да се утоли жаждата, и особено духовната жажда (Йоан 4:14). Водата дава живот, и затова символизира новия живот, който получаваме чрез новородението (Тит 3:5; Йоан 3:5). Водата е също и едно картинно изображение на съда и смъртта, които „старият човек“ трябва да претърпи (1. Петр. 3:20-21). Действието на Духа води към живот или към смърт, съответно според отношението ни към Бога.
4. *Масло.* Маслото се свързва с израза „помазвам“. Духът е помазанието на вярващите в Христос (1. Йоан 2:20, 27; 2. Кор. 1:21). По времето на Стария Завет маслото е било използвано за лампите и светилниците в скинията и в храма, както и при освещаването на свещениците за тяхната служба. Маслото символизира радостта (Евр. 1:9; Пс. 104:15) и изцелението (Як. 5:14). Делото на Духа се състои в освещение на вярващите за служение и свидетелство.
5. *Гълъб.* Гълъбът и до днес е символ на мира и чистотата. Във вид на гълъб Духът слезе върху Исус при кръщението Му в река Йордан (Мат. 3:16; Марк 1:10; Лука 3:22; Йоан 1:32). Този образ показва, че Духът е кротък, невинен, благ и небесен (Мат. 10:16). Всеки вярващ, управляван от Светия Дух, трябва да притежава тези качества.

Какво е делото на Духа

На всяко лице от Триединството изглежда е поверена определена дейност. Отец планира и взима решения. Делото на Исус се състоеше в това, че Той стана Човек и представи Бога видимо. Мисията на невидимия Дух се състои в това, да дава сила и способности. По-надолу са изброени главните задачи на Духа:

1. Чрез силата на Духа се извършва всичко, било то сътворението (Бит. 1:2; Пс. 104:30) или възкресението на Христос от мъртвите (Римл. 8:11). Със силата на Духа се извършват всички Божии чудеса (Мат. 12:28; Лука 4:14-18). Неговото всемогъщество преодолява всяко препятствие.
2. Той е Този, Който разкрива Бога на хората. Той е вдъхновил написването на Божието Слово (2. Петр. 1:21; 2. Царе 23:2). Той е Учителят и Просветителят на човека, за да може той да разбира духовните неща. Той е истинският Водач, Който при всяка ситуация ни показва верния път (Исая 48:16; Римл. 8:14).
3. Той е Този, Който дава духовен живот на грешните хора. Той ги изобличава в грях (Йоан 16:8), разкрива им духовната истина и им дава нов живот (Йоан 3:5). Без Неговото дело няма спасение.
4. Чрез Него бе извършено девственото зачатие на Божия Син (Лука 1:35). Във всеки момент от живота си Господ Исус беше изпълнен със съществуото и действието на Светия Дух.

Разделителната линия на Петдесетница

Светият Дух като Бог е непроменяем в Своята личност, в божествеността Си и в Своя характер. Той обаче може да променя от време на време начина на своята дейност. Пример за това е идването на Исус Христос в центъра на човешката история. След като Исус възкръсна от мъртвите и се възнесе при Своя Отец на небето, решително се промени и дейността на Светия Дух. Тази промяна настъпи на Петдесетница, един земеделски празник на евреите, който беше един от седемте празника на Йехова (Лев. 23). Този празник носи името *Петдесетница*, защото се е провеждал петдесет дни след Пасхата. Той ознаменува края на жетвата, за която хората благодарели на Бога.

Много християни са объркани в разбирането си за действието на Светия Дух, защото те не обръщат достатъчно внимание на ясните изказвания на Исус. Следните стихове ясно показ-

ват промяната в дейността на Светия Дух и показват точния момент, когато е настъпила тази промяна:

1. *Йоан 14:16*. Исус казва на учениците Си, че ще помоли Отца Си да даде на вярващите Духа, за да може Той *завинаги* да остане при тях. Очевидно е, че до този момент това не е било така.
2. *Йоан 14:17*. Исус каза, че тогава Духът беше *при* тях, а по-късно ще да бъде *в* тях.*
3. *Йоан 7:39*. Исус казва, че Светият Дух още не е *даден* (в смисъл, че той още не беше *в тях*), и че ще дойде едва тогава, когато Самият Той бъде прославен (т.е. след смъртта и възкресението Му).
4. *Лука 24:49*. Малко преди Своето възнесение, Исус нареди на учениците Си да чакат в Ерусалим, докато бъдат облечени със сила от горе (т.е. Светият Дух да дойде и да се засели в тях).
5. *Деян. 1:4-5*. Исус заповяда още веднъж на учениците Си да чакат идването на Духа, което щяло да стане не след много дни. Той нарече идването на Духа „кръщение с Духа“.
6. *Деян. 2:1-4*. На Петдесетница, т.е. 50 дни след смъртта на Божия Агнец на кръста (Исус е нашето пасхално агне), Духът слезе, засели се във вярващите и ги изпълни със Своята пълнота.

Преди Петдесетница Духът е „идвал върху“ вярващите (Съд. 3:10; 11:29; 1. Царе 16:13) и отново се е оттеглял от тях (1. Царе 16:14). Затова Давид е можел да се моли така: „... нито да отнемеш от мене Светия Си Дух“ (Пс. 51:11). Духът не е пребивавал *постоянно* във вярващите. Светият Дух е давал способности на хората за особени задачи, като например на работниците в скинията (Бит. 31:3; 35:30-35). Той е давал

* Цитат съгласно The Interlinear Bible, Jay P. Green, Sr. Hendrickson, 1985.

силата на хора като Самсон (Съд. 13:25; 14:6, 19; 15:14). Това не е било непременно свързано с духовните качества на хората. Хората са били изпълвани със Светия Дух, но не се съобщава, Той да се е заселвал в тях. Не е имало и кръщаване или запечатване със Светия Дух. Затова и думите на Исус в Йоан 7:39 и 14:17 имат толкова голямо значение.

След Петдесетница Светият Дух дойде, за да се засели във вярващите (1. Кор. 2:12; 6:19-20). Ако в тях не живее Светия Дух, те не са Божии деца (Римл. 8:9; Юда 19). Вярващите биват запечатани от Духа до деня на изкуплението (2. Кор. 1:22; Ефес. 1:13; 4:30). Освен това всички вярващи биват кръстени в Духа, това означава, че те биват приети в тялото на Христос (1. Кор. 12:13). Преди Петдесетница не е имало тяло Христово (т.е. Църква Христова). По време на земната мисия на Господ Исус, църквата е била още в бъдещето (Мат. 16:18) – една тайна, която още не е била разкрита (Ефес. 3:4-6). Юдеи и езичници не са били сплотени в едно „Тяло“ (Ефес. 2:11-22). Господ е трябвало да изпрати на ап. Петър специално видение, за да го убеди в тази поразителна промяна (Деян. 10). Без съмнение, денят Петдесетница е важна разграничителна линия с оглед на мисията на Светия Дух. Затова и стиховете, като Пс. 51:11 или 1. Царе 16:14, които са били написани *преди* Петдесетница, не трябва никога да се използват за доказване на неща, свързани с действията на Светия Дух *след* Петдесетница.

Заключение

Може да сме много добре информирани за учението за Светия Дух, но въпреки това да знаем много малко за реалността на Неговото мощно действие в ежедневието ни живот. Ние трябва да получим духовно познание за Светия Дух! Трябва да Му се отдадем напълно, за да може Той да ни оформи така, както грънчарят оформя меката глина (Ерем. 18:6). Господ е Духът, и нека във всички области на нашия живот да бъдем напълно отворени за Неговото мощно въздействие. Това ще ни доведе до характер, подобен на този на Христос, а не до екстаз и нестабилно поведение. Самият Бог е Този, Който живее в нас. Той не създава никакво объркване.

Светият Дух – Личност и дело

1. Светият Дух не е само една сила или влияние. Той е личност и има лични качества: разум (способността да разбира и да знае), чувства (способността да чувствава) и воля (способността да върши). Можете ли да установите тези личностни качества в следните стихове?

1. Кор. 2:10-12

Ефес. 4:30

1. Кор. 12:11

2. Как бихте използвали следните стихове, за да покажете, че Светият Дух е Бог?

Деян. 5:1-4

Римл. 8:14

2. Кор. 3:18

3. Светият Дух има Божествени качества. Намерете съответствията между следните стихове: Евр. 9:14; Пс. 139:7-9; 1. Кор. 2:10-12 и долупосочените Божествени белези:

Той е вечен:

Той има неограничено знание:

Той е всеприсъстващ:

4. Библията понякога използва картинни изрази, за да покаже нагледно каква е същността на Светия Дух: вятър (Йоан 3:8), огън (Деян. 2:3-4), вода (Йоан 7:37-39), масло (Лев. 8:12; Деян. 10:38), гълъб (Мат. 3:16; Лука 3:22). Като имате предвид свойствата на гореизброените неща, до какво заключение стигате относно същността на Светия Дух? (Пример: Светият Дух е невидим като вятъра.)

5. Вземете един от горепосочените образи на Светия Дух и обяснете как можете да приложите съответните качества върху Вашия собствен живот.

6. Посочете различните дейности на Светия Дух в света:

Бит. 1:2

Йоан 3:5-6

Йоан 16:7-11

Йоан 16:13-14

2. Петр. 1:21

7. Винаги по един и същ начин ли е действувал Светият Дух или има разлика между действията Му в различните епохи? Прочетете стиховете, описани в долната таблица. В графата „Коментар“ посочете централната мисъл на всеки стих във връзка с действието на Светия Дух. Обърнете особено внимание на промяната на Неговото служение преди и след Петдесетница.

<i>Преди Петдесетница</i>		<i>След Петдесетница</i>
<i>Период на Стария Завет</i> (от Сътворението до Йоан Кръстител)	<i>Евангелията</i> (от Йоан до Петдесетница)	<i>Период на Църквата</i> (от Петдесетница до днес)
(Законът на Мойсей) (Раждане на Христос) (Разпъване)		(Петдесетница)
<i>Коментар</i> 1. Царе 16:14 Пс. 51:13	<i>Коментар</i> Лука 11:13 Йоан 14:16-17	<i>Коментар</i> Римл. 8:9-11 1. Кор. 6:19

Светият Дух – Неговото дело във вяращите

Исус Христос – Възкръсналият – даде на Своите деца Светия Дух, за да могат да водят живота, който са призвани да водят на земята. „Ако някой вярава в Мене, реки от жива вода ще потекат от утробата му, както рече Писанието. А това каза за Духа, Който вяращите в Него щяха да приемат, защото [Светият] Дух още не бе даден, понеже Исус още не бе се прославил.“ (Йоан 7:38-39). Бог ни даде Своята сила и Своята мъдрост. Светият Дух ни е даден, за да ни окуражава, води, учи, да ни прави способни и да се моли за нас – т.е. всички неща, които Исус вършеше за Своите ученици, когато беше на земята. Светият Дух е Божият пълномощник и ни служи така, както Исус служеше неуморно на Своите ученици и на много други нуждаещи се хора. Светият Дух е личност, а не сила, не някаква мистична космическа енергия и не някаква „осветена“ част от човека. Светият Дух е „Бог в нас“.

Делото на Светия Дух започва още преди Божието дете да бъде родено. Когато на Петдесетница ап. Петър произнася прочутата си проповед, която довежда до обръщането на около 3000 души, настава голямо вълнение. „Като чува *това*, те, ужилени в сърцата си, рекоха на Петра и на другите апостоли: Какво да сторим, братя? А Петър им *рече*: Покайте се и всеки от вас нека се кръсти в името Исус Христово за прощение на греховете ви“ (Деян. 2:37-38). Това, което са почувствували тези хора, се нарича осъзнаване на греха. Без него не може да има покаяние и обръщение, които са необходими за спасението на човека (Лука 13:3). Задачата на Светия Дух е, да „обвини света за грях“ (Йоан 16:8). Светият Дух води падналия човек към новородение и му дава вечен живот (Йоан 3:3-7; Тит 3:5).

Делото на Светия Дух при новородението

1. *Заселване у нас.* Исус обеща, че когато Светият Дух дойде, Той ще остане завинаги във вярващите (Йоан 14:17). Това оставане завинаги в нас започна от Петдесетница и се потвърждава многократно в Новия Завет (Римл. 8:11; 2. Тим. 1:14; Гал. 4:6; Йоан 3:24; 4:13; 1. Кор. 2:12). „Но ако някой няма Христовия Дух, той не е Негов“ (Римл. 8:9). Само невярващите нямат в себе си Светия Дух (Юда 19). Светият Дух идва във вярващите при новородението. Той идва с цялата си пълнота, а не отчасти или непълно. Затова и тялото на вярващия е храм на Бога (1. Кор. 6:19-20). Днес Бог живее в хора, а не (вече) в постройките.
2. *Запечатването ни.* Когато някой повярва в посланието за Спасението, той получава един печат; този печат е Светият Дух (Ефес. 1:13). Светият Дух ни запечатва до деня на избавлението, когато Христос ще се върне за Своите светии (Ефес. 4:30). Това показва, колко е трайно истинското новородение. Това е Божият печат за правото Му на собственост (2. Кор. 1:22), т.е. ние принадлежим на Бога. За запечатването на гроба на Христос от римската стража е употребена същата дума. Запечатване означава сигурност (Мат. 27:66).
3. *Гаранция за спасението ни.* Гръцката дума може да се преведе като „капаро“ или „залог“, и представлява гаранцията, че договорът за нашето избавление ще бъде изпълнен напълно от Бога (2. Кор. 1:22; 5:5; Ефес. 1:14). Всеки вярващ е откупен чрез скъпоценната кръв на Исус и принадлежи на Бога, Който ще го потърси при завръщането Си. Духът няма да се оттегли от нас, както и Исус няма да ни изостави (Евр. 13:5). Това е специфичното действие на Светия Дух във Новия Завет, което е напълно различно от действието Му преди Петдесетница.
4. *Помазанието ни.* В Стария Завет се говори за помазване на царете и свещениците, като помазването с масло е изразявало тяхното обричане и посвещаването им на Бога. Вярващите биват помазани със Светия Дух, т.е. отделени за целите и намеренията на Бога. Всеки вярващ е помазан

от Бога, а не само някои проповедници, които имат особени духовни сили (1. Йоан 2:20). Исус направи всички вярващи „царство от свещеници“ на Бога (Откр. 1:6). Това помазание ни дава духовно разбиране на Божиите пътища (1. Йоан 2:27).

5. *Кръщението ни.* „Ние всички... се кръстихме в един Дух да съставляваме едно тяло и всички от един Дух се напоихме“. Павел описва как всички вярващи в Коринт, а така също и в други църкви, са били съединени в тялото на Христос и образуват едно ново и свято единство. Те са получили нов статут „в Христос“, с което се изпълни пророчеството на Исус от Йоан 14:20, а именно, че те ще бъдат в Него, както и Той – в тях. Чудно е, че вярващите в Коринт, които са били доста плътски християни, не са били поучавани да се стремят към кръщение със Светия Дух (в посланията нито един вярващ не е изрично поканен да направи това). Те вече са били приели Светия Дух. Преди образуването на християнската църква на Петдесетница не се казва нищо за този вид кръщение. Човек не е могъл да стане член на Христовото тяло, преди то да е било образувано на този исторически ден.

„Кръщение“ е термин, който се отнася до някакво тържествено въвеждане, до едно начало. Началото, което се състояло на Петдесетница, бе предсказано първо от Йоан Кръстител. Той е кръщавал само с вода. Онзи, Който щял да дойде след него, щял да кръщава в/със Светия Дух (Мат. 3:11; Марк 1:8; Лука 3:16-17; Йоан 1:33). Тези различни съюзи „в“ и „със“ доведоха до различни обяснения: едни казват, че Духът е бил инструментът, Който ни е пренесъл в Христос, а други, че Той е бил пространството, и че Христос ни е потопил в Духа.

Текстът на 1. Кор. 12:13 говори в полза на първото, но Исус *изпрати* Духа и затова може да бъде наречен Онзи, Който кръщава в и чрез Духа. Във всеки случай това още не се беше случило по времето на Йоан Кръстител. Йоан Кръстител каза *пророчески* думи. И това изказване все още беше пророческо, когато малко преди Петдесетница Христос загатна, че това обещание ще се изпълни след няколко

дни (Деян. 1:5). Този цитат определя съвсем недвусмислено началото на това кръщение в деня на Петдесетница (Деян. 2:1-4). На този ден започна и формирането на Христовата църква. По-късно към това тяло се присъединиха и други вярващи, и по-специално самаряните (Деян. 8:14-17), езичниците (Деян. 10:34-35, 44-45) и учениците на Йоан Кръстител (Деян. 19:2-6). Тези групи са изрично посочени, защото първите вярващи бяха евреи, които продължаваха да считат еврейския народ за привилегирания елитен народ на Бога. Другите народи бяха считани за „отхвърлени“ народи, които можеха да заемат най-много някое второстепенно място в Божието царство. Затова и обръщението на хората от тези групи беше придружено с външни признаци. С това стана ясно, че Бог ги приема като истински вярващи, и че също им дава Светия Дух. Петър използва това обстоятелство като убедително доказателство (Деян. 10:45-48).

Християните, които произхождат от петдесетни или харизматични кръгове, разбират съвсем иначе кръщението в/със или чрез Светия Дух. Те твърдят, че това кръщение е една по-дълбока духовна опитност, която човек преживява след обръщането си, и която е различна от него и обикновено се потвърждава чрез говоренето на езици. Те карат и другите християни, в някои случаи даже и невярващи, да търсят това „кръщение“, като се стремят към дарбата за говорене на езици. Те се запознават с говоренето на езици в църквата или някъде другаде, а след това им се дават указания, как да придобият тази дарба. Като доказателство за това учение се привеждат великолепни примери и опитности. То бива подкрепяно и чрез публични изцелителни богослужения. Обаче, ако проучим цитатите, които те посочват в подкрепа на учението за „духовното кръщение“, се появяват някои проблеми:

- a) „Харизматиците“ смесват някои изрази, които не означават едно и също. Когато в Ефес. 5:18 се казва: „изпълняйте се с Духа“, те твърдят, че това е идентично с „кръщение в Светия Дух“. Обаче в Ефес. 5:18 се използва израз, който трябва да се преведе като „бъдете постоянно изпълнени“, и затова не може да се

отнася до едно еднократно събитие като кръщението. Освен това, изпълването със Светия Дух е ставало и преди установяването на кръщението в Духа. Едни и същи лица биват многократно изпълвани с Духа (Деян. 2:4; 4:8, 31). Кръщението е еднократно събитие. Вярващите биват призвани да се изпълват с Духа. Но никога някой последовател на Исус не е бил приканван да иска и да се стреми към кръщение със Духа и да говори на езици. Това объркване на понятията от страна на „харизматиците“ се дължи на това, че на Петдесетница са станали едновременно няколко събития – изпълването с Духа и кръщаването в Духа, които обаче трябва да се разграничават едно от друго.

- б) „Харизматиците“ сравняват самаряните, езициците и учениците на Йоан Кръстител, за които става дума в Деянията на апостолите, с безсилните вярващи в днешните християнски църкви, които, макар и спасени, не са получили кръщение с Духа. Те съвсем изпускат от внимание историческата ситуация на евреите в Деянията на апостолите и затова не разбират, че споменатите групи е трябвало да бъдат публично признати за вярващи. Освен това, те не виждат, че в никое от Посланията на Новия Завет няма призив да се стремим към кръщение с Духа.
- в) Библията не разделя Тялото на Христос на „харизматични“ и „нехаризматични“ групи, които иначе казано са „изпълнените със Светия Дух“ и „неизпълнените със Светия Дух“ вярващи. Светото Писание не ни учи, че има два различни вида кръщение: едно кръщение в Христос (обръщението) и едно кръщение в Духа (след обръщението).

Изпълването със Светия Дух

1. Дефиниция на „изпълването“. В Ефес. 5:18 четем призива „Изпълняйте се с Духа“. На гръцки език този глагол изразява едно продължително, повтарящо се действие в живота на вярващите, а не едно отделно събитие. Думата

„изпълнен“ се използва, за да се изрази едно управляващо ни чувство, като например „изпълнен с гняв, страх, грижа, радост, завист или учудване.“ Тя изразява също и насищане, като например напояването на гъба с вода или на къща с аромати. Още се използва и за изразяване на доминираща черта на характера, като например: „изпълнен с измама, милост или истина“. Във връзка с това може да се каже, че с израза „изпълнен с Духа“ се има предвид пълния контрол от страна на Духа в ежедневния ни живот. Тези понятия се срещат главно в Евангелието на Лука и в Деянията на апостолите.

2. *Пречки за изпълването.* Всичко, което пречи на Бога да действа в нашия живот, противодейства на изпълването ни с Духа. Който се *противопоставя* на Духа, се показва като невярващ (Деян. 7:51). Който *угасява* Духа, както водата гаси огъня, е в опасност. Това може да се случи с цяла църква или с нейните ръководители (1. Сол. 5:19). Преданите християни не трябва да *оскъряват* Духа (Ефес. 4:30). Тази дума показва, че Бог е чувствителен към плътското непристойно поведение. Ако ние се отнасяме така към Божия Дух, Той няма да действа мощно и благословено.
3. *Същността на изпълването.* Щом като Божията мощ и благословение зависят от контрола на Духа или от изпълването ни с Духа, как можем да изживеем това изпълване?

Първо трябва да разберем, че Духът е суверен и може да действа без оглед на действията на хората. Това личи от факта, че Йоан Кръстител е бил изпълнен с Духа още в утробата на майка си (Лука 1:15). Господ Исус, като съвършен Човек е бил винаги изпълнен с Духа (Лука 4:1). Ние ще бъдем изпълнени с Духа, когато искаме да живеем, да действаме или да говорим под водителството на Бога, без непременно да търсим изпълването като опитност. Например, когато апостолите се помолиха за смелост при проповядването на Божието Слово, въпреки голямата съпротива те бяха изпълнени с Духа и с голямо дръзновение проповядваха Божието Слово (Деян. 4:31). Това не е рядък случай. Изпълването с Духа е условие за заемането

на поста дякон в църквата (Деян. 6:3). Всеки предан вярващ е изпълнен с Духа (Деян. 11:24). Понякога изпълването се проявява по необичаен начин. Павел беше изпълнен с Духа, за да може публично да изобличи един лош човек (Деян. 13:9). Изпълването с Духа има за цел осъществяването на намеренията на Бога, а не да служи на човешките амбиции.

4. *Условия за изпълването.* Условията за изпълването ни с Духа са в повечето случаи зависими от нашата реакция спрямо действията на Бога, Който иска да ни направи подобни на Христос (Римл. 8:29; Гал. 4:19). Към живот, изпълнен с Духа, водят следните фактори:

а) Усилено занимание с Божието Слово (Кол. 3:16; Ефес. 5:18).

б) Предаване на тялото ни на Христос (Римл. 12:1-2; 6:13). Ние трябва да се оставим в ръцете на Бога като глина в ръцете на грънчаря (Ерем. 18:1-6).

в) Подчинение на господството на Исус (Лука 6:46; Йоан 14:21).

г) По отношение на греха трябва да се считаме за мъртви, а по отношение на Бога – за живи (Римл. 6:11).

Ние сме призвани да живеем „по Духа“ т.е. в силата и под водителството на Духа (Гал. 5:16, 25).

5. *Резултати от изпълването.* Резултатите от въздействията на Духа върху живота ни зависят от това, доколко ние сме „отворени“ за тези действия. Когато вярващите бъдат управлявани от Светия Дух, те растат в благодат и познаване на Господ Исус Христос (2. Петр. 3:18). Тук не става дума за някаква „автоматична духовност“, която да получим бързо след някакво моментно преживяване. Ние не можем да очакваме, че ако участваме в църквата в определен ритуал, или ако кажем една определена молитва, чрез това можем да бъдем изпълнени с Духа, като същевременно пренебрегваме Божието Слово и запазваме греш-

ните си навици. Овладяването ни, респ. изпълването ни от Духа, е резултат от една жива връзка, а не от някаква опитност.

От практическите условия, които бяха споменати по-горе, може да се видят и резултатите от изпълването ни с Духа.

Други резултати са:

- а) Промяна на характера или „плода на духа“ (Гал. 5:22-23).
- б) Придобиване на духовни познания, преди всичко от Божието Слово (Йоан 16:12-15; 1. Йоан 2:27; 1. Кор. 2:9-10).
- в) Познаване и изпълняване на Божията воля (Римл. 8:14; 12:1-2).
- г) Ефективен молитвен живот (Ефес. 6:18; Римл. 8:26-27).
- д) Смелост за свидетелстване (Деян. 4:29-31).
- е) Извор на благословение за другите (Йоан 7:39).
- ж) Благодарение, песни и възхвала на Бога (Ефес. 5:19).
- з) Живот, в центъра на който стои Исус (Гал. 2:20).

Ние сме притежание на Духа (а не ние притежаваме Духа)! Той води живота ни, без да Му се пречи да изпълнява Божията воля. И това не води до някаква „сврхдуховност“.

Какво прави Светият Дух за вярващите?

По-долу се изброяват още някои сфери на въздействие на Светия Дух върху живота на вярващите. И тук ефективността на действието Му е в зависимост от нашата реакция към Него.

1. *Духът прославя Христос.* Духът има специалната задача да прославя Исус Христос в живота на вярващите (Йоан 16:14). Това означава, че той не прославя Себе си.
2. *Духът ни учи.* Ако искаме да бъдем информирани за делата на Бога и да опознаем Божието Слово, това става само чрез Светия Дух, Който ни просвещава (1. Йоан 2:27; 1. Кор. 2:9-14).
3. *Духът ни води.* Без водителство ние сме духовно слепи. Духът може да ни покаже правилния път, ако ние Му се доверим и слушаме съвета Му, независимо от това, дали този съвет идва пряко или чрез Божиите служители (Йоан 16:13; Пр. 3:5-6; Пс. 78:5-6; Исая 58:11)
4. *Духът ни дава сигурност за спасението.* Основата на сигурността за нашето спасение е Божието Слово, но „Светият Дух свидетелствува заедно с нашия дух“*, т.е. прави ни вътрешно сигурни, че сме Божии деца (Римл. 8:16; 1. Йоан 3:24; 4:13; Гал. 4:6).
5. *Духът се застъпва за нас.* Ако не знаем за какво трябва да се молим, Духът ходатайства за нас пред Бога; Той знае от какво се нуждаем (Римл. 8:26).
6. *Духът ни освещава.* Той е Дух на святостта и Неговото присъствие в живота ни е един стимул да водим праведен живот (1. Кор. 3:16-17). Той ни прави способни за това.

Божият Дух, Който действа в нашия живот, е Заместникът на Христос, без Когото ние не можем. За нас Той е това, което Исус лично беше за Своите ученици. Ние трябва да Го слушаме, както учениците слушаха Исус, когато Той беше още на земята.

* други преводи: „свидетелствува на нашия дух“.

3. Каква функция изпълнява днес един печат във връзка с официални документи? Какво ни говори това за функцията на Светия Дух (Ефес. 1:13)?

4. Попитайте някой агент по недвижими имоти, какво означава изразът „капаро“? Кое е „капарото“ или „залога“ на Светия Дух (Ефес. 1:14)?

5. Каква лична сигурност получавате от Ефес. 1:13-14 и 2. Кор. 1:22?

6. От Римл. 8:8-11 можем да направим много заключения относно заселването на Светия Дух във вярващите. Опитайте се да направите извод от всеки стих.

стих 8

стих 9

стих 10

стих 11

7. По какъв начин действа Светият Дух във вярващите след повярването им?

Йоан 16:13

Римл. 8:14

Римл. 8:26-27

8. Сравнете Ефес. 5:18-25 с Кол. 3:16-19! И двете места започват с един призив (Ефес. 5:18; Кол. 3:16). Следва списък от дейности, които са резултат от подчинението на този призив. Първият призив (Ефес. 5:18) гласи: „Изпълняйте се с Духа.“ Ако сравните призивите в двата посочени цитата, ще разберете значението на израза „изпълнен със Светия Дух“. Обяснете го! Каква роля играете Вие самият при това „изпълване?“

9. Какви пречки съществуват за един изпълнен с Духа живот?

Ефес. 4:30

1. Сол. 5:19

С коя пречка вече сте се срещнали във Вашия живот?

10. Кои са белезите на един изпълнен със Светия Дух християнин? Виж Гал. 5:22-23.

С оглед на горното описание преценете дали Вие водите живот, изпълнен със Светия Дух? Защо? Защо не? Какво на практика можете да направите, за да можете да живеете още по-пълноценно под водителството на Светия Дух?

Дарбите на Светия Дух

Апостолската, т.е. ранната църква се характеризира със широкото участие на нейните членове в живота и духовните ѝ функции. Църковната работа не е лежала само върху раменете на апостолите, нито върху раменете на една малка група образовани духовници. Ако проучим някои текстове от Новия завет, като например Деян. 2:46-47; 5:13-14; 6:2-8 и 8:4, ще видим, че както при проповядване на Евангелието, така и при други дейности, са вземали участие много вярващи. По това време броят на вярващите се е увеличил много и същите са проявявали голямо духовно усърдие. Неминуемо се стига до заключението, че това широко участие е главната причина за бързото разпространение на християнската вяра в целия цивилизован свят.

През изминалите години много християни се върнаха към практиката на новозаветния църковен живот. По същото време се наблюдава и силно повишаване на интереса към учението за дарбите на Светия Дух. Когато Исус се възнесе на небето, Той даде на Своите последователи тези дарове (Ефес. 4:8, 11). Те трябваше да се използват от Божиите деца „за делото на служението, за назиданието (изграждането) на Христовото тяло, с цел да се усъвършенстват светиите“ (Ефес. 4:12). Дарбите трябва да се използват за развитието на всички Божии деца, за да могат те да вършат „делото на служението“. В 1. Кор. 12 апостол Павел използва като пример човешкото тяло и неговите части. За да функционира правилно тялото, всички негови части трябва да изпълняват своите функции. Ако ние разберем, че Бог е дал на всеки вярващ една дарба, която трябва да бъде използвана в полза на другите и за Божия слава, това може да промени целия ни живот и живота на другите.

Същност на дарбите

1. *Дефиниция.* „Духовните дарби“ са дадените от Бога способности за служба на Божието царство. Те се получават

по свръхестествен начин (само) от вярващите. С израза „духовни дарби“ са свързани две гръцки думи. Първо, на гръцки език съществува дума „харизмата“, от която ние извеждаме термина „харизматик“, респ. „харизматичен“. Коренът на думата е „хариз“, което означава „милост“ или „незаслужено облагодетелстване“. Втората гръцка дума „пнеуматика“, която означава „идващ от Светия Дух“. Това понятие подчертава, че Самият Бог е източникът на дарбите, които спадат към сферата на Духа. Тези дарби се различават от естествените способности, макар че и двете идват от Бога и понякога могат да си взаимодействуват. Нашите естествени способности се дължат на нашето първо, т.е. естественото ни раждане. Ние получаваме Божиите дарби при второто си раждане – новородението. Ако дарбите на Светия Дух бъдат правилно развивани и използвани, става нещо свръхестествено – духовно израстване и насърчение на другите вярващи. Свиренето на инструменти, пеенето и изкуството могат да се считат за даден от Бога талант, но не влизат в списъка на дарбите на Светия Дух. Такива способности имат и невярващите.

Дарбите се различават и от „плода на Духа“ (Гал. 5:22-23). Плодът се появява отвътре навън, има връзка с характера на християнина и спада към процеса на растеж на всички вярващи. За разлика от дарбите на Светия Дух, всяка способност, свързана с този „плод на Духа“, е достъпна за всички християни.

2. *Източник.* „Всяко дадено добро и всеки съвършен дар е от горе“ (Як. 1:17). Така е и с духовните дарби. Тъй като Бог е един, дарбите идват от Отца (Римл. 12:3), от Сина (Ефес. 4:8) и от Светия Дух (1. Кор. 12:11). Появяването на дарбите се свързва с възнесението на Исус след Неговото възкресение. Няма вярващ, който да не е получил някаква дарба. В този смисъл всички вярващи са „надарени“, независимо дали съзнават това или не. Вярващите не бива да се разделят на „имащи“ и „нямащи“ дарба, въпреки че това често се чува в християнския свят. По-специално, дарбите са дадени на Църквата. Създаването на Църквата на Петдесетница показва, че дарбите на Светия Дух са

дадени на вярващите от Новия Завет, и че те не са били дадени по времето преди него. Кой решава какви дарби да получим? Някои вярващи посочват 1. Кор. 12:31; 14:1 и мислят, че това зависи от нашата собствена воля и молба. Обаче текстът в заповедна форма на 1. Кор. 12:31 не е в единствено, а в множествено число и очевидно поради това се отнася до църквата като цяло, която се насърчава да се стреми към по-важните дарби за благо на местната църква, като например пророчеството. Дарбите се дължат на Божията благодат и не са възнаграждение за „светост“ или пък за стремеж към някоя специална дарба. (Ефес. 4:7). Разпределянето на дарбите става според разпореждането на Бога, а не според собствените ни желания. Толкова ли сме мъдри, че трябва да поучаваме Бога относно нашето място в тялото на Христос?

3. *Цел.* Дарбите бяха дадени за „назидание“ или „изграждане“ на другите вярващи, за да могат и те да имат дял в службата на Божието царство (1. Кор. 14:12, 26; Ефес. 4:12), за да може да има израстване в единство и любов (Ефес. 4:16), за да могат те да се грижат един за друг (1. Кор. 12:25-26; 1. Петр. 4:9-10), за да продължи да се разпространява свидетелството на църквата (1. Кор. 14:24-25; Деян. 2:6, 11, 41) и за да се прослави Бог, главно чрез служението на Словото (1. Петр. 4:11). Ние не намираме нито едно доказателство за това, че дарбите трябва да служат за повишаването на собствените ни способности или даже за подобряването на мнението на другите за нас. Дарбите не са насочени навътре (т.е. към собственото Аз), а навън (към църквата, към другите вярващи).

Казват, че дарбата за говорене на разни езици в 1. Кор. 14:4 служи за собствено изграждане. В този стих се прави сравнение между пророкуването и особената практика на говорене на разни езици в Коринт. В рамките на това сравнение се определя едно по-незначително място на говоренето на езици. Този стих не казва, че „самоназиданието“ е цел на някоя дарба на Светия Дух. Самоназидането е страничен продукт. Дарбите се дават за подкрепа и изграждане на другите.

4. *Раздаването на дарбите.* Всеки вярващ получава от „възлезлия“ Господ една или няколко дарби (Ефес. 4:7-8; 1. Кор. 12:7; 1. Петр. 4:10). Няма вярващ, който да не е получил дарба. В този смисъл можем да считаме всички вярващи за „харизматици“, независимо от това дали го съзнават или не. Въз основа на Писанието не е възможно тялото на Христос да се раздели на „харизматици“ и „нехаризматици“, макар че днес това нашироко се практикува. Не е вярно, че само някои „ръкоположени“ хора получават такива дарби. Всеки от нас отговаря за това, и е длъжен да събуди и използва дарбата, която му е дадена (2. Тим. 1:6). Ние не бива да я пренебрегваме.

Деление на дарбите

Тълкувателите не са единни по отношение на броя на дарбите. Числото се колебае между 9 и 22. Не съществува единство и относно това, дали посочените в Новия Завет дарби представляват един пълен каталог. Някои тълкуватели смятат, че там се споменават най-важните дарби, но е възможно да има и други, които не са споменати изрично в Словото. Делението на дарбите също така може да се извършва различно. Дарбите може да се разделят по следните белези: (1) Според тяхната същност (за говорене, за служене, за значение); (2) Според сферата на въздействието им (в цялата Божия църква или в местната църква); (3) Според техните аспекти (мотивация, служене, изяви); (4) Според тяхната продължителност (постоянни или ограничени по време). Особено ожесточени спорове се водят по въпроса дали заедно с апостолите са отмрели и някои дарби. Много консервативни коментатори са на мнение, че дарбите, които по-специално имат характер на знамение, са били предназначени главно за времето, по което са действували апостолите. Други активно се противопоставят на това мнение и застъпват схващането, че това тълкуване не се потвърждава от Библията. Някои претендират да са Божии апостоли и самите те да притежават силата и авторитета на дванадесетте първоначални апостоли. Те обаче могат да бъдат апостоли само в един вторичен смисъл на думата, защото днес вече не може да има преки свидетели на възкресението на Христос (това беше условието в Новия Завет – виж 1. Кор. 9:1; Деян. 1:22). В рамките на настоящата

лекция не можем да разгледаме по-подробно въпроса дали някои дарби са отмрели и дали са добавени други. В приложение А дарбите се описват поотделно.

В Новия Завет намираме следните списъци на дарби на Светия Дух:

1. Кор. 12:8-10

Слово на мъдрост
Слово на знание
Вяра
Изцеление
Вършене на чудеса
Пророкуване
Разпознаване на духовете
Говорене на разни езици
Тълкуване на разните езици

1. Кор. 12:28

Апостоли
Пророци
Учители
Чудеса
Изцеления
Помагане
Управление
Говорене на разни езици

Римл. 12:6-8

Пророчество
Служение
Поучение
Увещание
Даване
Управление
Милост

Ефес. 4:11

Апостоли
Пророци
Благовестители
Пастири
Учители

1. Петр. 4:11

Говорене
Служение

Дарбата да се говорят езици

На тази дарба трябва да се спрем накратко още веднъж, тъй като днес много вярващи считат, че говоренето на разни езици е една задължителна необходимост за воденето на живот в силата и освещението на Духа, и затова искат да наложат тази дарба и на другите. Тези защитници на гово-

ренето на езици са на мнение, че то е един външен белег на кръщението в Светия Дух, което се получава след обръщението. Това, дали някой днес наистина има тази дарба и говори на други езици или не, не я прави по-важна от другите дарби. Дарбата да се говорят езици е само една от многото дарби. Не всички я имат и не всички трябва да я имат (1. Кор. 12:30; 14:19-24). Тя не е най-важната дарба. Тя трябва да се употребява според изискванията на Словото (1. Кор. 14:27-34). Някои се опитват да заобиколят правилата на Словото, като изтъкват, че има различни видове говорене на езици (като белег за невярващите, в църквата или за лична употреба). Такова разграничаване обаче не може да докаже от Словото.

Как трябва да се отнасяме към християните, които искат да наложат на другите говоренето на езици? *Не се опитвайте да доказвате, че говоренето на езици е спряло или пък че е вдъхновено от Сатана! Не омаловажавайте говоренето на езици и не забранявайте на тези хора да говорят езици (1. Кор. 14:39)! Не обсъждайте подробности от техните преживявания! Имайте предвид следните библейски обосновани принципи:*

1. Никой текст от Светото Писание не казва изрично, че говоренето на езици е белег за кръщение в Светия Дух.
2. „Кръщението“, „изпълването“, „запечатването“ или „поздравянето“ в (чрез) Светия Дух не са идентични изрази.
3. На никое място в Библията не е казано изрично, че говоренето на езици е „духовен език“, „молитвен език“ или „небесен език“.
4. Говоренето на езици не освободи коринтяните от тяхното плътско поведение или от тежкия грях, а и днес все още не прави това.
5. В „Деяния на Апостолите“ говоренето на езици не се даде на хора, които търсеха тази дарба. На определени групи от хора Бог дари тази манифестация по Своя инициатива, а не по тяхна инициатива.

6. В Писанието говоренето на езици не е издигнато като ключ към един победоносен живот.
7. В Писанието говоренето на езици често се случва едновременно с други събития, но не трябва да се смесва с тях.
8. Нито един стих от Библията не ни учи как да говорим на езици. Не допускайте някой да Ви оказва помощ и да Ви показва как може да се получи тази (или някаква друга) дарба.

Използване на дарбите

Всеки християнин е отговорен със своята дарба да служи на църквата. Съвсем очевидно е, че Новият Завет не представя живота на църквата така: някои отделни сътрудници вършат главната работа, докато другите само я „посещават“, като се ползват от служението на тези сътрудници и даряват малко пари. Спомнете си притчата за талантите и факта, че един ден ще бъдем повикани да дадем отчет пред Бога (Мат. 25:13-30). Всеки християнин трябва да бъде ангажиран в един кръг от вярващи и в рамките на Божията воля да дава своя принос. Как можем да направим това?

1. *Откриване на дарбите.* В Библията не ни е заповядано изрично да открием нашата дарба (дарби). Но там срещаме много призиви да служим на Бога в общението на Неговата църква. Следователно ние можем просто да служим там, където е необходима нашата помощ. Няма нужда да чакаме, докато открием личната си дарба. Ние сме поканени да действаме в многото области, в които има дарби, дори и без ние да ги имаме. Области като помагането (Гал. 5:13), увещаването (Евр. 10:25), евангелизирането (Лука 12:8; Римл. 10:9; Деян. 1:8), даването (2 Кор. 9:7), вярването (2 Кор. 5:7), разпознаването на духове (1. Йоан 4:1), поучаването (Тит 2:4) и грижата един за друг (1. Кор. 12:25) не са ограничени само за онези, които имат особена духовна дарба. Когато Бог особено благослови един човек в една от тези области, това е указание, че е налице дарба от Светия Дух. Но кой би искал да ограничи даването,

вярването или помагането само до надарените? Изглежда, че един вярващ може да има повече от една дарба (ср. Павел, Филип). Във всеки случай, той няма основание да мисли, „че превъзхожда“ другите (1. Кор. 12:21-24).

2. *Развиване на дарбите.* Ние развиваме нашите дарби, ако ги използваме активно в служба на Бога. В повечето случаи дарбите не ни се дават вече „разцъфнали“, като например преподаването и евангелизирането. Изглежда, че развитието на дарбите се определя от същите принципи, както и другите области на духовно израстване.

Едно място, в което се говори за дарбите (Римл. 12:4-8) се предшества от призива да предоставим нашето тяло в служба на Бога, като „жива жертва“ (стих 1-2). Друго подобно място се предшества от предупреждението да живеем достойно, съгласно призиванието ни (Ефес. 4:1). Фактори, като послушание, ефективна молитва, търпеливо изучаване на Библията, свидетелстване, активно участие в живота на местната църква и желанието да изпълняваме Божията воля, ще влияят върху използването на нашите дарби. Тук няма никакви „съкратени“ или „скоростни“ методи за развитие на дарбите. Както и в други области, в които трябва да напредваме духовно, и тук израстването е един постепен процес.

3. *Насоки за установяване на дарбите.* При установяването на нашите дарби могат да ни помогнат следните насоки:

- а) Ориентирайте се към другите. Дарбите на Духа са ни дадени, за да можем да служим на другите и да им окажем помощ в живота им с Бога (Ефес. 4:12). Не се концентрирайте само върху самия себе си.

- б) Потърсете „отворени врати“, т.е. възможности да служите на другите (Гал. 6:10). Не чакайте да откриете Вашата дарба, и тогава да служите. Може би тази „отворена врата“ не е това, което сте си представяли, но ако някъде съществува нужда, Вие бихте могли да помогнете. Когато съществува нужда и са налице съответните възможности, това, че Вие стоите и чакате да

откриете своята дарба, не е никакъв признак за духовна зрялост. Исус казва: „Аз съм всред вас, като онзи, който слугува“ (Лука 22:27). Ако твърде бързо се ограничим към работа само в една определена област, това може да бъде и недостатък.

- в) Помолете се да получите възможност да служите на Господ Исус. Не чакайте някой да дойде при Вас и да Ви помоли за нещо. Молитвата е една важна част от Божието всеоръжие (Ефес. 6:18). Помолете се на Бога да ви даде мъдрост (Яков 1:5), за да узнаете къде иска да Ви използва. Размислете още веднъж над списъка на дарбите и потърсете къде можете да служите. Не подценявайте собствените си възможности, когато Бог „отваря врати“. Разчитайте на това, че Бог ще Ви помогне да се справите.
- г) Попитайте за съвет зрели християни, които Ви познават (Пр. 11:14). Често ние самите не познаваме добре своите дарби (1. Кор. 14:29). Нашите собствени предпочитания могат да бъдат в пълно противоречие с волята на Бога. Мнозина, които по-късно са станали даровити проповедници на Божието Слово, най-напред са се ужасявали от тази мисъл. От друга страна, има и хора, които искат да проповядват, въпреки че за тях Бог е приготвил една съвсем друга служба. Вслушвайте се в съвета на другите. Не се опитвайте да разбивате „затворени врати“.
- д) Работете активно. Активността Ви може да доведе до откриването на Вашата дарба. (2. Тим. 1:6; 1 Тим. 4:14). Доброволното действие трябва да предшества „чувствата“. Когато сами се заловим да вършим нещо там, където виждаме, че сме необходими и търсени, няма нужда да се страхуваме, че се отклоняваме от Божията воля. На разположение ли сте или отклонявате отговорността? Изпълнявате ли добросъвестно задачите, които са Ви поверени в момента?
- е) Не очаквайте, че Вашите дарби ще се развият бързо. Израстването е постепенно (2. Петр. 3:18). Нашата дарба не ни се дава напълно развита. Началото често

пъти е обезкуражаващо и не особено впечатляващо. Пазете се от твърде бързи преценки, които могат да попречат на Вашия растеж.

Вашият живот е може би един резервоар на неизползван за Бога потенциал. Службата Ви може би ще бъде забелязана от мнозина или пък ще протече в някое тихо ъгълче. Може би Вие ще изпълнявате една скромна служба, като например оказване на помощ или милосърдие. В тези области има безкрайни възможности за служение! Във всеки случай, решете се да разработите каквато и дарба да Ви е дал Бог, да я прилагате, да я ползвате с Божия помощ! Не пренебрегвайте Вашата дарба! Използвайте я!

Дарбите на Светия Дух

1. Посочете различни дарби на Светия Дух, които се срещат в следните стихове:

Римл. 12:3-8

1. Кор 12:8-10, 28-30

1. Петр. 4:8-11

Ефес. 4:11

2. Как бихте реагирали на следните становища:

а) Само духовните християни имат духовна дарба (1. Кор. 12:7)

б) Всички християни трябва да имат всички дарби (1. Кор. 12:28-30)

в) Би трябвало да се молим, за да получим една духовна дарба (1. Кор. 12:11, 18).

3. В следващите стихове са посочени две цели на дарбите на Светия Дух. Кои са тези цели?

1. Кор. 14:12; Ефес. 4:11-13

1. Кор. 14:20-25 (особено 14:22); Евр. 2:2-4

4. За кои два вида отношение (във връзка с духовните дарби), предупреждава ап. Павел?

1. Кор. 12:15-16

1. Кор. 12:21

Какъв би бил практическият резултат от такива действия?

5. Какво казва ап. Павел за коринтската църква във връзка с духовните дарби (1. Кор. 1:4-7)?

Направиха ли техните дарби от нея една духовна църква (1. Кор. 3:1-3)?

6. В 1. Кор. 14 ще намерите отговорите на следните въпроси:

Каква беше целта на дарбата за говорене на езици?

В какъв смисъл коринтяните бяха злоупотребили с тази дарба?

Какви правила е определил ап. Павел за говоренето на езици?

Обяснете какво означава изказването: „Пет е по-добре от десет хиляди“.

7. Какво се казва в долупосочените стихове за нашата нагласа при използването на дарбите ни? Какво се казва за начина, по който използваме нашите дарби? Какви предупреждения са изказани във връзка с посочените дарби?

Римл. 12:6-8

1 Тим. 4:13-15

1. Петр. 4:8-11

8. Според 1. Кор. 13:1-3, 8-10, 13, къде се поставя най-силен акцент: върху познаването и упражняването на нашите дарби или върху стремежа към постигането на един подобен на Христовия характер и принасянето на „плода на Светия Дух“ (Гал. 5:22-23)?
9. Каква е според Вас дарбата Ви, която сте получили от Бога? По какъв начин сте я използвали във Вашата църква? Как бихте искали да я използвате за в бъдеще?
10. Какво би трябвало да направите, ако не знаете каква е Вашата дарба?

Служение

„Аз съм *всред вас, като онзи, който слугува*“, казва Исус в Лука 22:27. „Защото наистина Човешкият Син не дойде да Му служат, но да служи, и да даде живота Си откуп за мнозина“ (Марк 10:45). За Него Бог Отец казва: „Ето Моят служител“ (Исая 42:1).

В нашия свят съществува един постоянен стремеж към превъзходство. Целта на състезанието е да се достигне първото място, да се издигнем над другите. Но Исус моделира един нов, революционен път и ни учи на него. Когато учениците му спорят кой от тях трябва да бъде на първо място, Исус ги поправя, като им обяснява: „Който иска да бъде пръв, ще бъде от всички последен и на всички служител“ (Марк 9:35).

Да станеш по-горен като служиш

„Който иска да стане големец между вас, ще бъде слуга на всичките – Казва Исус – и който иска да бъде пръв между вас, ще бъде слуга на всичките“ (Марк 10:43-44). Исус учеше, че в Божието царство *единственият път нагоре е надолу*. Идеята за служенето е толкова радикална, че е записана и в четирите евангелия (Мат. 20:25-28; Марк 9:33-35, 10:35-45; Лука 22:24-27; Йоан 13:1-17). Всеки аспект от Неговия живот Го показваше като служител. Въпреки че този въпрос е много важен, той често трудно се разбира.

1. *Учениците на Христос се бореха за първенство*. Между тях имаше спор за това, кой от тях ще бъде считан за по-горен (Лука 22:24). Йоан и Яков, синовете на Зеведей даже поискаха да седнат от лявата и дясната Му страна в Неговото царство (Марк 10:35-37). Исус не беше изненадан от молбата им. Той им обясни: „Ония, които се считат за управители на народите, господаруват над тях, и големците им властвуват над тях“ (Марк 10:42). Но Божието царство не е като световното. Исус е Върховният в Божието Царство, но въпреки това Той „не дойде да Му служат,

но да служи и да даде живота Си като откуп за мнозина“ (Марк 10:45). Той зададе изпитващия въпрос: „Кой е по-голям, този, който седи на трапезата ли, или онзи, който слугува? Не е ли този, който седи на трапезата? Но Аз съм всред вас, като онзи, който слугува“ (Лука 22:27). Самият Исус е Служител. Тогава трябва ли Неговите последователи да се стремят към първенство? „Слугата не е по-горен от господаря си, нито пратеникът е по-горен от онзи, който го е изпратил (Йоан 13:16).

2. *Исус даде примера за служение.* На последната Пасха, Исус изпълни скромната роля да измие краката на учениците Си. Той им обясни това така: „Вие Ме наричате Учител и Господ, и добре казвате, защото съм такъв. И тъй, ако Аз, Господ и Учител, ви умих нозете, то и вие сте длъжни един друг да си миете нозете. Защото ви дадох пример да правите и вие, както Аз направих на вас“ (Йоан 13:13-15). Макар че Исус беше Бог, Той се отказа съзнателно от Своите привилегии като Бог, като напусна небето, за да приеме образа на Човек. Той не държеше на личните Си права, а се задължи да заплати за греховете на едно греховно човечество. За доброто на грешния човек, Той се подложи на унижения до смърт. Даде за другите всичко, което имаше. „Затова и Бог Го превъзвиши и Му подари името, което е над всяко друго име“ (Фил. 2:9). Той избра за Себе си последното място, но беше издигнат на първото място за цялата вечност.

Чрез служба на хората ние служим на Бога

Всеки християнин има високото призвание да служи на Бога чрез служене на ближните си. Апостол Павел заяви: „Ние не проповядваме себе си, но Христа Исуса като Господ; а себе си като ваши слуги заради Исуса“ (2. Кор. 4:5). Той похвали църквите в Македония, които „първо предадоха себе си на Господа и, по Божията воля, на нас“ (2. Кор. 8:5). По-лесно е да си мислим за служение на Бога, Когото не сме виждали, отколкото да служим на хората, които виждаме всеки ден. Но въпреки това ние имаме заръката да си служим един на друг, като добри настойници на многообразната Божия благодат.

1. *Отношението на един служител.* Служенето започва в сърцето. Служител е онзи, който заема за себе си по-скромното място, така че да може да концентрира вниманието си върху нуждите на другите. Той е готов да върши мръсната работа, да изпълнява скромните задачи и нещата, които стоят на по-заден план. Неговите действия не се мотивират от себична амбиция или суета. Служителят се занимава повече с нуждите на другите и по-малко със себе си. (Фил. 2:3-4). Любовта към другите е това, което го мотивира за неговата служба (Гал. 5:13).
2. *Действията на един служител.* В църквата ние сме призвани да служим на духовните служители и на другите вярващи (Римл. 16:1) и „нека струваме добро на всички, а най-вече на своите по вяра“ (Гал. 6:10). На практика това е необходимо за онези, които са в нужда – физическа или духовна (Пр. 31:20). Служенето може да е свързано и с личен риск, както е било при Прискила и Акила (Римл. 16:4) и Епафродит (Фил. 2:25-30). То може да изисква изразходване на време и средства. Сунамката пригответи специална стая за пророк Елисей (4. Царе 4). Епафрас беше „верен служител“, който насърчаваше другите да растат във вяра в Христос и в любов към всички светии (Кол. 1:7). Тавита вършеше „много добри дела и благодеяния“ (Деян. 9:36). Тя шиеше „ризичи и дрехи“ на вдовиците. Служенето предполага също и подчиняване на определената от Бога власт. Йосиф (Бит. 39) ни е познат със своята надеждна служба на господаря си. Съвестното вършене на работата е съществена форма на служение (Ефес. 6:5-8).

Трябва да се служи вярно

В Светото Писание има множество примери за онези, които са били верни служители на Бога и Неговия народ. Верността е едно от най-желаните качества на един служител (Лука 16:1-12). Тя е предварителното условие за бъдещи награди (Мат. 25:24-30).

1. *Примери за верни служители.* Исус Навиев стана голям ръководител на Израел, но преди това беше слуга на

Мойсей (Изх. 24:13). Заради тази му вярна служба (Ис. Нав. 11:15), той беше определен за водач след смъртта на Мойсей (Ис. Нав. 1:5). Подобно на него Елисей беше слуга на Илия в продължение на шест години. Когато Илия беше взет в небето, Бог удостои Елисей да бъде негов наследник като пророк (4. Царе 2:9-11). Тимотей служеше на апостол Павел „както чадо *слугува* на баща си“ (Фил. 2:22). След като животът и службата на Павел стигнаха своя край, Тимотей продължи делото, което беше започнато от Павел.

2. *Примери за неверни служители.* В Светото Писание се описват и други хора, които са били неверни служители. Саул се показал неверен, като не извърши възложените му задачи. (1. Царе 15:1-3, 20-21, 26). Понеже не пожела да бъде послушен на Господа във всичко, Господ му отне царството. Първоначално Авесалом изглеждаше верен син, но после се оказа, че не е. Той не желаше да служи на своя баща, царя, а искаше верността и симпатиите на хората за себе си. (2 Царе. 15:1-6). Димас, помощникът на Павел, започна добре, но не издържа дълго. За него нещата от този свят бяха по-важни от служенето на другите (2. Тим. 4:10). Какво Ви пречи да бъдете верни в служението си на Бога? В това отношение има един насърчителен пример, който може да Ви обнадее: ние можем да се променяме. Йоан, наречен също и Марко, беше прислужник на Павел и Варнава, но ги напусна в Памфилия (Деян. 15:38). По-късно му беше дадена втора възможност, и Варнава, който искаше да го вземе да работи като Божи служител, се застъпи за него (Деян. 15:39). Въпреки че в началото Марко се прояви като неверен служител, по-късно се промени и стана верен.

Заклучение

Преимствата на служението са многобройни. Вярната служба може да се възнагради с възможност за получаване на по-голяма отговорност, както стана с Исус Навиев (Ис. Нав. 4:14) или с възможност да видим духовния плод от нея, както го видяха Акила и Прискила (Деян. 18:26-28; 1. Кор.

3:6). Но най-важното е това, че уроците, които получаваме при тази служба, имат значение за вечността. Нашата работа като служители ще бъде оценявана от Самия Господ Исус пред така-нареченото „Христово съдилище“ (2 Кор. 5:10). Там няма да бъдат оценени нашите грехове, за които Той вече плати, а нашият живот и служба, като за верността ни към Него ние ще получим награди. Той очаква всички Негови слуги да спечелят тези награди. В Откр. 22:3 четем, че даже и пред вечния трон на Бога и Агнеца „Неговите слуги ще Му служат“. Да бъдеш служител е едно вечно призвание, почетено и благословено от Нашия Господ. То няма да остане без награда. А Вас как Ви е призовал Бог да служите? На кого служите? Ще бъдете ли като Саул, който направи нещата наполовина; или като Демас, който изостави своето служение; или като Авесалом, който беше себелюбец? Или ще бъдете като Исус Навиев, упорит и съвестен работник, или като Елисей, който наследи духа на Илия, или като Тимотей, с неговата „изпитана верност“? Исус обеща голямо благословение на тези, които вярно Му служат: „Ако служи някой на Мене, нека Ме последва; и дето съм Аз, там ще бъде и служителят Ми. Който служи на Мене, него ще почете Отец Ми.“ (Йоан 12:26).

Служение

1. По чий модел и образец трябва да служим (Марк 10:45; Лука 22:24-27)?

Какво ни се обещава като награда (Йоан 12:26)?

2. Прочетете Фил. 2:3-11 и отговорете на следните въпроси:

– Какво място заема самоиздигането в християнския живот?

– За чии интереси трябва да се грижим най-напред?

– Чий пример трябва да имаме пред очите си?

– Какъв е резултатът от доброволната служба на Исус?

– Какви други аспекти на служението намирате в тези стихове?

3. Как можете да приложите практически Йоан 13:4-17 във Вашия живот? Според тези стихове, кой е най-добрият метод, по който трябва да бъдат научени другите християни да служат?

4. Прочетете Кол. 3:22-25 и отговорете на следните въпроси:

– Как трябва да служим на нашите „работодатели“?

– На кого служим ние в действителност, ако работим добре в професията си?

– Ако работим зле, до какво води това?

5. Какво пречи на много християни в църквата да бъдат истински служители? (Фил. 2:19-23).

6. Как са служили Тимотей и Епафродит на апостол Павел (Фил. 2:19-30)?

7. Избройте в няколко точки, как бихте могли да служите съвсем практически на Вашата църква? Коя би могла да бъде първата Ви стъпка?

8. Опишете областите на служение (професия, семейство, Божие царство и пр.) и поведението на служителя, за които става въпрос в следните стихове :

<i>Стих</i>	<i>област на служенето</i>	<i>поведение</i>
-------------	----------------------------	------------------

Лука 14:10

2. Кор. 4:5

2. Кор. 12:15

Фил. 2:3-4

Кол. 3:22-25

1. Петр. 4:10

9. Попълнете страницата „Възможности за служене“. Ако вече сте ангажирани в някои дейности, посочете къде работите. Ако не знаете как бихте могли да служите, посочете и това.

Възможности за служене

Винаги са необходими хора, които искат да служат. Ако имате впечатлението, че Бог Ви е натоварил да служите в някоя от горепосочените области, означете същата с кръстче.

- Евангелизация в града (селото)
- Посещения при млади вярващи
- Помощ при кореспонденция с цел
духовна консултация
- Кухненска работа: помощ при особени
случаи в църквата
- Гостоприемство: поканване на другите
след службата в неделя
- Работа между жените
- Посещения при болни
- Работа с децата: Детска забавачница . . . ,
детски часове . . .
- Работа с младежите
- Музика: хор . . . , пиано . . . , орган . . .
- Мисионерска работа: молитвена група . . . ,
кореспонденция . . .
- Практическа работа на открито: в градината,
почистването и пр. . . . часа седмично
- Практическа вътре: поддръжка
. . . часа седмично
- Секретарска работа: натрупан опит
в тази област: . . .
- Практическа духовна консултация на братята (сестри-
те) с оглед на професията, финансови въпроси и пр.
- Домашна група. Часове за разговори. Домакин . . . ,
Ръководител . . .
- Посещения (с цел евангелизация или духовна
консултация)
- Други дейности
-

Кое за вас е най-доброто време през деня или през седмицата, за да служите в тези области? Посочете деня и броя на часовете:

Ден: Часа:

Име:

Адрес:

Телефон:

Може да се случи така, че някоя от горепосочените сфери на дейност да не съществува във Вашата църква. При подходящ случай Вашият ръководител може да Ви посочи и други възможности, които не са дадени тук.

Лично осветление

Нашият Бог е един свят Бог. Страшно е да Го погледне човек. Неговото появяване накара един от Божиите пророци да падне безсилен на земята (Дан. 10:8), а друг да извика, „че е загубен“ (Исая 6:5). Един друг Божи човек падна в краката Му като мъртъв. (Откр. 1:17). Ангелите, които пазят Неговата светост, викат непрекъснато пред Неговия трон: „Свят, свят, свят“ (Исая 6:3; Откр. 4:8). Нищо нечисто не може да влезе там, където обитава Той (Откр. 21:27). Без осветление никой няма да види Бога (Евр. 12:14). Ето защо Божият народ трябва да бъде свят народ, и точно към това ни е призовал Бог (Ефес. 1:4). Той казва: „Бъдете свети, защото Аз съм свят“ (1. Петр. 1:16; Лев. 11:44; 19:2).

Ако ние не сме разбрали това, ако светостта на Бога не стои твърдо пред очите ни, то ние сме изправени пред опасността да имаме ниски критерии за личния си живот. А. У. Тозер казва: „Ние сме се научили да живеем в нечистота и сме стигнали дотам, че гледаме на нея като на нещо съвсем естествено.“¹ Поради тази си безхарактерност, ние с лекота приемаме грешния начин на живот и едно „лесно“ опрощаване за съвсем редни неща. Но онези, които живеят в сексуална нечистота, които се отдават на пиянство и вършат други подобни неща, няма да наследят Божието царство, независимо дали се чувствуват сигурни поради това, че се молят и ходят на църква (1. Кор. 6:9-10; Гал. 5:19-21; Откр. 22:15). Вярващите настоятелно се призовават да „бягат“ от половата разюзданост (1. Кор. 6:18). Думата „свят“ се използва за Духа, за Писанието и за самия Христос, и няма омаловажаване на значението ѝ, ако се прилага и за нас хората.

Думите като „свят“, „освещавам“, „посвещавам“ и „светия“ имат един и същи корен. Основното му значение е „отделям“. Тези думи се срещат над 800 пъти в Библията. Мъртвите предмети са били считани за „свети“ (свещени), ако са били използвани в служба на Бога, например в храма. Израел се

нарича „свят народ“, тъй като е бил избран за целите на Бога. Същото се отнася и за Божия народ в Новия Завет. Бог говори, че освещава Себе си, защото Той е Светият. Това говори за абсолютната чистота на Неговото същество и за Неговата пълна несъвместимост с всякакви недостатъци.

Аспекти на освещението

1. *Освещение с оглед на нашето положение в Христос.* Ако ние се доверим на Исус Христос като на наш Господ и Спасител, ще бъдем въведени във вечно освещение (Деян. 26:18; 1. Кор. 1:30; 6:11; Евр. 10:10, 14). Ние ставаме святи, когато сме „в Христос“ (2 Кор. 5:17). Затова и Бог нарича всеки вярващ „светия“, което се вижда и от поздравите в писмата на апостол Павел (1. Кор. 2:1). Само чрез Неговата милост ние получаваме светост, която е невъзможно да получим по друг начин.
2. *„Прогресираща“ светост.* Нашето положение в Христос трябва да е за нас един стимул да бъдем и в действителност такива, каквито сме по духовния ни статут, т.е. в очите на Бога. Ние сме призвани да „очистим себе си от всякаква плътска и духовна нечистота, като се усъвършенствуваме в светост със страх от Бога“ (2 Кор. 7:1). Недостойното поведение има тежки последици (1. Кор. 11:27-31). Ние сме призвани – още в този живот, а не в идния – да се стремим към освещение (1 Сол. 4:7; 2. Петр. 3:11). Обратното на „светост“ характеризира продажния и покварен човек, който неминуемо ще се яви пред вечния Божи съд (1. Тим. 1:9; 2. Тим. 3:2). Исус Христос се моли за освещението на вярващите (Йоан 17:17).

Тази практическа или ежедневна светост обхваща както *отделянето ни за Бога*, така и *отделянето ни от всякакво зло*. Ние трябва да сме отделени, за да постигаме Божиите цели (Числа 6:2) и за да може Господ да ни употребява (2. Тим. 2:21). Ние трябва да бъдем на разположение на Бога. Също така ние сме призвани да се отделим от всяко омърсяване. В този призив се имат предвид неща като блудството (1. Сол. 4:3), „плътски страсти, които воюват

против душата“ (1. Петр. 2:11), както и „всякакъв вид зло“ (1. Сол. 5:22). Ние не трябва да „се впрягаме заедно с невярващите“, а да страним от такива връзки (2. Кор. 6:14-17).

3. *Съвършена светост.* Едва когато видим Исус в небето – но не преди това! – ние ще бъдем напълно и завинаги освободени от всякакъв грях. След смъртта ще имаме една окончателно и пълно осветление във всички области (Кол. 1:22; 1. Йоан 3:2; Ефес. 5:27; Юда 24).

Погрешни мнения за осветението

1. *Съвършенство след новородението.* Въз основа на Римл. 6:6 и Гал. 2:20 в някои християнски групи се проповядва учението, че е възможно моментално и „пълно“ осветение на християнина още в този живот. В тези групи вярващите биват приканвани (след повярването им) да търсят опитността на „съвършената“ светост, защото едва тогава можели да намерят и да притежават едно истинско съвършенство, което не се получавало при новородението. Те казват, че посредством това уникално преживяване, те изведнъж заживявали един свят живот, какъвто не са познавали преди. Това обаче противоречи на учението на Светото Писание, което подчертава необходимостта от един живот на постоянно общение с Христос и не споменава нищо за някаква специална опитност, която човек трябва да преживее „веднъж завинаги“ (Лука 9:23; 1. Кор. 15:31).

Никакво преживяване, което човек има един единствен път, не предизвиква едно постоянно и устойчиво осветение, а още по-малко – безгреховно съвършенство. Животът „в Духа“ трябва да се практикува ежедневно, а така също и „пребъждането в Христос“.

2. *Фарисейщина.* По времето на Исус е имало една религиозна група, наречена „фарисеи“, т.е. „отделените“. Те подчертавали, че чрез педантично и точно изпълняване на церемониите (като например измиването на съдове или на

ръцете) човек можел да бъде чист пред Бога. Те давали десетък дори от реколтата в зеленчуковите си градини (Лука 11:42), но пренебрегвали справедливостта и любовта към Бога. Те „прецеждали комара, а камилата поглъщали“ (Мат. 23:24). Осъждали Исус заради Неговите връзки с грешниците и отритнатите от обществото, и заради Неговото безразличие към ритуалите им (Марк 7:2-5). Грешката на това учение е в това, че човек си мисли, че чрез спазването на обреди и религиозни ритуали, може да стане свят. Тези задължения се състоят само от външни формалности, които не засягат вътрешния живот на човека. Днес това отношение се изразява в духа на крайно осъждане на другите вярващи по отношение на тяхното облекло, прическа, обичаи и второстепенни въпроси на учението. Често на тези хора им липсва истинската любов и духовност в собствения им живот.

3. *Елитарно мислене.* Някои вярващи си мислят, че са станали „духовни“, защото са имали определено преживяване или имат определен начин на живот (например живеят в бедност), или са привърженици на определено течение, което те считат за „истината“. Това са хората, за които много добре подхожда изразът „аз съм по-свят от тебе“ (Исаия 65:5). Такъв начин на мислене означава концентриране върху личните ни постижения и сравняването ни с други християни, които не са напреднали толкова (2. Кор. 10:12). При тези хора има само една „класа“ християни, а именно „ние“ – с „нашето“ учение, „нашия“ начин на живот, „нашето“ образование, „нашия“ водач. Извън тях остават всички други „непросветени“ души.
4. *Изоляция.* Човек лесно може да се поддаде на идеята, според която, за да бъдем свети пред Бога, трябва да избягаме от хората и да останем сами със себе си. Ние можем да пожелаем да се отделим от греха, като отидем да живеем в планината или на друго усамотено място. Можем да си направим специално облекло, за да изглеждаме по-различни от другите хора на външен вид. Можем през цялото време да бъдем само с вярващи. Можем да се изолираме от всички новини на външния свят. Но примерът на нашия Господ Исус ни забранява това. Той се

хранеше заедно с грешниците, посещаваше всякакви хора и напълно съзнаваше това, което ставаше около Него. И все пак, Той никога не отстъпи от Своите лични принципи. Нашето призвание е да бъдем в този свят, но да не бъдем от него (Йоан 17:14-16). Ако Бог искаше това да е другояче, Той Сам щеше да ни отстрани от света.

Области на освещението

Освещението обхваща всички аспекти на християнския живот. Има области, които са особено забележими за другите, като нашето говорене, характер, морално поведение, отношения, външен вид и навиците ни за хранене.

1. *Говоренето ни.* Нашето говорене трябва да има смисъл. Трябва да избягваме празнословието и безсмисленото бърбене. Думите ни трябва да бъдат не само честни (Лев. 19:11; Пр. 12:22), чисти (Ефес. 5:3-4) и изречени „с благодар“ (Кол. 4:6), но също и назидателни (Ефес. 4:29). По темите, свързани с Бога, трябва да говорим със страхопочитание и главно да избягваме вицове или шеги по отношение на Библията или духовните неща. Може би щяхме повече да внимаваме за приказките си, ако мислехме за предупреждението на Исус: „И казвам ви, че за всяка празна дума, която кажат човеците, ще отговарят в съдния ден. Защото от думите си ще се оправдаеш и от думите си ще се осъдиш“ (Мат. 12:36-37).
2. *Характер.* Главният белег на характера на християните трябва да бъде грижата за другите. Ние сме призвани да бъдем любезни и добросърдечни и да прощаваме (Ефес. 4:32). Трябва да държим под контрол темперамента си (Ефес. 4:26). Правдивият гняв е гняв заради Бога, а не заради нас самите. Едно сърдито, несправедливо, критикарско, придирчиво, ревниво, отмъстително, свадливо, алчно, своенравно или капризно поведение на един християнин не може да бъде извинено с неговата „човешка природа“. То трябва да бъде изобличено като плътско и греховно и да бъде осъдено. Поговорката „у дома грешник, а навън – светец“ ни показва, че нашето освещение е

поставено на изпитание там, където сме у дома или между хората, с които сме всеки ден заедно.

3. *Морална чистота.* Бог създаде сексуалността, но Той я ограничи само в рамките на брака (Пр. 5:18-21). Светът иска на всяка цена да модифицира нормите на Бога и във все по-голяма степен приема свободната любов и хомосексуализма като нещо нормално. Но последиците от един разюздан живот продължат да нанасят все същите вреди. Погрешният подход към половия живот унищожават човека както душевно, така и физически (Пр. 5:1-11; Римл. 1:27; 1. Кор. 6:18). Самсон и Йосиф в Стария Завет са два противоположни примера за поражение и победа в областта на моралната чистота (Съд. 14:16; Бит. 39). Самсон загуби доброто си име, а накрая и живота си. Йосиф загуби работата си, но накрая стана един от най-влиятелните хора в царството. Моралната чистота започва от мислите (Мат. 5:28) и трябва да бъде контролирана от нашата воля (Йов 31:1). Ние трябва да насочваме нашите мисли към това, което е добро и почитено (Кол. 3:1-5; Фил. 4:8).

4. *Отношенията ни с другите хора.* Исус ядеше заедно с бирниците и грешниците, защото Той беше дошъл, за да ги призове към покаяние и нов живот. Той общуваше с тях, но техните разговори, тяхното грешно поведение и ориентация към света не можеха да Го подмамят да направи компромиси. Как беше възможно това? Първо, Исус не сключваше с тях никакви съюзи. Библията казва: „Не се впрягайте заедно с невярващите“ (2. Кор. 6:14). От духовна гледна точка е напълно невъзможно да съществува истинско общение между светлината и тъмнината, между вярващи и невярващи. Второ, Исус не правеше нищо, което би могло да Го опетни, и никога не слезе на нивото на грешниците, за да може да им бъде свидетелство.

В заключение може да се каже, че вярващите могат да имат контакти с невярващите, за да могат да им послужат за пример, но те никога не бива да отстъпват от принципите на освещението.

5. *Облеклото*. Християнинът трябва да се облича така, че неговото свидетелство за Христос да се подобрява, а не да се влошава. Нека не забравяме, че ние трябва да насочваме вниманието на хората към Исус Христос, а не към себе си. Като посланици на Царя (2. Кор. 5:20), нашето облекло не трябва да бъде фрапиращо, пишно или скъпо (1. Тим. 2:9). Украсяването с добри дела е по-важно от модните дрехи (Тит 2:10), а луксозните дрехи принадлежат на този свят (Лука 7:25). Жените трябва да се погрижат да изглеждат женствени, но не предизвикателни. Мъжете трябва да си избират мъжествени дрехи. Бог мрази, както извадената на показ голота, така и смесването на половете (Втор. 22:5).
6. *Яденето и пиенето*. Въпреки че всяка храна е чиста (Марк 7:18-19; 1. Тим. 4:3-5), преяждането и лакомията не прилягат на един християнин. Случаят с Илий (1. Царе 2-4) показва до какво води липсата на достатъчен контрол в тази област и какви последствия носи това за идните поколения. Що се отнася до алкохола, Библията не казва, че християнинът не трябва да пие вино. Но все пак, ние не трябва да съблазняваме другите (Римл. 14:21; Гал. 5:13).

Принципи за поведението ни в някои неспоменати в Библията области

Как един християнин ще определи правилното си поведение в области, които не са разгледани изрично в Светото Писание? Какво да мислим например за някои *забавления* или пък определени *обичаи*, ако те не се осъждат пряко в Библията? Забранени ли са такива неща като музика, телевизионни програми и пр. за християни, които искат да бъдат истински последователи на Исус? Следните точки могат да Ви послужат като тест за такива въпроси, които не са изрично разгледани в Библията:

1. Прославя ли се Бог чрез това нещо (1. Кор. 10:31)?
2. Бих ли се срамувал да върша това, ако Бог се завърнеше в този момент (1. Йоан 2:28)?

3. Правилно ли изразходвам времето и парите си (Ефес. 5:16; Лука 16:9)?
4. Води ли това до пристрастяване или формиране на лош навик (1. Кор. 6:12)?
5. Угаждам ли с него на плътта си (моята грешна, стара природа) и прокарва ли то път към греха (Римл. 13:14)?
6. Ще накара ли моят пример в това отношение други хора да се заблудят и дори да съгрешат (Римл. 14:13; 1. Кор. 8:13)?
7. Имам ли съмнения по този въпрос (Римл. 14:23)?
8. Това нещо от света ли е (1. Сол. 5:22; 1. Йоан 2:15-16)?
9. Не злоупотребявам ли с моето тяло, което е храм на Светия Дух (1. Кор. 6:19)?
10. Исус би ли направил това (1. Петр. 2:21)?

Основни правила за водене на свят живот

Светостта в нашия живот трябва да се култивира така, както се отглежда едно нежно растение във враждебна среда. Това изисква време, сила и воля, като се спазват следните главни принципи:

1. *Създайте си библейски навици.* Четете предано Словото Божие, което е храна за душата Ви (Пс. 119:9-11). Прилагайте послушно Божието Слово в живота си, вместо да го четете само повърхностно. Разсъждавайте върху принципите на Божието Слово (Пс. 1:3-4). Прекарвайте известно време насаме с Бога и говорете с Него. Един интензивен молитвен живот, който включва хваление, ще прогони несвятото от Вас. Общувайте с други Божии деца, като посещавате събранията на църквата (Евр. 10:25). Прекарвайте известно време с други християни. Слушайте проповедите (лично, по радиото или от касети) на благословени

от Бога проповедници. За да промени живота на другите, Бог използва определени хора. Слушайте тях. Четете книгите им. Запазете Господния ден (неделята) за Бога (Откр. 1:10).

2. *Създайте си принципи и живеете съгласно тях.* С оглед на Вашите принципи, решете, къде е мястото Ви пред Бога и сред хората. Живеете според тези принципи, независимо какво ще Ви струва това. Това ще Ви освободи от ситуации, в които ще бъдете поставени под натиска на другите и ще бъдете принуждавани да вземете някакво решение. В това отношение Даниил е пример на човек с принципи (Дан. 1). Трябва да се научите да казвате „НЕ“ на съблазънта и да сте готови евентуално да вземете драстични мерки в това отношение (Бит. 39:10-12; Мат. 5:29-30). Когато сте поставени под натиск, повикайте Бога на помощ (Пр. 18:10). Отстранете от живота си всичко, което може да е източник на съблазън, като познанства, определени предмети в дома или някои изисквания на работата. Избирайте внимателно близките си приятели, тъй като те могат да окажат силно влияние върху Вас (1. Кор. 15:33). Би трябвало Вашите приятели да споделят убежденията Ви или поне да ги уважават.
3. *Контролирайте мислите си.* Исус казва, че човекът се осквернява главно от своите помисли (Мат. 15:19). Как можем да поддържаме мислите си чисти? Първо, би трябвало да контролираме това, което приемаме, т.е. поеманата информация. Цензурирайте четивото си, както и всички други сфери, в които сте подложени на влиянието на света. Компютърните специалисти имат следния принцип: „Ако влезе боклук, ще излезе боклук.“ Това се отнася и до нашия ум, който е човешкият компютър. Същото се отнася и до вътрешния ни живот. Не позволявайте на погледа си да се задържа върху гледки, които ще Ви осквернят или могат да Ви въведат в изкушение. Племенникът на Авраам – Лот – погледна в неподходяща посока и попадна в Содом (Бит. 13:10). Също така и Давид погледна в неправилна посока, и след това извърши прелюбодеяние (2. Царе. 11:2). Бъдете винаги заети с нещо, а най-добре – за Бога!

Библията не казва „Безделният ум е работилницата на дявола“, но в тази поговорка има известна истина. Концентрирайте вниманието си върху Господ Исус, Който най-много заслужава да мислим за Него (2. Кор. 10:5). Мислете си за истинни и ценни неща (Фил. 4:8). Бъдете сигурни, че с Божията помощ ще можете да насочвате мислите си в правилна посока. Не гледайте на своя дух като на отворен хамбар, в който всяка лутаща се мисъл може да долита и да свива гнездо.

Нека да завършим със забележката, че изгледите за скорошното завръщане на нашия Господ Исус Христос непрекъснато ни се представят в Новия Завет като стимул за свят живот (1. Йоан 3:2-3; Тит 2:12-13; 2. Петр. 3:14). Ако Той се върне днес, бихме ли желали да ни свари в едно състояние, което противоречи на Неговата светост? Ако не искаме това, би трябвало веднага да започнем да отделяме време за личното си освещение.

Личното осветление

1. Дефинирайте понятието „Осветление“ като използвате 1. Петр. 1:15-16 и Римл. 12:1-2.

2. С оглед на по-долу изредените стихове, посочете положителните основания за един живот в осветление. Кой от тези положителни мотиви Ви стимулира най-много да водите свят живот? Защо?

Римл. 14:12

2. Кор. 5:14

2. Кор. 7:1

Гал.. 5:13

Евр. 12:14

1. Петр. 1:15-16

1. Петр. 2:24

2. Петр. 3:10-12

3. Една област на освещението е моралната чистота. В Гал. 5:19 намираме един списък на сексуалните грехове. Дефинирайте отделните грехове и обяснете разликите между тях. За тази цел можете да ползвате речник или библейски лексикон.

Защо за Бога е толкова важна моралната чистота? (1. Кор. 6:15-20; 1. Сол. 4:3-9)?

4. И жените, и мъжете могат да бъдат сексуално изкушавани. Мъжът се съблазнява главно чрез поглед (Пр. 27:20), а при жената съществува опасност тя да бъде прелъстителна (Пр. 23:28). Какво казва Исус за чистотата на мислите (Мат. 5:28; Йов 31:1)?

Какъв ефект има скромността и чистотата, тактичността и умереността на една жена върху:

– съпрузите, които нямат отношение към Исус Христос (1. Петр. 3:1-6)?

– нейното свидетелство като християнка (Тит 2:5)?

– нейната собствената красота (Пр. 11:12; Езек. 16:25)?

5. Контролирането на езика ни е също едно от изискванията за освещение. Какви опасности съществуват при нашето говорене? Въз основа на следните стихове, избройте най-опасните моменти свързани с него:

Пр. 17:27

Пр. 26:17-28

Ефес. 4:29

Ефес. 5:3-4

6. Какви основания за прекъсване на неподходящите връзки са посочени в 2. Кор. 6:14-7:1? Какви принципи съществуват?

7. Какъв съвет бихте дали в следните ситуации въз основа на 2. Кор. 6:14-17:

а) Ваш(а) познат(а) християнин (християнка) поддържа приятелство с невярваща (невярващ) и мисли даже да сключи брак с нея (него). Той (тя) се оправдава, като посочва, че разказва на своята приятелка (своя приятел) за Исус и че тя (той) сигурно ще повярва.

б) Един млад християнин, който току що е повярвал, открива, че в църквата, която той посещава, не се проповядва, че хората трябва бъдат спасени и че трябва да се покаят. Там даже има и невярващи членове на църквата.

в) Един християнин иска да влезе в някакво делово съдружие, но не е сигурен, че евентуалният му партньор там е християнин.

8. Понякога с принципа на отделянето се злоупотребява, за да се оправдае изолирането на нехристияни, развода с невярващия съпруг(а) или отделянето от други християни, които имат различно мнение по второстепенни въпроси на християнството. Доколко следните стихове от Библията може да се приложат в тази ситуация: Мат. 9:10-11; 11:19; 1. Кор. 7:12-16; 1:10-13)?

9. Светост на практика означава „да бъдеш друг“. Доколко Вашият живот е различен от живота на невярващите, които познавате, с оглед на:
- а) Вашия начин на говорене?
 - б) Вашия характер?
 - в) Вашето облекло?
 - г) предпочитаната от Вас музика?
 - д) спазването на празниците?
 - е) избора на приятелите Ви?
 - ж) решенията Ви по отношение на ядене и пиене?
 - з) предпочитаните от Вас четива, обществена дейност и забавления?

10. Прочетете още веднъж точката „Принципи за поведението ни в някои неспоменати в Библията области“ и обяснете как бихте приложили тези указания в следните ситуации:

а) Поканени сте от Вашия шеф на празненство, където ще се пие много алкохол.

б) Искате да си купите някаква дреха, но не знаете дали е достатъчно прилична.

в) В магазина до Вашия дом са изложени открито порнографски списания. Трябва ли да продължите да бъдете клиент на този магазин?

г) Имате грамофонни плочи, които Ви харесват, които едва ли обаче бихте пуснали в присъствието на зрели християни.

11. Опишете една област от личния Ви живот (като например: морална чистота, дрехи, говор, темперамент, храна и напитки и пр.), в която сте се борили за осветление, и споделете, как сте спечелили победата в нея.

Далеч от Господа

„Понеже ден и нощ ръката Ти тежеше върху мене, влагата ми се обърна на лятна суша“ (Пс. 32:4). „Защото престъплението си аз признавам и грехът ми е винаги пред мене“ (Пс. 51:3). Когато един вярващ се е отдалечил от Бога, това е едно извънредно трагично положение. Едно общуване, което някога е носело толкова радост, е станало горчиво. Радостта от спасението е изчезнала (Пс. 51:14) и е останал само горчивият плач (Лука 22:62). Опитваме се да получим някакво временно задоволство от този отминаващ свят (2. Тим. 4:10). Опитваме се сами да се оправдаем, като отдаваме нещастното си положение на стечението на обстоятелствата... Но едно истинско Божие дете никога няма да получи вътрешно задоволство от това осакатено състояние. Общението с Бога е прекъснато. Освен това, човек губи вечното възнаграждение, което ще бъде дадено на Божиите деца в бъдещия живот (1. Кор. 3:14-15). Ние сме злоупотребили с любовта на Спасителя, Който ни обича, избличава, наказва и зове към покаяние (Откр. 3:19).

Според Бога, когато се намираме в такова състояние, ние се разминаваме с целите, които Той преследва с нашия живот. Бог би желал, ние да дадем плод в нашия живот (Йоан 15:2). Ние бяхме спасени, за да вършим добри дела (Ефес. 2:10; Тит 2:14). Когато сме се отчуждили от Бога и сме прекъснали общението си с Него, е невъзможно да водим такъв живот. Би трябвало да се замислим за отношението на Исус към такива безплодни дървета (Лука 13:6-9; Мат. 12:33; 13:18-23). Както болестите, сушата и вредителите карат дърветата да умират, така и духовните „язви“ правят невъзможен планирания от Божия Дух плод. Добре ще направим да послушаеме Божия зов: „Върнете се при Мене и Аз ще се върна при вас!“ (Мал. 3:7).

Дали само сме прекъснали общението с Бога или изобщо не сме били вярващи?

Когато някой претендира, че е християнин, но това не се потвърждава от живота му, трябва да се постави въпроса дали този човек изобщо е бил новороден. Не става въпрос за това, дали това лице някога се е молило, дали е свързано с някоя християнска организация и дали ходи на църква. Става въпрос за следното: „Приехте ли Светият Дух, когато повярвахте?“ (Деян. 19:2).

Ако не, тогава този човек не е новороден. Как може човек да знае дали е приел Светия Дух? Ако *продължаваме* да живеем в разврат, ако продължаваме да пием и да крадем, ако сме все още гневливи, ревниви, завистливи, или свадливи, никога няма да наследим Божието царство, независимо от това, колко сме сигурни в спасението си (1. Кор. 6:9-10; Гал. 5:20-21). Ако казваме, че познаваме Господ Исус, но не спазваме Неговите заповеди, то според Бога, ние сме лъжци (1. Йоан 2:4). Може да се възрази, че няма човек, който *винаги* да е спазвал тези заповеди. Естествено, никой не е останал безгрешен при изпълняването на тези заповеди. Текстът от 1. Йоан 3:7-9 ни помага да продължим. В него се подчертава, че става въпрос за навика да живеем в грях и за постоянството в това. В Библията само Христос е безгрешен. Всички останали сме все още грешници и затова трябва да признаем греха си и да се отречем от него, за да продължим общуването си с Бога (1. Йоан 1:9-10). Следователно има разлика между греха като отделно деяние и греха като обичайна практика. И така, идваме до следното заключение: Направете така, че Вашият живот и име да потвърждават твърдението Ви, че сте родени отново. Ако се съмнявате, тогава признайте Исус Христос за Ваш Господ и Спасител и се обърнете от греха. Човек трябва първо да е имал роднинска връзка с Бога, за да може после да говори за нарушено *общение* с Него.

Причини за нарушаване на общението с Бога

Не можем да имаме общение с Бога, ако живеем в мрак (1. Йоан 1:6). „Когато мълчах, овехтяха костите ми от охкането

ми всеки ден“ (Псалм 32:3). Тук срещаме принципа, че грехът винаги води до отделяне от Бога, независимо от това дали този, който греша, е вярващ или невярващ. „Но вашите беззакония са ви отлъчили от Бога ви и вашите грехове са скрили лицето Му от вас, та не ще да чува“ (Исая 59:2). Можем да престанем да пребъдваме в Христос. „Ако някой не пребъде в Мене, той бива изхвърлен навън като пръчка, и изсъхва“ (Йоан 15:6).

Определянето на погрешни приоритети и пренебрегването на общуването с Бога скоро довеждат до намаляване на интереса, загубване на предаността и занимаване изключително с нещата от този свят (Мат. 13:22). Следващата фаза е, когато човек започне да се занимава със съмнителни неща и да се увлича от плътска похот (Яков 1:14), и последната е, когато падне в открит грях (например започне да изневерява на брачния си партньор).

В Новия Завет примерите за прекъснато общение са по-редки, отколкото може да се очаква. Тук даваме един списък на предупредителните симптоми:

1. *Загубване на любовта към Христос (Откр. 2:4)*. „Първата любов“, която новоповярвалят има към Христос, се изразява в това, че той е дълбоко благодарен на Христос и е ревностен Негов последовател. Тя е като любовта между двама годеници. Бог иска ние да Го обичаме така (Ерем. 2:2). Ако позволим тази любов да бъде заместена от равнодушие и започнем да приемаме Исус като нещо съвсем естествено, то в такъв случай е преминало нещо повече от „медения месец“. Тогава има опасност да станем като хладкия човек, когото Исус обещава да изплюе от устата Си (Откр. 3:15-16).

2. *Лоши отношения (Ефес. 4:31; Евр. 12:15)*. Може би все още таим горчивина към някого, вместо да му простим и да се помирим. Може би кавгите и тормозът са заели мястото на приятелството и вътрешния мир. Ако ние таим вражда към Бога или хората, това ще бъде като грозен бурен в нашата душа.

3. *Притъпена съвест (1. Кор. 11:28-29)*. Ако не осъдим греха в нашия живот, Бог ще го осъди вместо нас (1. Кор. 11:31). Той ще ни накаже, за да станем участници в Неговата светост (Евр. 12:10). Ние би трябвало винаги да сме чувствителни към Бога и изискванията Му към нашия живот и поведение. Ако Вие сте съгрешили, не чакайте дълго, а елате веднага при Бога.

4. *Светско отношение към живота (Тим 2:12)*. Ценностите, моралните норми и цели на този свят нямат нищо общо с Исус. Затова и ние не трябва да имаме нищо общо с тях (Йоан 17:14). Библията казва, че трябва да се отказваме от светските страсти и трябва да водим живот, изпълнен със страх от Бога. Желанието да се трупат богатства принадлежи на този свят и се определя като гибелно (1. Тим. 6:9). Ако ние обичаме света с неговите системи и не виждаме неговата грозота и преходния му характер, тогава не се подчиняваме на Бога (1. Йоан 2:15-17). Ако отделяме твърде много време на светски дейности, това също е знак за опасност.

5. *Отсъствие от събранията на църквата (Евр. 10:25)*. Когато обичаме Исус, ние обичаме и Неговите деца. Когато обичаме Неговите деца, ние искаме да прекарваме времето си с тях. Но хората могат да са далече от Бога, даже когато редовно посещават богослуженията. Но ако сме напуснали Бога и сме стигнали до точката, когато вече не ходим в църквата, това е един лош знак. Исус Христос имаше навика в съботния ден да бъде в синагогата. Той никога не се е оправдавал с това, че не е необходимо да се ходи в синагогата, за да се общува с Бога.

6. *Неверие (Марк 16:14)*. Ако не вярваме на това, което е казал Бог, или не искаме да го приемем поради кораво-сърдечие, Бог с право ще ни упрекне. Исус често поставяше въпроса: „Где е вярата ви?“ (Лука 8:25). Прякото неподчинение на Бога, като например женитбата с невярващ (2. Кор. 6:14) е признак на неверие.

Други подобни симптоми са пренебрегването на „личното време с Господа“ – когато четем Библията и се молим, или отказът да изповядаме Исус пред другите и недостатъчната ни жертвоготовност. Незрялостта и плътската ориентация бързо водят до отчуждаване от Бога (1. Кор. 3:1-3).

Последици от нарушаването на общението с Бога

Ако сме разбрали разликата между роднинската връзка и общението с Бога, няма защо да са страхуваме, че прекъсването на общението ни с Бога би могло да доведе до загуба на спасението ни. Ние няма да застанем пред съда заради нашите грехове, защото веднъж завинаги сме били отделени чрез жертвата на Исус Христос на кръста. Ние няма да бъдем изправени пред съда заради греховете си, защото сме преминали от смърт в живот (Йоан 5:24). Щом като е така, някой би могъл да каже: „Защо да не се радваме както на спасението, така и на този свят? Защо трябва да мислим за нашите грехове, щом Исус вече ги е погасил?“ Бог да ни пази от такива мисли (Римл. 6:1-2)! Те показват, че съответният човек не разбира вечността и Божията любов. Последиците и санкциите заради прекъсване на общението с Бога чрез грях могат да ни спрат дъха от страх!

1. *Последици за самите вас.* Съществува възможността да бъде съсипано вашето свидетелство. Невярващите ще го тъпчат с крака като безполезна сол (Мат. 5:13). Ще бъдете наказани от Бога (Евр. 12:5-7). Може би ще попаднете в емоционални беди, ще се разболеете или даже ще умрете (1. Кор. 11:30). Може да стане така, че ще загубите възможността да служите на Бога. Ще загубите радостта от спасението си (Псалм 51:14). За вас Светото Писание вече няма да оживява, когато го четете или слушате. Ще се молите, а Бог няма да Ви чува (Псалм 66:18), защото за Вас небето ще се е превърнало в мед. Общуването с другите вярващи няма вече да е същото. Даже и малките удоволствия на живота няма вече да Ви носят радост. Няма да получите възнаграждение във вечността, тъй като сте градили живота си само с дърво, сено и слама (1. Кор. 3:12-15). Ще претърпите корабкрушение пред самите бре-

гове на живота (1. Тим. 1:19)*.

2. *Последствия за другите.* За другите християни Вие ще бъдете като един камък, в който се препъват, особено ако преди това сте били образец за мнозина (Римл. 14:13). Нехристияните ще вземат Вашия пример като повод да отхвърлят Исус Христос заради „лицемерите в църквата“, както те ще нарекат такива като Вас.
3. *Последици за Бога.* Заради Вас името на Бога ще бъде хулено (1. Тим. 5:14). Нехристияните ще се подиграват с Бога, защото онези, които са се изтъквали за Негови последователи, са се държали недостойно. Вашият равнодушен живот показва, че нямате истинска преданост към Онзи, Който така Ви обичаше, че умря за Вас. За Вас Той вече не означава нищо.

След всичко казано дотук можете ли да кажете, че е важно само да бъдеш спасен?

Как да възстановим нарушеното общение с Бога?

Когато това ужасно състояние е настъпило и вие сте се отдалечили от Бога, тогава Бог въпреки всичко няма да Ви позволи да изпаднете в отчаяние, макар че дяволът ще се опита да изтъкне пред Вас безнадеждността на Вашето положение. В своята книга „Има път за връщане назад“ писателят У. Макдоналд описва думите му по следния начин: „Въобщо няма смисъл да се опитваш. Можеш направо да се откажеш. Всичко, което можеш да направиш е, да се примириш с неизбежното. И без това нещата не могат да станат както преди. Чрез греха си, ти проигра своя шанс пред Бога. Отиде прекалено далеч. Сега вече няма връщане назад.“

За едно Божие дете тези думи недвусмислено противоречат на Божието Слово. Първо, трябва да помним, че нищо не може да ни отлъчи от Божията любов (Римл. 8:39). Ние

* оригиналният текст гласи: „... претърпяха корабкрушение във вярата“ – бел. ред.

никога няма да бъдем отхвърлени от Божието семейство, поради лошо поведение (Йоан 10:28). Второ, Бог е чудесният Пастир на овцете Си, Който винаги ще потърси онази, която се е заблудила (Лука 15:4). Бог потърси Адам, когато той все още се опитваше да се укрие от Бога (Бит. 3:8-9). Той е Бог на възстановяването и освещението. Той намери Адам и му помогна. Той потърси също и Давид и се погрижи за него (2. Царе 12:13), даде му трайна радост, която ние (за наше утешение) отново намираме в Псалмите (Псалм 32:1-2). Той възстанови и Петър в общението със Себе Си и заличи неговото тройно отричане чрез едно тройно признаване (Йоан 21:15-17).

Как може да се възстанови едно нарушено общение с Бога? Трябва да започнем оттам, откъдето сме се отклонили от правилният път. Трябва да признаем греха си и да се отречем от него (Пр. 28:13). Бог няма да изостави един съкрушен и смирен дух (Псалм 51:17; Исаия 57:15). Ние трябва да се покаем и да се държим така, както в началото на живота си като християни (Откр. 2:5). След това ние трябва да приемаме плод достоен за покаянието ни, т.е. да действаме по съответен начин (Мат. 3:8). Признания, които не водят до отвръщането ни от греха и до промяна на живота ни, са празни думи. Ние трябва да се борим с греха, с неговите корени и разклонения. Трябва да извикаме към Бога искрено, с открито сърце, като Давид в Псалм 51.

Можем ли да бъдем сигурни, че Бог ще ни прости? По този въпрос ние трябва просто само да вярваме на Неговото Слово. Бог е милостив и ще ни прости всичко (Исаия 55:7). Той ще превърже и излекува раните ни (Осия 6:1). Той се бори с греха, и когато го опрости, въпросът е приключен. Може да стане така, че да продължим да страдаме от временни последствия като дългове, неподходящи връзки и увредено здраве. Но ние можем отново да имаме чудесното общение с Бога. Той ни обича. Той е нашето безценно притежание, което ние толкова лекомислено загубихме и с такива мъки отново спечелихме. Що се отнася до често цитирания „непростим грях“ (Мат. 12:22-32), трябва внимателно да се изучат думите на нашия Спасител. Хората, които най-малко знаят за какво става дума тук, най-много се

страхуват от този грях. Лошите хора, които са живеели по времето на Исус, са казвали, че чудесата на Исус са станали поради силата на дявола, а не поради силата на Бога. Това са били безбожници, а не вярващи хора, които съзнателно са отказвали да повярват на тези дела на Господа и са похулвали Божия Дух.

Отдаване

Възможността да се преодолее отчуждението от Бога и да се върнем към Бога не бива да ни кара да вярваме, че това е винаги нещо просто. Ако сме се отчуждили от Бога и отново сме се върнали при Него, би трябвало вече да сме научили толкова много, че в бъдеще да не позволяваме повече да се разкъса общението ни с Бога. Ако Вие сте изпаднали в грях във важни области от Вашия живот, и след това сте се покаяли, вероятността отново да се отдалечите в това отношение от Господа вече ще бъде по-малка. Но онзи, който си мисли, че е застанал здраво, трябва да внимава да не падне (1. Кор. 10:12). Трябва да се научим да мразим греха, тъй като той причини страданията на Исус, разруши живота на милиони хора и хвърли мнозина в ада. Ние се нуждаем от едно здраво и свято страхопочитание към Бога, и да не изпитваме светостта на Бога, нито пък предварително да приема милостта Му като нещо естествено. Трябва да се научим да пребъдваме в Христос и ежедневно да използваме духовните ресурси, които са ни дадени в Христос. Трябва ежедневно да се учим да оставаме близо до Бога и да знаем, че тогава и Той ще бъде близо до нас (Яков 4:8). Може да се надяваме, че Бог ще възстанови годините ни, които са били „изядени от скакалците“, т.е. скъпоценните дни, които са били прахосани и неизползвани за Божието Царство. Тогава ние ще имаме ново отношение към живота си и ежедневно ще искаме да живеем за славата на Онзи, Който толкова ни обича и се жертва за нас.

1. William MacDonald, „Es gibt einen Weg zurueck!“ (Christliche Literatur-Verbreitung, Bielefeld, 1988), S. 27.

Далеч от Господа

1. Как се познава дали един човек е истински християнин?
Сравнете следните стихове:

Римл. 10:9-10

1. Йоан 2:4-5; 5:2-3

1. Йоан 3:14

Яков 2:14-26; Ефес. 2:10

Гал. 5:19-21; 1. Йоан 3:8-10

Гал. 5:22-24; 1. Йоан 3:7

Защо е важно да се установи дали някой въобще е християнин, преди да му се каже, че общението му с Бога е прекъснато?

2. Въз основа на следните стихове установете кои са причините за прекъсване на общението с Бога. Приложете тези стихове към днешната ситуация.

Осия 11:2, 7

Еремия 2:13; 5:6-7

1. Йоан 2:15-16

3. Какво доведе дотам, че Давид се отвърна от Бога (2. Царе 11:1-4)?
4. Какво се прави обикновено, когато човек е сгрешил и не се е покаял веднага (2. Царе 11:5-17; Пр. 25:5-6)?

Какво прави Бог, за да насочи отново към Себе си вниманието на човека, който се е откъснал от Него (2. Царе 12:1-7)?

5. Въз основа на следните стихове напишете една кратка дефиниция на „изповед на греховете“ (Пс. 32:5; 38:10; 66:18; Пр. 28:13)?

Приложили ли сте тези принципи в своя собствен живот?

6. Какво предприе Давид, за да се върне към Бога (Пс. 51:1-12)? Избройте поотделно различните стъпки.

7. Някои хора си мислят, че един християнин може да греши, без това да му нанесе щети или неудобства. Как трябваше Давид да изкупи своя грях?

Псалм 51:14

2. Царе 12:14

2. Царе 12:10

1. Лет. 22:8

8. Какво може да се случи на някого, който не желае да признае своя грях и да се откаже от него (1. Кор. 5:3-5)?

9. Ако ние сериозно се покаем, дали Бог ще ни възстанови „годините, които са изяли скакалците“, съгласно Своего обещание (Йоил 2:25)? Доколко следните стихове илюстрират този принцип?

Псалм 51:14

Псалм 51:15

Мат. 1:1, 6, 16

1. Лек. 22:9-10

10. Какво Ви е помагало досега отново да влезете в правия път?

Според долупосочените цитати, какви „превантивни“ мерки могат да се вземат?

Мат. 18:21-35

Римл. 12:9

Римл. 13:14

Римл. 14:22-23

Завръщането на Исус Христос

Завръщането на Исус Христос представлява логичният и неизбежен край на световната история. Творецът, Който допусна хората да се разбунтуват срещу Него, и с това да разорят както себе си, така и земята, ще събере и изнесе от царството Си „всичко що съблазнява и ония, които вършат беззаконие (Мат. 13:41). Бог, Който пожертва Своя Син, за да бъде спасено грешното човечество и след това трябваше да гледа как Той беше разпънат позорно на кръст, ще се погрижи Неговият Син да бъде прославен точно там, където някога е бил отхвърлен. Исус Христос ще се върне като Господ. Той обеща на Своите ученици: „Пак ще дойда!“ (Йоан 14:3). Той ще дойде с голяма сила и слава (Марк 13:26). Той ще дойде в такъв ден и час, който никой човек няма да знае (Мат. 25:13). Това предсказание на Исус ще се сбъдне толкова сигурно, колкото сигурно се сбъдна и предсказанието за Неговото възкресение на третия ден.

Връщането на Исус няма да се състои в едно мистично „заселване“ в душите на онези, които вярват в Него, или в едно продължително влияние върху човечеството. Първото идване на Исус беше идване в буквалния смисъл на думата – от Неговото раждане до Неговата смърт. Същото се отнася и за Неговото Второ идване. В Деяния на апостолите 1:11 се казва много ясно: „Тоя Исус, Който се възнесе от вас на небето, така ще дойде както Го видяхте да отива на небето“. Това са думи, казани от ангелите, след като Исус видимо и физически се върна на небето. Когато се говори за Неговото Второ идване, не се има предвид някой друг Исус, някой духовен Исус или някой невидим Исус. Това ще бъде Същият Исус, Който лично ще се върне на тази земя. Неговото идване ще накара Божиите деца да се радват, а злите хора – да треперят. Това очакване е изразено в последната молитва на Библията: „Дойди, Господи Исусе“ (Откр. 22:20).

Защо Исус Христос трябва да се върне на земята? Исус ще дойде пак, за да изпълни пророчеството в Стария Завет, което ни обещава един Месия, Който ще владее над земята. По време на Първото пришествие на Исус много Негови съвременници се чудеха защо Той не взима властта от ръцете на римляните и не основава едно месиянско царство. Пророците бяха писали, че Той ще управлява от Ерусалим (Исая 24:23), че ще подчини враговете на Израел (Псалм 47:4), че ще владее Израел (Зах. 8:23), че ще подчини целия свят на Своята власт (Псалм 2:6-8; 110:1-3) и че ще утвърди завинаги престола на Своето царство (2. Царе 7:13). По време на Неговата земна мисия дори и книжниците не забелязаха, че в Стария Завет са пророкувани две идвания на Месия: че най-напред Той ще дойде като страдащ слуга, за да бъде убит за греховете на Своя народ, и че едва след това ще дойде като Владетел и Цар. Когато учениците Му Го попитаха преди възнесението Му: „Господи, сега ли ще възвърнеш на Израеля царството“ (Деян. 1:6)? – те сигурно мислеха точно за това пророчество. В отговор Той им каза, че това събитие все още предстои да стане.

Често пъти в Библията бъдещите събития се сливат. Това се нарича „пророческа перспектива“. Ако наблюдаваме отдалече планински върхове, те изглеждат като че ли са съвсем близо един до друг. По същия начин понякога изглежда, че пророкувани събития са съвсем близко едно до друго. В Исая 61:1-2 имаме един такъв пример. Там изглежда, че Първото и Второто идване на Исус съвпадат, без да личи, че тези събития са разделени по време. Когато Исус прочита това място и спира на една решаваща точка (Лука 4:18-21), ние виждаме къде за последен път става дума за Първото Му идване, и къде се пророкува Второто, което все още престои да стане. Затова, когато става дума за пророчества, Библията трябва да се изучава особено внимателно. Също така не е учудващо, че между вярващите има различни схващания относно хронологията на събитията. Тук е добре да се занимаем на първо място с целта на завръщането на Исус. Тя се състои главно в това, Бог да вземе Своята църква, да завладее света и да обнови всичко. (За повече подробности вж. приложение В.)

Исус Христос ще дойде, за да вземе Църквата при Себе си

1. *Грабването.* Църквата на Исус Христос, т.е. всички които са били родени отново чрез Духа и вярват в Исус Христос, се наричат в Библията със символичния израз „невестата ... на Агнето“ (Откр. 21:9). Исус, нашият Спасител е знатният Младоженец (Мат. 9:15; 25:1-6). Той ще се върне, за да си вземе невестата, която се сравнява с една чиста девица (2. Кор. 11:2). Тъй като според Бог църквата е едно неделимо единство, невестата трябва да се даде като цяло на младоженеца (1. Кор. 11:2). В това неделимо единство влизат и живите, и мъртвите в Христос (1. Кор. 15). Затова Исус ще дойде да грабне живите от земята и същевременно да възкреси мъртвите вярващи (1. Сол. 4:14-17). Това събитие се нарича „грабване“ – от латинската дума „*gatio*“ (грабване или отвлечение), с което се има предвид, че вярващите ще бъдат грабнати и отнесени, за да срещнат Господ във въздуха (1. Сол. 4:17). Първи ще се възнесат мъртвите, следвани от тези, които са още живи! Исус Христос ще се върне тук, за да грабне Своите деца, а не всички хора! Вярващите ще бъдат грабнати от земята и ще срещнат Господ в облаците. Тогава самият Исус още няма да се върне на земята. Това ще стане в „един миг“ (1. Кор. 15:52). Вярващите на земята ще изчезнат внезапно.

Исус Христос ще ги приеме (Йоан 14:1-3). Те ще получат нови, прославени тела, които ще бъдат пригодни за небето (2. Кор. 5:1-4; Фил. 3:21). В Стария Завет не се учеше за грабването на вярващите в небето, но се знаеше за възкресението на мъртвите. Ето защо в Новия Завет грабването се нарича „тайна“ (1. Кор. 15:51).

2. *Христовото съдилище.* След грабването на църквата идва Христовото съдилище (Лука 14:14; 1. Кор. 4:5; 2. Тим. 4:8; Откр. 22:12). Вярно е, че кръвта на Исус освобождава вярващите от всякакво осъждение за грях (Римл. 8:1; Йоан 5:24; Евр. 10:17). Тези грехове са изкупени от Исус Христос; те са платени напълно. Но Светото Писание ни учи, че нашият живот и служба за Христос ще бъдат оценявани (1. Кор. 3:11-15). Тази оценка води до вечна награда или до загуба. Тя ще се извърши пред съдийския престол на

Исус (2. Кор. 5:10; Римл. 14:10). Изразът „съдийски престо̀л“ води началото си от издигнатата платформа, която по времето на Исус се е използвала в съдилищата (Деян. 18:16). Бог няма да забрави работата, която сме извършили за Него като вярващи. За нея Той ще раздаде награди (венци) (1. Сол. 2:19; Яков 1:12; 2. Тим. 4:8; 1. Петр. 5:4). Този съд ще се състои след възкресението, респ. след „грабването“ на вярващите (Лука 14:14; 1. Кор. 4:5; 2. Тим. 4:8; Откр. 22:12).

3. *Сватбената вечеря на Агнето*. Много народи имат обичая след бракосъчетанието да уреждат празник. Така ще бъде и с Исус Христос, небесния Младоженец и Неговата невеста (Откр. 19:7-9). Сватбата ще се състои на небето, след като се раздадат наградите, и след като „невестата“ получи нови дрехи, които представляват нейните праведни дела (Откр. 19:8). Някои са на мнение, че сватбената вечеря ще се състои едва тогава, когато църквата бъде отново на земята, като при това се основават на някои притчи, в които се говори за такива празненства (Мат. 22:1-14; 25:1-13; Лука 14:16-24). Затова може да се каже, че не е добре доктринални схващания да се базират върху подробности на притчи. Сватбеното празненство се урежда най-вече за невестата на Агнето, макар да могат да бъдат поканени и други като приятели или свидетели.

Исус Христос идва, за да владее на земята

1. *Време на голямата скръб на земята*. Повечето хора, включително и християните, е трябвало да претърпят доста скръб в живота си. Ще има обаче един период на скръб, преследване и катастрофи, какъвто човечеството още не е виждало. В Библията този период се нарича „Голямата скръб“. Ако той не се съкратеше, цялото човечество би загинало (Мат. 24:21-22; Марк 13:19-20; Откр. 3:10; 7:14). В продължение на седем години ще се извършва съд над целия свят.

Това време е разделено на два приблизително еднакви по продължителност периода. Тези две половини се наричат с различни имена в Библията: 42 месеца (Откр. 11:2; 13:5),

1260 дни (Откр. 11:3), време и времена, и половина време (или 3 1/2 времена) (Дан. 7:25; 12:27; Откр. 12:14). В прочутото пророчество на Даниил за седемдесетте седмици, това време се нарича една седмица (една седмица отговаря на седем години) (Даниил 9:24-27). Това пророчество, що се отнася до първите 69 седмици, е вече изпълнено. То започва със заповедта за повторното изграждане на Ерусалим и продължава до годината, в която е умрял Месия. (Според еврейското летоброене това е един период от 483 години, всяка от които по 360 дни.) В последната седмица също израелският народ е в центъра, т.е. „народа на Даниил“. Това време се нарича „време на утеснението на Яков“ (Ерем. 30:7).

Както в Стария, така и в Новия Завет постоянно се обръща внимание на разрушителния характер на този период. Земята ще запустее (Езек. 24:1, 3, 6, 19-21; 26:20-21). Слънцето ще се превърне в тъмнина, а Луната – в кръв (Йоил 3:4; Откр. 6:12). Ще има бедствия, неволя, угнетение, запустение (Соф. 1:15). Израел ще бъде наказан от Бога заради своето идолопоклонничество (Соф. 1:4). Бог ще очисти и спаси Своя народ (Соф. 3:9-13) и ще накаже всички народи, които са воювали срещу Израел (Соф. 3:8; Авдий 15-17; Йоил 4:16-17). Язвите, които в Откровението са описани като печати, тръби и чаши, ще бъдат насочени срещу онези хора, които са се отрекли Агнето и се опитват да избегнат гнева на Бога (Откр. 6:15-17). Най-накрая ще се състои голямата битка при Армагедон (Откр. 16:16), в която ще участват както Антихристът, така и фалшивият пророк, получили власт от змията, тоест, от дявола (Откр. 17:13; 13:1-18). Погрешната религиозна и икономическа система, известна под кодовото име „Вавилон“, ще бъде унищожена (Откр. 17:18). По това време Сатана ще бъде активен и ще действа главно срещу Израел и Божиите светии (Откр. 12:12-17; 13:7). Страшната присъда ще бъде израз на Божия гняв към злия свят, който отхвърли Неговия Син (Откр. 6:15-17; 11:18; 14:10, 19; 15:1-7). Смислът на този период се състои и в това, че хората от това време ще бъдат поканени за последен път да се покаят за греховете си. Конкретната цел обаче ще бъде подготовката на Израел за видимото връщане на Месия. Тогава Израел

ще разбере, че Исус Христос беше Този, Когото те отхвърлиха и разпънаха. (Зах. 12:10).

2. *Завръщането на Исус Христос заедно с Неговата църква.*

Къде се намира църквата през горепосочения период? Невястата ще бъде запазена от това време на съд над цялата земя (Откр. 3:10). Бог не е определил Своята църква „за гняв“ (1. Сол. 5:9), а времето на скръбта е времето на Божия гняв върху земята. Исус Христос ще се върне на земята пред очите на всички на облаците (Мат. 24:26-30). Неговата невеста, т.е. Божиите светии, ще Го последват (Юда 14; 1. Сол. 3:13), а така също и Божиите ангели (2. Сол. 1:7). Той ще се върне на земята на онова място, където я напусна, когато се възнесе – на Елеонския хълм (Зах. 14:4). Всеки, който не се покори на евангелието, ще бъде осъден (2. Сол. 1:8-9). Бог ще победи Антихриста (2. Сол. 2:8). И звярът, и лъжепророкът ще бъдат хвърлени в огненото езеро (Откр. 19:19-21). Сатана ще бъде затворен в ада през следващите 1000 години (Откр. 20:2-3). Израел ще бъде спасен (Римл. 11:25; Деян. 15:16; Зах. 14:16, 20; 12:7-9). Бог ще съди народите, и мярката, която Той ще приложи при този съд, ще бъде отношението им към „братята на Христос“ (Мат. 25:31-46). Една част от човечеството ще бъде отстранена от земята (Лука 17:34-36), за да бъде изправена пред съда. Исус казва, че тези хора ще отидат на едно място, където са лешоядите (ст. 36). Мъчениците от времето на Голямата скръб ще възкръснат (Откр. 20:4-5). Църквата на Исус ще бъде възкресена още при Грабването. Когато се направи сравнение между тези събития и Грабването на църквата, се вижда, че има много важни подробности, по които те се различават. Това са различни събития.

3. *Основаване на земното царство на Христос.* Царството на Бога, респ. на Исус Христос е там, където Той управлява и е признат за Владетел. Сега ние можем да станем членове на това царство, като приемем Исус Христос като Господ и Спасител и Го признаем за законен Цар и по този начин бъдем родени в Божието семейство (Йоан 3:3-5. Така ние ще станем членове на вечното Божие Царство, което Той винаги е владееел (Псалм 10:16; 29:10; Ерем. 10:10; Плачът

на Еремия 5:19). Но ще дойде време, в което царството на този свят ще стане царство на Христос (Откр. 11:15; Зах. 14:9). Той ще упражнява съвършената Си власт на земята, на която някога беше отхвърлен. Това управление ще продължи 1000 години (Откр. 20:2-6). Този хилядогодишен период се нарича често „милениум“, според латинската дума за 1000 години. В Стария Завет намираме много стихове, които описват този период. Добре е да приемем тези думи буквално, а не да ги тълкуваме така „духовно“, че накрая те да изгубят всякакъв смисъл. Тогава на земята ще бъдат осъществени следните промени: войните ще престанат и оръжията ще бъдат превърнати в земеделски сечива (Мих. 4:3-4; Исаия 2:4). Светът ще бъде изпълнен с познание за Божията Слава така, както водата покрива морето (Авакум 2:14; Исаия 11:9). Мъката ще изчезне (Исаия 25:8) и ще бъде заместена от радостта, която ще владее по всички места на земята (Исаия 51:11; Ерем. 31:12). Насилието ще изчезне дори и между животните (Исаия 65:25). Човекът на сто години ще бъде считан за младеж (Исаия 65:20).

Исус Христос по право е Цар на евреите и ще царува над тях на земята. Израел ще населява обещаната земя от Нил до Ефрат (Бит. 15:18; Езек. 36:28; 37:25-28) и ще живее като свещен народ под управлението на своя Бог. Израел ще бъде благословение за народите и ще владее над тях (Зах. 8:13, 22-23; Римл. 11:12-15). Ерусалим ще бъде столицата на света (Исаия 2:2-3; Ерем. 3:17). Народите ще идват, за да се поклонят на Исус Христос (Зах. 14:16-21) и Той ще владее над тях с желязна тояга, т.е. с голяма строгост (Откр. 19:15). Неговото управление ще бъде едно световно господство. Праведните ще живеят добре (Псалм 72:7-11). Небесният Ерусалим, който е свързан с църквата, ще се носи над земята. В Ерусалим храмът ще бъде отново изграден (Езек. 40:1-46:22). Цялото творение ще бъде освободено от покварата, предизвикана от греха, и ще бъде възхитително красиво (Римл. 8:19, 21).

Исус Христос ще обнови всичко

1. *Последният бунт на земята и Съдът.* Трудно е да си

представим как при идеалните условия на гореописаното хилядогодишно царство в сърцата на хората може още веднъж да се появят грях и бунт. През това време още веднъж ще се види, че сърцето на човека е „измамливо“ и „болно“* (Ерем. 17:9). Бог ще позволи на хората, родени по време на това хилядолетно царство и непредали сърцето си на Царя, Исус Христос, да се отвърнат от Него. Врагът на Бога ще бъде пуснат за известно време на свобода, и Той ще им помогне да направят това. Това, което ще се случи после, четем в Откр. 20:7-10: „И когато се свършат хилядата години, сатана ще бъде пуснат от тъмницата си, и ще излезе да мами народите в четирите краища на земята, Гога и Магога, да ги събере за войната, – чието число е като морския пясък. И те се разпростряха по цялата широчина на земята и обиколиха стана на светиите и обичния град; но огън падна от [Бога из] небето, та ги изпояде. И дяволът, който ги мамеше, биде хвърлен в огненото жупелно езеро, гдето са и звярът и лъжепророкът; и ще бъдат мъчени денем и нощем до вечни векове.“. Това страшно събитие показва, че накрая злите ще бъдат осъдени от Бога, че не всички ще бъдат спасени, и че вечното осъждение никога няма да има край.

2. *Съдът пред големия бял престол.* Хората, които не са били новородени, след смъртта си веднага попадат на едно място на мъки (Лука 16:22-24), а праведните веднага след смъртта си отиват при Бога (2. Кор. 5:6-8). Нашата съдба във вечността зависи от това как сме постъпили с Исус Христос и евангелието (Йоан 3:18). Праведните няма да бъдат съдени за своите грехове (Йоан 5:24), а неправедните ще отидат на съд (Евр. 9:27). Този съд е описан в Откровение 20:11-15. Всеки един, чието име не е записано в Книгата на живота, ще бъде извикан на съд пред един голям бял трон, за да бъде съден от Бога. Ще му бъдат показани всички грехове, които е извършил от рождението си до смъртта, и които са вписани в книгите на Бога. След това тези хора ще бъдат хвърлени в огненото езеро. В Библията това се нарича „втората смърт“. Това би тряб-

* в оригиналния текст: „зло“ – бел. ред.

вало да накара всеки, който не е християнин, да потрепери, даже ако вероятността за това му се вижда много малка.

3. *Вечността*. Светото Писание описва не само горното ужасно състояние, но говори също и за едно „ново небе“ и една „нова земя“ (Откр. 21:1; 2. Петр. 3:13; Исаия 65:17; 66:12). Земята, такава каквато я познаваме, ще изчезне заедно с всички следи от греха (Мат. 24:35; Евр. 1:10-12). Христос ще предаде всичко на Своя Отец (1. Кор. 15:24-28). В това вечно царство ще цари вечна правда. Бог обеща на Израел, че той ще съществува вечно като народ и ще живее на своята си земя. За да се изпълни това обещание е необходима вечна земя. Обещанията, които се отнасят до църквата на Исус, се отнасят до небето. Когато обсъждат стиховете между 21:9 и 22:7 от Откровението на Йоан, мнозина спорят за това, дали описаният там небесен Ерусалим е от времето на хилядогодишното царство или на вечността. Независимо от това дали небесният град ще съществува на земята по време на хилядолетния период, става ясно, че описаното там състояние ще се запази завинаги. И макар че неговата красота е описана със земни думи, на всички е ясно, че блясъкът му надхвърля нашите човешки представи. Тук, в новия Ерусалим, Бог ще живее сред Своя народ.

Заклучение

Всеки, който вярва в Исус Христос, трябва да изживее краткия си живот на земята в светлината на вечността, описана по-горе. Ако ние живеем само за „Тук“ и за „Сега“, а не за Христос и за ценностите на вечността, това ще бъде една проява на неверие. Поради тази причина, Второто идване на Христос се изтъква постоянно пред християните като един стимул за свят живот (Тит 2:12-13; Юда 20-21). Още от самото начало, на християните се препоръчва да очакват връщането на Исус Христос, което може да стане по всяко време (1. Кор. 1:7; Фил. 3:20; 4:5; 1. Сол. 1:10; 5:6; Яков 5:8; 2. Тим. 4:8; 1. Йоан 2:28; Откр. 3:3). В последната молитва на Библията Господ Исус е помолен да дойде скоро (Откр. 22:20). Исус веднъж постави въпроса: „Когато дойде Човеш-

кият Син, ще намери ли вяра на земята?“ (Лука 18:8). Когато се върне Исус, вие дали ще живеете така, както Той желае? Очаквате ли с голяма радост и нетърпение Неговото завръщане?

Завръщането на Исус Христос

1. Първото пришествие на Исус стана преди около 2000 години, когато Той живя 33 години на тази земя. „Второто пришествие“ на Исус се отнася до Неговото завръщане. Често пъти в Светото Писание тези две събития се смесват. Посочете разликата между тях в следните стихове:

Исая 9:5-6

Исая 52:14-15

Исая 61:1-2

Евр. 9:26, 28

Михей 5:1-3

Захарий 9:9-11

Лука 1:31-33

2. Коя е една от причините, поради които след възкресението си Исус се е върнал на небето (Йоан 14:2)? Какво е обещал Исус (3 стих)?

6. Защо според 2. Тим. 4:6-8 един християнин трябва да копнее за връщането на Исус Христос? Защо това е стимул за свят живот?
7. След Грабването на църквата от Исус ще се състои Съдът за раздаване на наградите пред Христовото съдилище. Във 2. Кор. 5:9-10 Павел също използва това събитие като стимул за един богобоязлив живот. Как той прави това?
8. В 1. Кор. 3:11-15 този Съд пред Христовото съдилище е описан по-подробно.
- Какво ще се оценява там? (стих 13)
- Какви са двете възможности, които се посочват (стихове 14-15)?
- Означава ли това, че един християнин може да погине (стих 15)?

9. Според изброените по-долу стихове, как трябва да се подготви едно Божие дете за връщането на Исус?

1. Йоан 3:2-3

1. Сол. 1:10

Лука 12:37

1. Кор. 15:58

10. Опишете накратко какво бихте искали да промените във Вашия живот с оглед на завръщането на Исус Христос и с оглед на предстоящата оценка пред Христовото съдилище?

Описание на духовните дарби

За да можем по-добре да разберем какви са нашите задачи в рамките на Христовото тяло, можем да използваме няколко дефиниции. Въпреки че Библията не прави това изрично, за по-голямо улеснение, ние използваме следната класификация: дарби за говорене, за служене и знамения.

Дарби за говорене

1. *Апостолство* (гр. апостоле, апостолос). „Апостол“ означава „изпратен“, т.е. пратеник или делегат, изпратен с определена задача. Тази дума съдържа идеята за посланик, който има определена задача. Един посланик е нещо повече от вестител (куриер) и тук ударението се поставя върху неговата задача. В Новия Завет тази дума се употребява най-малко по шест различни начина: (1) Исус е наречен апостол (Евр. 3:1). (2) Дванадесетте ученици на Исус са наречени 12-те апостоли (Откр. 21:14). (3) Една по-голяма група от последователи на Исус, които са Го видели след възкресението Му, са наречени апостоли (1. Кор. 15:7). (4) Имало е и фалшиви апостоли (Откр. 2:2). (5) Един член на църквата, който е изпратен с определена задача е наречен апостол* (Фил. 2:25). (6) Други определени лица, на които Светият Дух е поверил пионерски задачи също са наречени апостоли (Деян. 13:2; 14:4, 14).

Не е съвсем ясно как точно се е определяло това понятие. Тимотей и Сила (ср. 1. Сол. 2:6 с Деян. 15:40; 16:1-3; 17:2; 1. Сол. 1:1), Варнава (Деян. 14:4, 14) и Андроник и Юний (Римл. 16:7) са били наречени апостоли, но Тит и Аполос не са наречени така, може би защото са били натоварени с работа с новоповярвалите.

* в българския превод: „изпратен“ – бел. ред.

Поддържаната от римо-католическата църква догма за апостолската приемственост учи, че поради непрекъснатия в историята процес на „ординация“ (ръкополагане) и днес има апостоли. Това учение обаче не се съдържа в Светото Писание. Днес вече няма живи апостоли в смисъла на хора, лично натоварени от възкръсналия Исус да отидат по целия свят и да проповядват евангелието. Но дарбата на апостолството има и едно второ значение. То се отнася до отделни хора, които са били натоварени от Светия Дух с пионерска работа в определен народ или група хора. В този смисъл на думата, Уилям Кари беше апостол в Индия, Адонирам Джадсън – в Бирма, а Хъдсън Тейлър – във вътрешността на Китай. В дарбата на апостолството се съдържа нещо повече от това да бъдеш само благовестител или пратеник. Един апостол е и посланик на Бога, с изключително висока степен на авторитет и отговорност.

2. *Пророчество (пророкуване)* (гръцки: профетайа, профетес, профетеуо). Това е една дарба, към която хората в църквата трябва да се стремят, защото който пророкува, той говори на хората, за да ги поучи, насърчи и утеши (1. Кор. 14:3). Библейското откровение завършва с едно предупреждение (Откр. 22) към всеки, който би пожелал да прибави нещо към Светото Писание. В този смисъл на думата след 1 век не е имало вече пророци. Но думата „пророкувам“ означава също и „да говоря и проповядвам“ Божието Слово, и в този смисъл дарбата за пророкуване още съществува при мъже, които със сила проповядват и прилагат Божието Слово. Пророческото виждане позволява на един християнин да посочи греха на друг, както направиха Йоан Кръстител и Петър в Деяния на апостолите 5. То позволява на вярващите да прилагат определени истини от Светото Писание към една конкретна ситуация.
3. Един *благовестител* (еуангелистес, еуангелизо) има дарбата да проповядва благата вест така, че от това хората да повярват.
4. *Дарбата на пастира* (поимен, поимаино) означава „да надзиравам“, „да пася“ Божието стадо (1. Петр. 5:2; Йоан 21:16). Самият Исус нарича Себе Си „добрият пастир“. В

пастирската дарба влизат способностите да се води стадото, да се помага за храненето му с Божието Слово, да се пази от вълци и от Сатана, който обикаля около него като рикаещ лъв. Ап. Павел призовава старейшините в Ефес да пасат Божията църква (Деян. 20:28). Един пастир трябва да знае как да си служи с Божието Слово, за да може да служи на овцете.

5. *Поучението* (дидаке, дидаскалия, дидаскалос, дидаско) означава системно и резултатно обучаване на някого (Римл. 12:7). Един учител може добре да обясни и изтълкува учението на Светото Писание, и добре познава отделните факти, съобщени в Библията, а така също и взаимовръзката между тях.
6. *Утешение* (параклезис, параклео); превежда се и по други начини (в бълг. превод):
- „утеха“ (Лука 2:25; 6:24; Деян. 9:31; Римл. 15:4; 2. Кор. 1:3, 4, 5, 6, 7; 7:4, 7, 13; Фил. 2:1, 2. Сол. 2:16; Филим. 7)
 - „увещание“ (Деян. 4:36; 13:15; Римл. 12:8; 1. Кор. 14:3; 1. Сол. 2:3; 1. Тим. 4:13; Евр. 12:5; 13:22)
 - „насърчение“ (Евр. 6:18)
 - „успокоение“ (Деян. 15:31)

Исус използва още една дума със същия корен (параклетос), за да опише задачите на Светия Дух (Йоан 14:16, 26; 15:26; 16:7; сравнете също и с 1. Йоан 2:1). Тази дума означава „някой, който е призван да дойде на наша страна, да ни помогне, да ни насърчи, да ни посъветва, към когото да се обръщаме, и когото да молим да се застъпи за нас.“

7. *Слово на мъдрост* (логос софиас) означава „да се говори с мъдрост“ (1. Кор. 12:8). Тази дарба означава способност за даване на практически съвети, вдъхновени от Бога, както и на правилна оценка на проблемите, пред които е изправен един християнин. Това е мъдростта, която Бог подарява на онези, които са близо да Него, какъвто е случаят със Соломон и с практическата мъдрост на Стефан (Деян. 6:3). Това е този вид мъдрост, която срещаме в книгата „Притчи“.

8. *Словото на знанието* (логос гносеос) са знанията за съкровените Божии неща (1. Кор. 12:8). Първите християни са ги сравнявали с познанията, които имат подготвените за езическите тайнства, за тайнствените, скрити особености на техните богове. Апостол Павел употребява този термин по отношение на хора, които имат необикновено прозрение за Божиите пътища.

Дарби за служение

1. *Помагане* (антилемпсеис) означава всякаква форма на подкрепа (1. Кор. 12:28). Еквивалентния на тази дума глагол (антиламбономи) се използва в Деян. 20:35, където става дума за помагане на немощните. Тази дарба за оказване на помощ е сродна с прислужването на трапезата (Деян. 6:2). На първото си мисионерско пътуване Павел и Варнава взимат със себе си Йоан-Марко като „помощник“ (Деян. 13:5). (В българския превод е казано „прислужник“.) Други примери са Тимотей и Ераст (Деян. 19:22).
2. *Гостолюбие* (филоксения, филоксенос) буквално означава „обич към чужденците“ (Римл. 12:13; Евр. 13:2; Тит 1:8; 1. Петр. 4:9). Гостолюбие то се е ценяло изключително високо сред ранните християни. Да бъдем гостолюбиви, означава да сме готови да приемем чужденците и всички Божи деца, а не само собствените си приятели (Мат. 5:46, 47).
3. *Раздаване* (метадидоми); съдържа мисълта да си поделим нещо с другите. Всички християни трябва да дават и да разделят, а някои имат освен това и специалната дарба да раздават. В Римл. 12:8 се казва, че раздаването трябва да става щедро. В други преводи на Библията се казва: простосърдечно, прямо, великодушно и без фалшиви мотиви. Варнава е притежавал не само дарбата да насърчава (да утешава, виж по-горе), но също и дарбата да раздава (Деян. 4:34-37).
4. *Ръководство и управление*. За тази дарба се използват три думи:
– „проистеми“ (Римл. 12:8; 1. Сол. 5:12; 1. Тим. 3:4, 5, 12; 5:17). Това означава „да бъдеш начело, да председател-

ствуващ, да ръководиш“.

- „кибернетис“ (1. Кор. 12:28) В тази дума се включва идеята за капитан на кораб и кормчия (сравнете с „кибернетес“ в Деян. 27:11; Откр. 18:17).
- „хегоуменос“ (Лука 22:26; Деян. 15:22; Евр. 13:7, 17, 24). Тази дума означава „излизам напред, ръководя, имам авторитет“

Апостол Павел казва, че този, който „управлява“ трябва да прави това „с усърдие“ (Римл. 12:8). Тук става дума за един ръководител, който чрез Божията милост е в състояние да организира и ръководи хората.

5. *Милосърдие* („елесо“). В Римл. 12:8 се казва: „този който проявява милост, да я показва доброволно.“ Тази дума може да се преведе и така: „да се съжалиш над някого“ или „да окажеш някому незаслужено благоволение“. Тавита е един пример за човек, който притежава тази дарба, защото тя е била „изпълнена с добри дела и благодеяния, които вършела“ (Деян. 9:36, 39). Някой трябва да има способността да съчувства на другите, които са в беда и страдат, и трябва да прави това с радост.
6. *Вяра* („пистис“) означава „твърдо убеждение“. Предметът на вярата е Бог. Това е едно просто, детско доверие в Него. Вярата е нашето доверие в Бога, увереност в това, че Той ще чуе нашите молитви. Една такава вяра е стимул за другите. Примери за това са Стефан (Деян. 6:8) и Варнава (Деян. 11:23, 24).
7. *Дарба за различаване* (диакризеис). Това означава „забелязване на едно различие, решаване, преценка, оценка“. Най-драматичният пример на тази дарба виждаме при Петър в случая с Ананий и Сапфира (Деян. 5:1-10). Различаването е способността да се различи онова, което е истина, и е от Светия Дух, от онова, което е лъжа, и е от Сатаната. Павел прояви тази си дарба в Деян. 13:10, 11. Тази способност може да се отнася както за учението, така и за практическия живот. Тя трябва да се проявява най-вече спрямо ученията, които идват от Сатана, а не от Светия Дух. Предмет на различаване могат да бъдат както личности, така и учения.

1. *Дарба да се правят чудеса.* В тази връзка се използват три думи. Едната („динамеис“) означава „дела на силата“, другата („терата“) означава „чудеса“, а третата („семея“) означава „знамения“. И трите се срещат заедно в Деян. 2:22 (извършени от Господ Исус); във 2. Кор.12:12 (извършени от ап. Павел); в Евр. 2:4 (общо от апостолите), но също така и във 2. Сол. 2:9 (извършени от Антихриста). Исус постоянно е правил такива чудеса. Светото Писание съобщава конкретно за 35 и загатва за стотици други, извършени от Него чудеса. Апостол Павел извърши мощни дела, които потвърдиха истинността на неговото апостолство. Погледнато като цяло се оказва, че чудесата или знаменията имат определена функция в началото на едно дело, особено сред езичниците; но тъй като е възможно да бъдат имитирани от Сатана (2. Сол. 2:9), могат да причинят в крайна сметка обратен ефект или да ни отклонят от същественото. Съществува разлика между дарбата да се вършат чудеса и чудните дела на Бога в нашия живот.
2. *Изцеление („иамата“).* Петър е имал дарбата да изцелява (Деян. 3:6-8; 5:15-1, 6; 9:32-41). Не всеки болен е бил изцелен. Самият Павел е бил болен (също и Тимотей), но не е бил изцелен. Както дарбата да се вършат чудеса, така и дарбата да се изцелява, изглежда че преобладава най-много в началото на Деянията. Въпреки това, и днес Бог може по един чудесен начин да изцелява. Старейшините могат да се помолят за онези, които са болни, както е описано в Яков 5.
3. *Говорене и тълкуване на езици („глосои“; „херменеиа“).* Това е свръхестественото говорене на език за възвестяването на Евангелието, което намираме описано в Деян. 2. Говоренето на чужд език е истинско и е от Светия Дух, ако някой може чрез Светия Дух да разтълкува казаното (1. Кор. 14). Само това елиминира голяма част от днешното, т.н. „говорене на езици“. Една дарба, която идва от Светия Дух, трябва да служи на другите.

Трябва да се каже още нещо относно дарбата да се говорят

езици, тъй като много вярващи я налагат на другите като нещо, което е непременно необходимо, за да се живее един живот в сила и светост. Много от застъпниците на говоренето на чужди езици вярват, че говоренето на тези езици е външен знак на кръщението със Светия Дух, което уж ставало едва след обръщението. Дали днес някой притежава истинската дарба да говори езици или не, това не я прави по-важна от другите дарби, заедно с които тя е изброена. Тя е една от многото. Не всички могат или трябва да я притежават (1. Кор. 12:30; 14:19-24). Тя не е най-важната дарба. Нейното упражняване трябва да се извършва според правилата на Светото Писание (1. Кор. 14:27-34). Някои хора се опитват да заобиколят тези правила като проповядват, че имало различни видове говорене на езици: като знамение за невярващите, или в църквата – за разлика от личното говорене на езици за собствено назидание. Такова разграничаване обаче не се вижда ясно в Светото Писание.

Как трябва да се отнасяме към онези, които искат да наложат на другите говоренето на езици? *Не* се опитвайте да доказвате, че говоренето на езици е престанало и че днешното говорене на езици идва от дявола. *Не* омаловажавайте говоренето на езици и не пречете на същото! (1. Кор. 14:39). *Не* обсъждайте с хората подробностите за техните преживявания във връзка с говоренето на езици. По-добре е с помощта на Светото Писание да изясните следните основни положения:

- а) Няма текст в Библията, който да казва изрично, че говоренето на чужди езици е белег за кръщението със Светия Дух.
- б) „Кръщение“, „Изпълване“, „Запечатване“ и „Помазание“ със Светия Дух не са идентични понятия.
- в) Няма текст в Библията, който да казва изрично, че езиците са „духовен език“, „молитвен език“ или „небесен език“.
- г) Езиците не освободиха коринтяните от тяхното плътско състояние и тежък грях, а и днес нямат никакви особени успехи в това отношение.
- д) В Деяния на апостолите се казва, че езиците не са дошли,

- когато отделни хора са поискали тази дарба, а че Бог е дал тази проява на определени групи по открит, явен за всички начин, и то по Своя инициатива, а не по тяхна.
- е) В Светото Писание говоренето на езици не се издига до висотата на един ключ за успешен и победоносен живот.
 - ж) В Светото Писание често пъти говоренето на езици се явява едновременно с други събития, но не трябва да бъде смесвано с тях.
 - з) В Светото Писание няма текст, който да дава „упътване“ как да се говорят чужди езици. Никой не трябва да обучава или упражнява някой друг, как да получи тази дарба или която и да е друга дарба.

„Не за да Му служат...“

от Дж. Х. Хорсбърг

*„Защото наистина Човешкият Син не дойде да Му служат
но да служи и да даде живота Си откуп за мнозина...“*

(Марко 10:45).

Тук се съобщава нещо възхитително за Човешкия Син. Този, Който казва това, е Самият Господ Исус. Както и във всички други неща, тук Той ни дава един пример, който трябва да следваме, като вървим по стъпките Му. Всъщност случаят, който става повод за тези думи, е тъжен. Двама от Неговите ученици, Яков и Йоан, отиват при Исус с желание да бъдат едни от тия, на които се слугува, и да получат първите места в Неговата слава (Марк 10:35-37). Другите, като чуват това, започват да негодуват, понеже и те желаят да им се слугува, като самите *те* получат първите места. Но Господ използва това тяхно желание, за да им даде един добър урок. Той използвал тази възможност, за да припомни на Своите ученици, че те не са от този свят и че техният характерен белег трябва да бъде смирението и готовността да си служат един друг.

„И Исус ги повика при Себе Си“ (Марк 10:42). Тук трябва да се отбележи Неговата деликатност и съчувствие. Той току-що беше разказал на дванадесетте Си ученика за това, което Го очаква съвсем скоро – за ужасното предателство, за жестоките страдания, оскърбления и позорната смърт в Ерусалим (Марко 10:32-34). Но дали това смекчи сърцата им? Не, изглежда, че те изобщо не са в състояние да мислят за Него! Вместо това, те започват да се карат кой от тях е най-велик! Нека да си представим пламналите им лица, невъздържаните жестове и гневните гласове. И какво прави Исус? „И Исус ги повика“ – и успокои бурята. „Ония, които се считат за управители на народите“, казва им Той, „господаруват над тях... Но между вас не е така; а който иска да стане големец между вас, ще ви бъде служител; и който иска да стане пръв между вас, ще бъде слуга на всичките. Защото наистина

Човешкият Син не дойде да Му служат, но да служи, и да даде живота си откуп за мнозина“ (Марк 10:42-45).

С други думи: „Спомнете си, че сте Мои ученици. Ученикът трябва да бъде като Своя учител.“ Очевидно това е един текст, който се отнася за всички нас, ако сме ученици на Исус. В него Той ни казва какъв трябва да бъде нашият светоглед и какъв трябва да бъде нашият живот всеки един ден. Този пасаж ни казва, че Човешкият Син е дошъл да служи. Това е една велика мисъл. Той не е служил от време на време на време на някои или на мнозина, Той дойде, за да служи. Това беше Неговата твърдо определена цел. Но този чудесен текст ни казва и нещо друго за Човешкия Син. Той *„не дойде да Му служат“*. Често пъти ние сме склонни да пропускаме този факт, да го забравяме или въобще да го отминаваме без внимание. Както Човешкият Син, така и учениците на Исус трябва да идват, за да служат. Да, както Човешкият Син, така и учениците на Исус трябва да идват, *не за да им се служи*.

Ако мога да кажа едно лично свидетелство тогава с удоволствие бих казал следното: при ежедневното ми лутане нагоре-надолу и насам-натам, малко са текстовете от Светото Писание, които ме поставят на такова изпитание, както този. Той ме обвинява, той ме порицава и осъжда. Той винаги ме улучва в сърцето. Но, както никой друг, той ме и насърчава, и упреква, и утешава, и ми помага!

От желанието да ни бъде служено започват неразбирателствата в детската градина, караниците в училището, кавгите между възрастните и войните между народите. За съжаление този дух владее не само в света, но и в църквата. Като християни ние може би не виждаме достатъчно ясно, а може би и въобще не виждаме колко грях и провали, колко нерви и недоволства, колко обиди и раздразнения, колко разногласия и нещастия в живота ни се дължат на желанието *да ни се служи*, вместо *да дойдем, не за да ни служат*. Не са ли твърде често моментите, когато сме ядосани, раздразнени, обидени, възмутени, гневни? Понякога ние показваме това с някой глупав изблик на чувствата, а друг път се сдържаме, но лошото чувство си остава! И защо? Много често, защото сме

искали на нас да ни служат и сме били разочаровани, че това не е станало. Факт е, че ние непрекъснато искаме да ни служат, независимо дали другите хора или обстоятелствата, или успехът (може би го наричаш „късмет“), или времето, или нещо друго. Да ни бъде служено е нещо толкова естествено, толкова необходимо, толкова удобно! Ние сме възпитани да очакваме това. И когато нашите желания не бъдат изпълнени, както това често става, ние се ядосваме, цупим се и нервничим. Свършва се с това, че разваляме както своето настроение, така и това на другите. Колко различно би било всичко, ако и ние, както Човешкият Син винаги идвахме, *не за да ни служат*. Ето някои примери:

Не си зачетен?

Ти си незабелязан, пренебрегнат, изтикан настрана. Твоят работодател или твоят работник не те оценяват правилно. Или пък съседът не се отнася към теб с уважението, което подхожда на твоето положение, способности и характер. Ти го чувствуваш много точно и то те разстройва. Защо? Затова ли, че си дошъл, за да служиш, и си бил лишен от тази привилегия? Не, причината не е в това! Причината е в това, че твоите чувства, твоите права, твоите дарби, твоето положение, твоят авторитет, твоето достойнство не са били зачетени. *На тебе* не са ти послужили. А ти си дошъл, за да ти служат. Ето, от това идва раздражението!

Завиждаш ли?

Да вземем сега това най-лошо нещо – завистта. Какво е тя? Някой друг бива похвален или предпочетен пред теб. Някой друг има по-голям успех от теб. Почестите, аплодисментите, парите, симпатиите и наградите отиват при него. А ти си ги искал за себе си. Ти си дошъл, за да ти се служи. И понеже са послужили на него, а не на теб, ти завиждаш!

Пренебрегнат ли си?

„Но това не беше честно“, казваш ти. „Как така ще ме пренебрегват, ще ме „отрязват“ и ще се отнасят към мен по

този начин? Беше крайно несправедливо да предпочетат този другия пред мен.“ Това може да е напълно основателно и ние не искаме да извиняваме неправилното поведение и несправедливостта, но ти си ученик на Исус (в момента разговарям само с такива), и затова те питам: Ако ти беше дошъл така, както твоят Учител – *не за да ти служат*, а за да служиш, щеше ли тогава да се чувствуващ толкова наранен, разгневен и ревнив? Проблемът се състои в това, че ти си дошъл, за да ти служат.

Не си похвален

Бил си любезен с някого. Направил си му услуга. Това ти е струвало нещо. Естествено си очаквал твоята доброта да получи призвание. А това не е станало, или поне не е станало в такава степен, в каквата си очаквал. Ти си мислил, че този човек многократно ще ти благодари или че все пак още малко ще се поговори за това. Но твоят приятел се е отнесъл хладно. Ти си възмутен. Искане ти се да не си му помагал. И в прибързаността си ти се иска да кажеш, че никога вече няма да правиш услуги на никого. Но защо? Ти си услужил на един човек, помогнал си му с нещо, от което той е имал нужда. Да, но ти не харесваш това, че на теб *не е било услужено*. Ти си искал хората да те считат за любезен, добър и щедър. Това означава, че си искал другите също да ти послужат чрез похвала, благодарност и може би с малко ласкателство. Когато идваме, за да ни служат, понякога трябва да се справяме със сериозни душевни удари.

Не са те попитали

Ти имаш изключителен вкус, добра способност за преценка и здрав разум. Но твоят съвет не е бил последван, а може би изобщо не е бил поискан за нещо, в което ти си авторитет. Ти не можеш да разбереш това. Ти си ядосан и вътрешното ти равновесие е нарушено. Какво става? Дали си дошъл, за да послужиш на твоя приятел, който не е последвал съвета ти и е изпаднал в сериозни затруднения? Съвсем не. Както се оказва, той се е справил добре и без твоята помощ. Тук се

крие проблемът. *Ти* не си получил признание. На твоето добро име като „авторитет“ по даден въпрос не е отдадено дължимото. Но ти не си дошъл за да служиш, а за да ти служат. И затова си бил разочарован!

Ти си оратор на обществени места

Било е обявено, че ти ще говориш по повод на един специален случай. Събрала се е добра публика и ти с особено задоволство забелязваш, че господин Х, известен и влиятелен християнин, също присъства. Разглеждаш една важна тема и твоята ораторска ерудиция е изключителна. На края си особено доволен от себе си и естествено очакваш, че господин Х веднага ще дойде на подиума и ще ти благодари топло „за едно толкова сполучливо, интересно и вълнуващо послание“. Но господин Х напуска мълчаливо залата, без да каже нито дума! Ти си разстроен. Радостта, която си предусещал, умира за миг като угасена свещ! Но как стана така? Ти си имал възможността да послужиш на голям брой хора. Но това не е единствената причина, заради която си дошъл. В най-вътрешната част на сърцето си, ти си искал тази реч да послужи на теб. Това е познатият ни проблем. *Ти си дошъл, за да ти служат.*

Във връзка с твоята работа

Ти си занаятчия или търговец. В работата си се справяш доста добре. Получаваш достатъчно пари, за да удовлетвориш потребностите си. Но ти искаш да постигнеш големи неща. И твоят успех не отговаря на очакванията ти. Това ти тежи на душата и те нервира всеки ден. Чувствуваш се постоянно подтиснат. Коя е истинската причина? Да не би да е това, че си дошъл за да служиш, но сега си разочарован, защото не можеш да служиш в такава степен, за каквато си се надявал? Не, не е тази причината. Причината е, че ти искаш повече да се харесаш на себе си; искаш да си по-забележим и за теб да се говори. Ти се стремиш към богатство. А страстта ти към тези неща не е задоволена. *На тебе не ти служат достатъчно добре.*

Игри

Дори и свободното ти време е опорочено от това твое отношение, т. е., от желанието „да ти служат...“. Ти си участвал в състезание по бягане или просто в приятелска игра и си загубил. Бил си победен! Колко зле се чувстваше тогава! Това чувство те преследва и до днес.

Един състезател от Кеймбриджския университет побеждавал три последователни години в състезанието по бягане. Ако успеел да спечели и на четвъртата година, това щяло да бъде рекорд. Всички очаквали да спечели. Но той загубил! Казаха ми, че седмици наред след това не се усмихвал. Той искал хората да го сочат с пръст и да казват: „Той успя да постигне това, което никой не е постигнал!“ И тъй като не му е било послужено, той се почувствал много зле! „Но“, ще отговориш ти, „в спорта и при състезанията ние се стремим да положим максимални усилия и да спечелим, и затова целта ни там е да ни се служи!“ Да, това е правилно. Но в края на краищата това е само една игра. А един ученик на Христос не бива да взема много на сериозно игрите. Даже и на игрището той може да покаже своята нагласа – „...не дойде да Му служат, но да служи...“ Когато бъде победен, той може да изпита задоволство от това, че чрез тази загубата, е станал средството, с което да послужи на победителя.

Християнско служение

Сега нека се обърнем към нещо, което е по-сериозно от спорта. Ти си ангажиран в служба на Бога. Учител си в неделното училище или носиш отговорност в църквата. Или пък помагаш в часа за младите майки, в читалнята, в мисионерския кабинет, изобщо участваш в работна група по някоя християнска дейност. Сега мислиш да се откажеш от тези ангажименти. Защо? Здравето ли ти се влоши? Или сега нямаш време за тях? Семейните ти задължения ли станаха толкова неотложни? Не, причината не е в нито едно от тези неща. Нима не си нужен вече? Нима ти е отнета възможността да служиш? Не, нуждата е толкова голяма, колкото и преди. Отворената врата, добрата възможност все още е налице.

Защо тогава се отказваш? Може би тази работа ти е омръзнала и затова мислиш да се откажеш от нея? Ти си очаквал, че тя ще ти е от полза, че тя ще те постави във връзка с други хора или ще ти осигури някаква длъжност в църквата... Ти наистина си мислел, че *тя ще ти хареса*. И известно време тя наистина ти е харесвала, но сега вече ти е омръзнала. Аха, вече започваме да разбираме. Ти си си мислел, че тази дейност ще ти послужи. И дотогава, докато тя ти е служила, ти си бил готов да продължаваш. Сега тя вече не ти служи и ти искаш да се откажеш от нея. Но „Човешкият Син *не дойде да Му служат, но да служи* и да даде живота Си.“ Ти не си ли Негов ученик?

Това бяха само някои примери. Може би те не са приложими за теб. Но помисли върху тях и както и да изглежда животът ти или отношенията ти с другите хора, ще бъдеш изненадан да установиш, колко много от твоите безпокойства и трудности се дължат на същата причина – *желанието да ти служат*, вместо да дойдеш, за да служиш.

У дома

Ти и твоят приятел живеете заедно. Вашият съвместен живот се нарушава често от малки неразбирателства. Ти си бърз, а твоят приятел – бавен. Ти живееш пестеливо, а той – разточително. Ти си точен, а той винаги закъснява. Ти си много прибран и спретнат, а той – разхвърлян. Ти обичаш всичко да се върши както ти предпочиташ, а твоят приятел прави всичко както той си иска. Така че, между вас има едно постоянно триене. Но защо? Защото не можеш да служиш на приятеля си ли? Не, наистина не. То е, защото не се угажда на твоята любов към реда или към нещо друго, на твоето желание нещата да се вършат по твоему. Или може би, ти си един свободен и безгрижен човек и се ядосваш, понеже не се слугува на твоя безгрижен начин на живот. Представи си, ако Вие и двамата желяхте *не да ви се служи и дава*, а вие да служите и да давате!

Учудващо е колко много дребни неща ни смущават. Твоят план за следобед е объркан. Искаш дъждовен ден, а времето

си остава слънчево и хубаво. Точно когато искаш да излезеш, ти идва гост. Или са те помолили да попееш, а гласът ти е прегракнал и се излагаш. Отговорът на писмото ти не е дошъл. Молбата ти е отхвърлена. Прекъснат си по средата на една интересна книга. Писалката ти не пише. Дрехата не ти става. Печката не иска да се запали. Нещо не е наред с обяда. Децата вдигат много шум. Понякога всичко върви наопаки. Това не са големи и съществени неща. Но ние винаги започваме първо с нашите предпочитания и нежелания, с настроенията и хрумванията ни, с желанията и любимите ни занимания, с капризите и слабостите ни. И ако не ни бъде послужено в тези дреболии, ние бързо ставаме подтиснати и не можем да се погаждаме нито със себе си, нито с някой друг.

Пътят на щастието

Аз съм убеден, че щастието в нашия живот зависи решително от нагласата, с която ние започваме всеки ден. Ако идваме, за да ни служат, скоро вътрешно ще закипим и ще се разпеним от гняв. Но ако идваме не за да ни служат, а за да служим, ще бъде съвсем друго. По-блажено е да даваш, отколкото да вземаш (Деян. 20:35). По-благословено е да служиш, отколкото да ти служат. И е много по-благородно, защото: „Който иска да пръв между вас, ще бъде* слуга на всичките“ (Марк 10:44).

Едно предупреждение

Бъдете внимателни и предпазливи! Библията не казва, че трябва да бъдем като стоиците, че каквото и да се случи, ние не трябва да го чувстваме. Досадата, натоварванията, разочарованията и всички други неща, за които говорихме разбира се ние ги чувстваме. (Те въобще няма да са ни от полза, ако не ги чувстваме!) Но те трябва да ни разстройват, изтощават и подтискат. Някой беше казал: „Ти не можеш да попречиш на една врана да кацне на главата ти, но можеш да ѝ попречиш да свие гнездо в косите ти“. Когато искаме

* в оригиналния текст: нека бъде – бел. ред.

да ни служат, ние таим в себе си едно огорчение, което след това преувеличаваме, даваме му израз и му позволяваме да построи гнездото си и да измъти своите зловещи яйца. Но когато желаем *не да ни се служи*, а да служим, ние не таим болката и не я преувеличаваме, обръщаме ѝ малко внимание и сме твърде заети, за да се занимаваме с нея. Нека да бъдем като Исус. Той беше твърде много зает с това да мисли за другите и да им служи, за да се безпокои от това дали те му служат или не. Най-ефикасното средство срещу обидчивостта и раздражението е да бъдете заети с грижата за ближния си.

Второ предупреждение

Също така Библията не казва, че на нас не бива да ни се служи. Тя не казва, че ние винаги трябва да бъдем пренебрегвани и унижавани, че никога не трябва да бъдем закриляни, че ние никога не трябва да имаме успехи, че нас не ни очакват награди и печалби, че трябва да преминем през живота, като се стремим да бъдем несправедливо третирани, обиждани и пренебрегвани. Нищо подобно! Не е вредно да Ви се служи. На Човешкия Син често са служили и Той е ценил високо това. На нас често ще ни служат, може би много повече тогава, когато не го очакваме. Опасността се състои в това, Вие да очаквате от хората *винаги да Ви служат*, вместо да сте готов винаги да служите, изрично да се стремите към това и да го търсите планомерно и след това да бъдете разочаровани, пренебрегнати, нервирани, ядосани и обидени, ако не Ви послужат.

Ние отделихме доста място на този недостатък – *желанието да ни служат* – защото той е доста разпространен, и защото неговите последици са доста печални, и най-вече заради това, че много от нас, които по навик се провиняват в това, съвсем не го съзнават.

„АЗ“ трябва да умра!

А сега няколко думи за лекарството. Бъдете напълно сигурни, че в основата на злото и всичките му разклонения стои

„АЗ-ът“, т.е. нашата себичност. И този наш стар враг трябва да умре. Той не бива да се шири на воля.

„Изпращам ти най-сърдечни поздрави за рождения ден. Надявам се, че си мъртъв.“ – писал някой на своя приятел. И имал право. „Не мога да се задоволя с нищо друго освен като виждам хора да умират.“ – писала една друга жена. Тя също имала право. „Аз“ трябва да умра.

Във връзка с това, ние виждаме вече в съвсем друга светлина светогледа „не дойде да Му служат“. Нека кажем „Добре дошло!“ на разочарованието; „Добре дошли!“ – на бедите; „Добре дошло!“ – на пренебрежението; „Добре дошли!“ – на тръните и на бодлите! Всички те ще се отразят за добро. Ако не получим това, което искаме, то това може да е добро за нас! Ако нашите желания са неудовлетворени, това може да е голямо благословение за нас! Толкова добре може да бъде за нас, ако ни се объркат плановете. Може да се окаже чудесно да бъдем стъпкани! И всеки път, когато не ни служат, това е една нова възможност за умъртвяване на нашето егоистично „Аз“!

Затова нека считаме за приятел този, който ни пренебрегва, защото той е стоварил един силен удар по главата на нашия главен неприятел „Аз-а“. „АЗ-ът“ трябва да бъде умъртвен! Защото само когато той умре, ние можем да заживеем един щастлив и победен живот.

Христос трябва да живее

Не е достатъчно обаче само „АЗ-ът“ да умре. Христос трябва да заживее. Егоизмът умира. Христос заживява. И точно в същата степен, с която умира „Аз-ът“ в нас, в същата степен Исус идва да заживее в нас. Затова нека да не се страхуваме от смъртта на себичното у нас. Само когато то умре и Исус заживее в нас, само тогава ние ще можем отново да отиваме в света всеки ден, „не за да ни служат, а за да служим“, и според нашите нищожни възможности да се жертваме за славата на нашия Бог и за доброто на нашите ближни.

Различни възгледи относно връщането на Христос

1. *Буквално или алегорично тълкуване?* Тълкувателите, които вярват в едно идващо земно хилядогодишно царство, в което ще управлява Исус Христос, тълкуват буквално някои пророчества. А другите, които не вярват в едно буквално земно царство, разбират тези пророчества в „духовно“. Обаче всички тълкуватели са единомислещи, че при едно буквално тълкуване на старозаветните обещания, Светото Писание говори за едно идващо царство на Месията на земята. Евреите очакваха това царство по времето на Исус. Те обаче не разбираха, че Исус първо трябваше да изпълни обещанията за едно идване, което завършва със страдание и смърт, и че едва след това Той ще може да дойде като Владетел на света. С други думи, Старият Завет говори за две идвания на Месията, които е трябвало да бъдат изпълнени буквално. Хората, които отхвърлят едно хилядогодишно царство на земята, разбират тези текстове алегорично, т.е. образно (както и Откровението, в което се говори за едно царство от 1000 години). Те отричат, че тези текстове имат буквално историческо значение, и мислят, че трябва да се разбират само морално и „духовно“. За тях думите за планината Сион, за Израел и обетованата земя се превръщат в думи за Църквата и нашето духовно притежание в Христос. Вярно е, че Светото Писание често говори картинно и употребява много символи, образи и притчи. Който обаче иска буквално да разтълкува библейските пророчества, приема нормалното, обичайното, естественото и употребяваното значение на думите, за да открие значението им, като същевременно внимава за идиоматичните изрази и символите. Дори когато Библията говори с картинен език, нейните думи не могат да се вземат до такава степен „духовно“, че да се пренебрегне буквалната истина в простите и ясните изрази.

Когато нормалното значение на думата има подходящ смисъл, не трябва да се търси друго значение. Щом като месианските пророчества от миналото са били изпълнени буквално, би трябвало и обещанията, които се отнасят до бъдещето, да бъдат разбрани също така буквално.

Първо: Нашето спасение зависи от това, какво сме направили с Исус и евангелието в нашия живот и няма да се решава от един бъдещ съд. Спасението не се основава на едно претегляне на добрите срещу лошите дела. Второ: Няма да има едно единствено възкресение, а няколко, които ще се състоят в течение на един продължителен период. Хората, които вярват само в едно всеобщо възкресение на мъртвите, цитират Йоан 6:39-54, където се говори за едно възкресение „в последния ден“. Често пъти ни препращат към Йоан 5:28-29, където се казва, че тогава „всички, които са в гробовете ще чуят гласа Му“. „Всички“ в този стих се отнася за онези, които вярват в Човешкия Син, а не за невярващите. „Всички“ ще бъдат възкресени от Сина, но това ще стане по различно време и с различни цели. Тук се прави разлика между възкръсване за живот и възкръсване за съд (виж също и Лука 14:14). В Откровението 20:4-5 намираме най-ясното доказателство за това, че има различни възкресения. Там се пише, че мъчениците ще бъдат възкресени в началото на хилядогодишното царство, а невярващите – едва на края на хилядогодишното царство. Първият, Който беше възкресен, за да не умира вече, беше Христос (1. Кор. 15:23). Скоро след това бяха възкресени и други светии (Мат. 27:52-53). Светиите, (невястата на Христос), ще бъдат възкресени при „Грабването“. „Народът на Даниил“ (Израел) ще бъде възкресен по друго време (Даниил 12:1-3).

Както в Светото Писание има не само един ден на възкресение, така има и не само един единствен ден за Съд. В Библията думата „ден“, като например в изразите „спасителен ден“ или „Господният ден“, често се отнася за един по-продължителен период и не се ограничава само в 24 часа. Божиите съдилища се различават според цел, народ и време. В Библията се изброяват най-малко пет различни съдилища: (1) Христовото съдилище – след Грабването вярващите ще

се явят пред Христос, Който ще оцени техният живот и служба (2. Кор. 5:10; 1. Кор. 3:11-15). (2) Съдът пред големият бял престол ще бъде само за невярващите и техните грехове (Откр. 20:11-15). (3) По същото това време изглежда, че ще се състои и Съдът над падналите ангели (Юда 6; Откр. 20:10). (4) Съдът над народа на Израел ще се състои преди началото на хилядогодишното царство (Езек. 20:33-34; Зах. 23:8-9; 14:4). (5) Съдът над езичниците – тук ще бъдат съдени всички, които са преживели времето на Голямата Скръб, те ще бъдат съдени според начина, по който са се отнасяли към Божия народ, и особено към спасените от Израел (Исаия 34:1-2; Йоил 3:11-16; Мат. 25:31-46). Между Мат. 25:31-46 и Откр. 20:11-15 няма никаква прилика. Би трябвало да разграничаваме тези събития поради различните им цели.

2. *Разликата между Израел и Църквата на Исус.* Объркването на правилната последователност на бъдещите събития често пъти започва с неотделянето на Израел от църквата. Често се твърди, че Израел е Божият народ в Стария Завет, а църквата – Божият народ в Новия Завет и че двата народа са спасени чрез кръвта на Христос. Това мнение звучи доста просто, но то не взема предвид факта, че Новият Завет прави разлика между евреите, езичниците и Христовата Църква (1. Кор. 10:32). В Светото Писание, особено в Посланието към римляните, винаги се прави разлика между евреите и езичниците. Тези две различни групи са обединени в едно ново единство от Църквата, и това едно тяло е наречено „тайна“, т.е. нещо, което дотогава не е било познато в Светото Писание (Ефес. 2:11- 3:6). Евреин се става чрез естественото раждане. Християнин се става чрез новородението. Израел е имал свое свещенство. Христовата Църква е свещенство. Израел се сравнява с жена-прелюбодейка, която е изневерила на мъжа си Йехова и е била напусната от Него (Исаия 50:1; Ерем. 3:1, 20). Но на нея ѝ е обещано, че отново ще бъде приета (Осия 1:9-2, 3; Римл. 9:26-27; 11:11-27). Църквата е една чиста девица, която е сгодена за Христос и която ще бъде омъжена скоро след Грабването (2. Кор. 11:2; Откр. 19:1-9). Израел е призван за земно царство (Езек. 37:21-28). Църквата ще бъде в небесния Ерусалим (Откр. 21:2) и не ѝ е обещано земно наследство (Фил. 3:20). Израел се

сравнява с корен, чиито клони са отрязани в съда. Църквата е присадена към този корен като дива маслина (Римл. 11:15-27). Но естествените клони отново ще се възстановят. Затова днес трябва все още да се прави разлика между Израел и църквата.

3. *Различните възкресения и съдилища.* Дълго се е проповядвало, че в края на световната история Исус Христос ще се върне и тогава ще има едно всеобщо възкресение на мъртвите и всеобщ съд над хората – както над праведните, така и над неправедните. Обикновено това твърдение се придружава от идеята, че тогава човекът ще разбере дали ще бъде спасен, т.е. дали ще отиде на небето или няма да отиде. Спасението ще се базира на една преценка на добрите и лошите дела. Това схващане се отрича от Светото Писание.
4. *Различни мнения относно хилядогодишното царство.* Относно бъдещото земно царство на Христос съществуват три главни схващания:
 - а) *Учение за „амилениума“* (амилениум означава „липса на хилядогодишно царство“). Някои отхвърлят идеята за едно земно царство на Исус Христос в буквалния смисъл на думата. Това схващане е било застъпено за първи път по време на църковния отец Августин (IV – V век). То е станало господстващо схващане в католическата църква, но се застъпва и от различни протестантски деноминации. Изпълненията на пророчествата за хилядогодишното царство се разбират като установяване на духовното господство на Христос в сърцата на вярващите на земята, което започва с възкресението на Исус и завършва с Неговото второ пришествие. Хилядата години се тълкуват преносно и се разбират като един „неограничен период от време“. Вярва се, че Сатана ще бъде вързан в смисъл, че вече няма да може да изкушава народите и да пречи на разпространяването на евангелието. (Мат. 12:29). Привържениците на „амилениума“ не дават обяснения на стихове като 2. Тим. 2:26; Яков 4:7; 1. Петр. 5:9 и Откр. 2:20. Също така не може да се обясни и факта, че злото и днес открито се шири, главно

в демоничния окултизъм, и че едва ли може да се забележи някакво ограничение върху дейността на Сатана. Това не е съвместимо с текста в Откр. 20:1-2. Освен това се казва също, че текстове като Исаия 11:6-9 щели да се сбъднат само на новата земя. Христос щял да се върне в слава (без преди това вярващите да бъдат грабнати), за да събуди мъртвите и преди началото на вечността да съди и живите и мъртвите. Чрез проповядване на евангелието Божието царство щяло да се разпространи по цялата земя. С последното изречение можем да се съгласим. Споменатите тълкуватели отричат всякакво национално бъдеще на Израел. Текстовете, които предричат златен век на Израел, се тълкуват преносно и се пренасят върху съвременната църква. Заплахите за съд над Израел обаче се допускат и се тълкуват буквално!

- б) *Учение за „постмилениума“*. (постмилениум означава „след хилядогодишното царство“). Други тълкуватели са на мнение, че Исус ще се върне след като евангелието възтържествува по целия свят и донесе мир, благосъстояние и духовна слава. И тук хилядогодишното царство се разбира като преносен израз за един неограничен период преди завръщането на Христос, през който Исус Христос ще управлява духовно в сърцата на Своя народ. Счита се, че през цялото време светът се подобрява, и че постепенно всички ще се обърнат. Църквата била Израел на Новия Завет. Един застъпник на това становище – Л. Бьотнер – пише: „Ние вярваме, че Божието царство днес се разпространява в света и то чрез проповядването на евангелието и чрез делото на Светия Дух в сърцата на отделните хора. Накрая светът ще се християнизира и тогава Христос може да се върне.“ Тогава щяло да стане и всеобщото възкресение на мъртвите и Последният Съд. Няма нужда въобще да посочваме, че това мнение се застъпва от малцина: двете световни войни го лишиха от всякаква основа. Онези, които застъпваха това мнение (най-вече либерални теолози), днес споделят предимно мнението на Августин (виж т. „а“) или пък изобщо са изоставили вярата си в надеждността на Светото Писание.

в) Учение за „премилениума“ (премилениум означава преди хилядогодишното царство“). Третото мнение казва, че Исус Христос ще се върне на земята, за да накаже враговете Си и да основе тук Своето месианско царство. Споменаването на хилядата години (в Откр. 20:2-7 то се среща шест пъти) се разбира буквално, както и неговото сбъждане, според предсказанията в Стария Завет, които предвиждат световен мир, благополучие и признаването на Бога. Само когато Исус Христос се върне лично и видимо за всички в Своята сила и слава, само тогава земята ще може да се изпълни с познание за Божията слава, „както водите покриват морето“ (Авакум 2:14). Такова е било схващането на първите християни, а така също и нашето схващане.

5. *Мнения относно периода на Голямата скръб.* Те се групират около момента на идването на Христос с оглед на периода на световния катаклизъм, пророкуван в такива текстове, като: Мат. 24:3-30; Откр. 7:14 и Даниил 12:1.

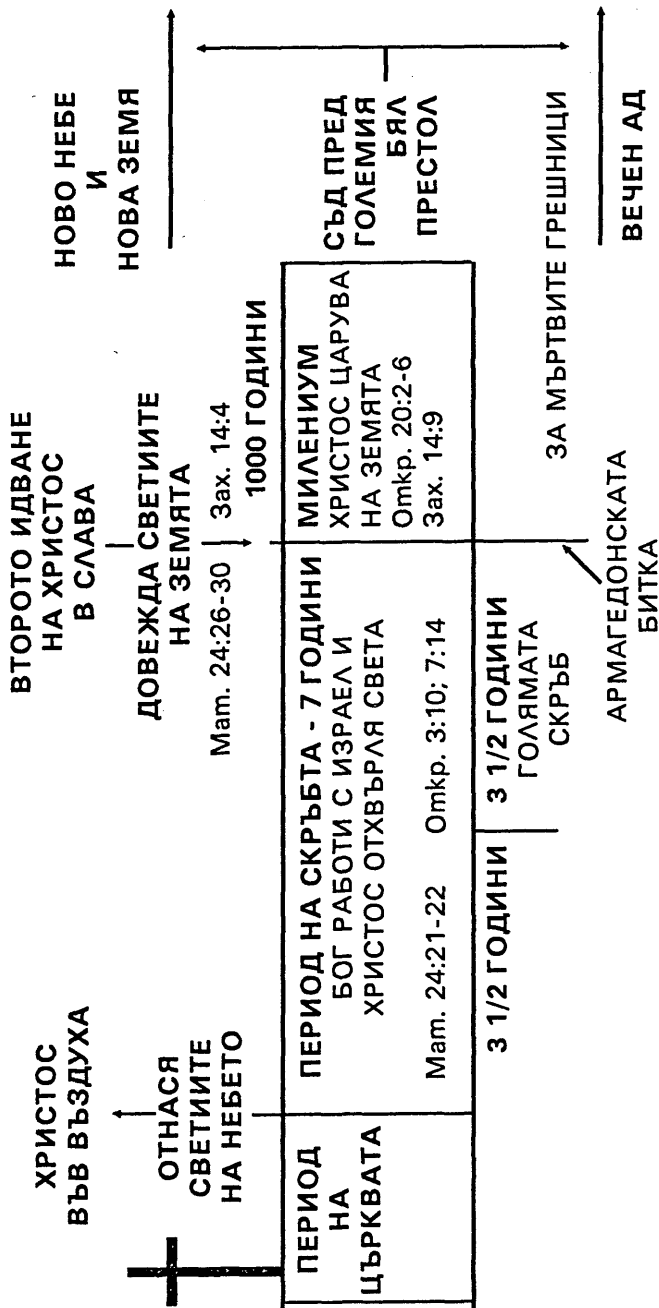
а) *Преди Голямата скръб.* Защитниците на това схващане вярват, че Христос ще дойде за църквата Си преди периода на Голямата скръб. Невястата, грабната в рая като Енох и освободена от изпитание като Ной, ще бъде избавена от Божия гняв, който ще се излее върху човечеството, което отрича Христос. Те вярват, че Новият Завет прави разлика между изразите „Христос ще дойде за Своите светии“ и „Христос ще дойде със Своите светии“, и че тези два израза ограничават седемгодишния период на Голямата скръб, който съставлява последната седмица от пророчеството на Даниил за седемдесетте седмици (9:25-27). В блестящата проповед, цитирана в Мат. 24:1-30, в която се разглежда периодът непосредствено преди Второто идване на Христос, се говори за „мерзостта, която докарва запустение... стояща на свято място“, за „ония, които са в Юдея“ и „за бягане ...в съботен ден“. Ситуацията се отнася до вярващите евреи, а не до Църквата. Главите 4-18 от Откровението отразяват същият период, но никъде не споменават Църквата по име. Тук има много забележки за

вярващите, но с думи, които са приложими за Израел, а не за Църквата (вж. 7 гл.). Следователно, не се счита, че по това време Църквата ще бъде на земята.

- б) *По средата на Голямата скръб.* Защитниците на това схващане вярват, че Христос ще дойде при звука на седмата тръба, описана в Откровение 11, което означава в края на първите 3,5 години или средата на седемдесетата седмица на Даниил. Повечето от техните аргументи следват тези на посттрибулационизма (вж. по-долу). Такова определяне на времето на идването на Христос се дължи на приравняване на „последната тръба“ от 1. Кор. 15:52 с тази от Откр. 11:15 и 1. Сол. 4:16.
- в) След голямата скръб. Защитниците на това схващане вярват, че Христос ще се върне след Голямата скръб. Тук има няколко варианта, като никой от тях не е очевиден. Общо взето се използват следните аргументи:
1. Църквата винаги е имала големи изпитания; защо това да е различно? Не се прави разграничение между всеобщата скръб и Голямата Скръб.
 2. Схващането за идването на Христос преди Голямата скръб е ново и се формира едва в 19 век.
 3. Отрича се близостта на идването на Христос.
 4. Всички мъртви се възкресяват едва при Второто идване на Христос, а не преди него и това става в един ден.
 5. Светото Писание не разграничава изрично идването на Христос за Неговите светии от идването Му с Неговите светии. Много от защитниците на това схващане, също така отричат и хилядогодишното царство на Земята.
- г) Частично „Грабване“. Защитниците на учението за частичното „Грабване“, като използват за доказателство стихове като Лука 21:36 и Посланието до евреите 9:28,

вярват, че само вярващите, които бдят и очакват Христос, ще бъдат приети в рая при грабването. По такъв начин една част от тялото Христово ще бъде оставено на земята, докато остатъкът ще бъде на небето. Това схващане цели да насърчи светия живот и бдението за връщането на Христос, но то има един недостатък, че отрича целостта на тялото на Христос, както се проповядва в 1. Кор. 12:12-13 и Ефес. 5:30.

СЪБИТИЯ, КОИТО ПРЕДСТОЯТ

ТОЙ ИДВА ОТНОВО

(в два етапа)

ПРИШЕСТВИЕТО

2. СОЛ.
1:7-10

ОТКР.
19:11-16

2. СОЛ.
2:2-12

ЗАХ. 14:4

МАТ.
24:27-31

ГРАБВАНЕТО

1. СОЛ. 4:14-17

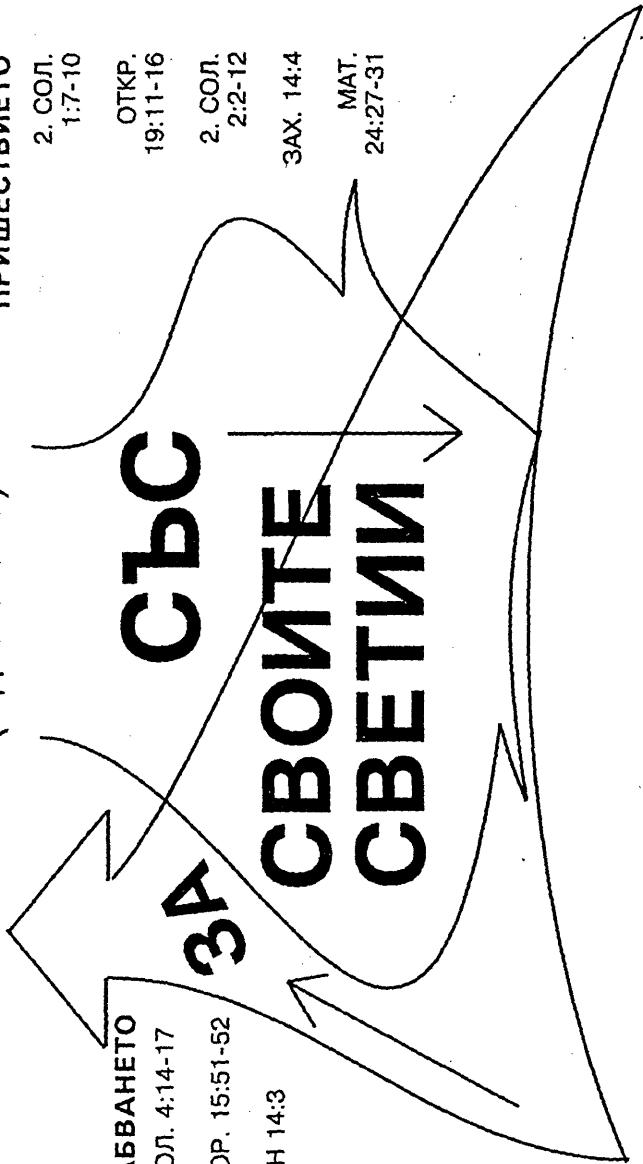
1. КОР. 15:51-52

ЙОАН 14:3

ЗА

СЪС

**СВОИТЕ
СВЕТИИ**

Джийн Гибсън

Тренировка по християнство – 1

Курс за начинаещи

Издателство CLV,
Издателство ВЕРЕН
172 стр.

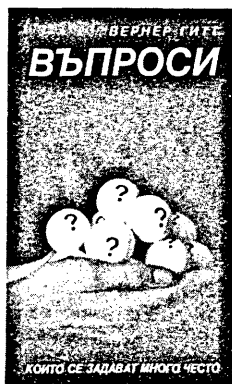

Втората книжка от серията от пет курса е предназначена главно за новоповярвали християни. Тя започва с кратък преглед на основното християнско учение и разглежда подробно елементите, необходими за един християнски живот.

Книгата може да бъде от полза както за самостоятелна работа, така и при провеждане на библейски обучения, особено за млади християни. Тя не носи в основата си доктринална насоченост. След всяка тема са предложени въпроси, които спомагат за практическото усвояване на материала. Книгата може да служи както като учебник, така и като методическо ръководство за учителя.

Теми, разгледани в книгата:

Панорама на Евангелието; Преглед на Христовото учение; Христос като Господ; Погребани в кръщението; Вечно спасение; Животът в църквата; Преодоляване на изкушенията; Имам среща с Бога; Божието Слово като храна; "Научи ни да се молим"; Ние сме Негови свидетели; Личното свидетелство; Господната вечеря.

Вернер Гитт

Въпроси, които се задават много често

Издателство CLV,
Издателство ВЕРЕН
160 стр.

Всеки, който започне да се занимава с християнската вяра, се сблъсква с множество въпроси, които се повтарят със забележителна честота почти при всеки търсец.

Целта на автора е била да се съберат и формулират отговорите на тези въпроси в кратка, но достатъчно ясна форма. Общото за всички разгледани в книгата въпроси е, че те са действително задавани от хората. Така че тази книга не представлява въпроси и отговори, обясняващи Библията от гледната точка на един християнин, а се опитва да се отнесе сериозно към проблемите, които действително вълнуват търсещите, питащите и съмняващите се хора. Тук не става дума за сборник от остроумни теологични въпроси, или за теоретичен списък от възможни проблеми, а за основни въпроси на търсещи хора, събрани през дългогодишната лекционна практика на автора. Отчасти са разгледани и оригинални самостоятелни въпроси.

2.00 18

Джийн Гибсън

ТРЕНИРОВКА ПО ХРИСТИЯНСТВО – 2

Курс за средно напреднали

Настоящото тренировъчно ръководство е третата от петте части (курс 0 до курс 4) на подготвената серия «Тренировка по християнство». Целта на тези курсове не е да даде само библейски знания, а – както заглавието подсказва – едно упражнение, една «тренировка» в практическия християнски живот и ежедневно следване. Така успехът зависи съществено от духовната динамика и ангажимент на преподавателя, чиито живот и практика при преподаването на съдържанието на курса играят важна роля.

При съответната мотивация на ръководителя и учащите се обаче, този многократно изпробван и изпитан вече десет години тренировъчен курс е превъзходно помощно средство за предаване, упражняване и приложение на практически духовни способности.